

Khất Phu

Contents

Khất Phu	1
1. Chương 1: Tiết Tử	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	12
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	29
12. Chương 12	31
13. Chương 13	35
14. Chương 14	36
15. Chương 15	39
16. Chương 16	42
17. Chương 17	42
18. Chương 18	42
19. Chương 19	42
20. Chương 20	42
21. Chương 21	42
22. Chương 22	42
23. Chương 23	43
24. Chương 24	43
25. Chương 25	43
26. Chương 26	46
27. Chương 27	48
28. Chương 28	50
29. Chương 29	53
30. Chương 30	53
31. Chương 31	53
32. Chương 32	55
33. Chương 33	57
34. Chương 34	57
35. Chương 35	57
36. Chương 36	57

Khất Phu

Giới thiệu

” Có mà ở đó nghe ông ấy nói nhảm! Nói dễ nghe như vậy, kỳ thật, không phải là quan báo tư thù, t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khat-phu>

1. Chương 1: Tiết Tử

“Sự tình không thể tiếp tục chậm trễ, người không phải nên khởi hành lập tức sao?” Một giọng nam tính mạnh mẽ vừa có ý nói lý vừa trêu tức.

“.....”

“Chuyện này quan hệ trọng đại, nếu không phải bắt đắc dĩ, ta cũng sẽ không miễn cưỡng con.”

“.....” Có mà ở đó nghe ông ấy nói nhảm! Nói dễ nghe như vậy, kỳ thật, không phải là quan báo tư thù, trừng phạt hắn ngày đó theo trong lời nói? Tuy thế, hắn vẫn cho rằng ý nghĩ của không hề sai.

“Ôi, con cũng biết, con là đứa con có hiếu nhất nên ta thương yêu con nhất, tín nhiệm nhất cũng là con cho nên chuyện thành ra như vậy, ta yên tâm duy nhất giao phó cho con, cũng chỉ có con.” Tiếng đồ gốm sứ chạm vào nhau, âm thanh thanh thúy, quả nhiên trà ngon.

“Ta hận nhất đến loại địa phương đó.” Hắn ảo não ngồi nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tình thế bức người, con cũng biết mà.”

Tức giận, nhìn nam nhân ngồi thản nhiên uống trà, nói thật, đúng là nhìn không ra được cái gọi là “Tình thế” có bao nhiêu bức người.

“Ta ở đây quá lâu rồi, hiện tại ta muốn rời kinh thành, vì để làm cho ta an tâm, con nhất định phải đi một chuyến.” Nói đến nơi đây là đủ rồi “Được, nói cho ta biết, con có thể đi hay không?” Ông cúi đầu, dùng tiếng nói câu lòng người, khiến ọi người đều phải vì ông mà trung thành.

“.....”

“Hửm?”

“Chết tiệt, ta đi, ta lập tức đi, vừa lòng chưa?” Tiếng nói trẻ tuổi vang lên, trong đó có vài phần bất mãn.

“Quả nhiên là con ngoan của ta.” Trong thanh âm tràn ngập không chỉ là vừa lòng, mà là sung sướng đến cực điểm.

“.....”

Sự tình, liền định ra như vậy đi.

2. Chương 2

Không khí trong mát, rừng cây ẩm áp, từng giọt sương ban mai, mượt mà tựa như nhung lẫn trên ngọn cỏ, một bước chân nhẹ nhàng bước đi, vừa giống như bước đi bình thường lại như nhẹ nhàng, mềm dẻo lướt qua phía trên thảm cỏ.

Nhan Thủy Nhu nhẹ nhàng sung sướng đi xuyên qua rừng trúc xanh mát, như thường lệ ngồi xổm xuống, dùng cái cuốc đào lớp đất ẩm ướt lên, đem cái nhánh măng nhỏ xíu vừa chui ra khỏi lòng đất từ tay nàng, để vào giỏ trúc tinh xảo, bên trong ấy đã được hai ba búp măng tre. Nàng lấy từ trong người ra một chiếc khăn tay, lau lau mồ hôi trên trán, tuy rằng là sáng sớm mùa xuân, nhưng từ sáng nàng đã phải đi vào rừng sâu hái măng, cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Nhưng, nhìn giỏ trúc đầy măng xinh đẹp được hái vào mùa xuân, lại nhìn hơi thở nồng đậm núi rừng đầu mùa xuân lan bốn phía, mặc dù cảm thấy hơi mệt, nhưng tâm tình vẫn đang tốt nên muốn ở tại đây hát một khúc.

Khí hậu trong vòng ba tháng qua, chợt ấm chợt lạnh, đem qua một hồi gió xuân, làm cho trên ngọn cỏ còn dính đầy hơi nước, một chút một chút bọt nước trên cỏ, cùng đợi ánh sáng mặt trời làm chúng hòa nhập vào tự nhiên, tỏa ra mùi hương thơm mát.

Sáng sớm trong những tán cây rậm rạp, chim chóc đang hót mừng ngày mới, từng đợt rung động phức tạp, tạo ra âm thanh sắc sảo, mùi hoa dại nở rộ thơm ngát, đuổi theo mùi lá cây nồng nàn, khiến cả cánh rừng trở nên xinh đẹp hơn, giống như bỗng lại tiên cảnh.

Không khí tươi mát làm cho người ta mỗi khi hô hấp thì có cảm giác dễ chịu đến cực điểm, nàng hái tiếp đóa hoa trắng nõn, đưa đến bên mũi ngửi, mùi hương nồng đậm, bất chợt làm cho bên môi nàng tràn ra nụ cười sáng lạn, mỗi ngày đều như vậy thật thấy thích.

Hôm nay thu hoạch được một giỏ măng thật tốt, có cái vừa trắng vừa tròn, còn cái kia thì trông như cây nấm tròn trịa, đều là mỹ vị đồ ăn. Nhìn xem sắc trời, Vân Nhi nhìn thấy sắc trời đã chuyển sang màu phấn hồng, xem ra, mặt trời sắp đi ra rồi.

A, nhớ tới hôm qua hứa với Toàn bá, sáng hôm nay phải giúp ông ấy làm bữa sáng.

Ôi biết cảnh đẹp thế này làm cho nàng quên bằng thời gian, vẫn là nhanh chút về nhà. Vừa vặn, có măng non mới hái, sẽ làm cháo măng, vừa có món ăn ngon, vừa thích hợp với lão nhân gia.

Bước nhanh vòng ra khỏi phiến rừng trúc, men theo vách tường đá được xây rất tốt nàng bắt đầu xuống núi, đi qua một cái ngã ba, dừng một chút, nhìn một con đường dẫn đến một nơi đất trời rộng mở.

Nếu đi theo đường bình thường xuống núi chỉ sợ không về kịp để nấu cơm cho Toàn bá, hẳn mỗi ngày đều vất vả làm công việc đồng áng, nếu không ăn đầy đủ, thì lấy đâu ra sức để mà làm? Vì thế nàng nghĩ nghĩ, theo lối mòn nhỏ mà đi.

Đây là một con đường nhỏ có vẻ hẻo lánh, trên đường lại rất nhiều cỏ dại, còn có rất nhiều cây che phủ, bởi vì đi đường không có phương tiện, cho nên ngày thường rất ít người đi. Nhưng, nếu theo nó xuống núi có thể giảm bớt phân nửa lộ trình.

Nhan Thủy Nhu vươn tay chặn bớt những cành cây đang chìa ra, bụi cỏ có hơi nước khiến đôi giày của nàng bị lấm bẩn, đôi mi thanh tú hơi nhú, một lòng muốn chạy đi, không rảnh để ý tới.

Ôi, đều do mình, hôm qua mưa một trận, nghĩ rằng rừng trúc hôm nay chắc sẽ có măng, hơn nữa Toàn bá yêu nhất ăn chính là cái này, nàng mới có thể sáng tinh mơ đi đến trên núi, lại bởi vì măng non vừa nhiều vừa ngon, làm cho nàng vui vẻ chỉ lo hái măng quên thời gian.

Đi đến một dòng suối trong suốt, đầu xuân không đến một tháng, suối nước chảy một cách mềm mại, tiếng nước chảy róc rách nghe rất êm tai, mặt trời ban mai chiếu qua từng cây cối, bắn ra từng đợt màu xanh đầy sắc, đem xuân ý dạt dào chiếu xạ rừng cây khiến nó trở nên xinh đẹp.

Nghĩ lại đi qua phía trước đường dốc, là có thể thuận lợi xuống núi trở về thôn của nàng, nàng nhẹ nhàng đứng lên cuộc bộ. Nhìn cái giỏ trúc đựng đầy măng non, không biết nên làm gì cho Toàn bá ăn ngon?

Ừm, đều là tiên vị, thêm chút thịt, có thể đun một nồi súp măng thật ngon, để cho Toàn bá nếm thử.

Phía dưới là đầm nước sâu, là từ trên núi đầy mây mù, theo dòng suối chảy xuống đây, biến thành một đầm nước, sáng sớm trên mặt hồ tràn ngập sương trắng lượn lờ, tỏa ra khí hơi lạnh.

Nàng đi chậm rãi theo ven hồ, cẩn thận đi qua bên bờ nước trong, miễn cho bị sảy chân.

Thời tiết đang lạnh, nhưng người nàng lại toát đầy mồ hôi, ngừng đầu dùng khăn lau mồ hôi, bỗng nhiên bị phía trước một vật gì đó đen tuyền hù dọa làm nàng khiếp sợ dừng lại, cái kia, là cái gì?

Hình dạng của thứ đó đang bị che kín khiến nàng cảm thấy tò mò, đứng một hồi lâu, xác định cái kia sẽ không động đây, nàng mới chậm rãi dời bước tiến lên, muốn đem nó xem cẩn thận, chẳng lẽ là động vật bị thương?

Càng ngày càng gần, nàng thấy rõ rồi, a, thì ra không phải “Nó”, mà là người! Nhưng lại là một cái nửa người ghé vào bên hồ, không biết là còn sống hay chết.

Thong thả ngừng chân lại, khe khẽ phân môi, nàng nghĩ: Rốt cuộc có nên bước đến nhìn cho cẩn thận không?

Bản năng nói nàng dù bất cứ giá nào cũng không được đi xuống.

Ở cái nơi thâm sơn hiểm cốc này lại gặp một người nằm cạnh bên hồ, chắc hẳn cũng không phải người đơn giản, nếu nàng thông minh, nên trực tiếp chạy lấy người, về thôn báo cáo thôn trưởng. Nhưng nhờ người nọ không có chết, nàng cứ đi như vậy, chẳng phải là hại hẳn mất đi cơ hội sống sao?

Do dự một hồi, thiện lương trời sinh chiến thắng lý trí, nàng đi ra phía trước, thò người ra đi xuống.

Đây là một nam nhân trưởng thành, bởi vì hắn là nằm ghé vào bụi cỏ, cho nên nàng không nhìn rõ được mặt của hắn

Nhưng, hắn nhất định là kẻ có tiền, bởi vì trên người hắn mặc y phục, đồ dùng tinh xảo tới cực điểm, vải dệt cũng thủ công thêu may phiền phức, khắp nơi biểu hiện ra người này xuất thân bất phàm, tuy rằng cả người trang phục màu đen, đầu thì bị sương làm ướt, người thì hơn phân nửa bị ngâm dưới hồ, nhưng là dấu không được một thân quý khí.

Đánh giá ánh mắt từ đầu đến bả vai, tiếp theo đến mái tóc đen nhánh bên trong, tóc tuy đen bóng nhưng lại lẫn vài vệt máu khô, cứ như vậy hiện ra một miệng vết thương thật lớn trước mặt nàng, nàng kinh ngạc hít vào một ngụm không khí

Trời ạ, sao người này lại bị thương nghiêm trọng như vậy, đầu bị đánh vỡ, trên người của hắn chảy thật nhiều máu, đem bả vai cùng bụi cỏ đều nhuộm đỏ một mảng lớn, nơi nào cũng đầy vết thương. Nàng ngừng đầu nhìn một bên vách núi, nghĩ hẳn rất có thể là từ trên núi cao này rớt xuống.

Từ nơi cao như vậy ngã xuống liệu hắn có còn hy vọng sống được sao?

Vươn cánh tay trắng nõn nhỏ bé, hít vào một hơi thật sâu, cố lấy dũng khí đỡ lấy bờ vai của hắn, muốn đưa hắn từ trong hồ đi ra. A, nặng quá, đây là nam nhân sao? Thật là nặng mà, khiến cho nàng một phen tổn hết bao khí lực mới kéo hắn ra được.

Dừng lại một chút nhìn, không khỏi ngây ngẩn cả người, dĩ nhiên là hắn!

Từng sợi tóc ướt át dính vào gương mặt tái nhợt của hắn, có vài phần quen thuộc, nhưng càng nhìn càng xa lạ.

Mà nàng không biết kế tiếp nên làm cái gì, kéo hắn ra khỏi hồ mới phát hiện, ngực hắn cư nhiên còn có một miệng vết thương càng đáng sợ hơn, miệng vết thương do không có gì che lấp lại bị ngâm nước lâu như vậy nên nó trắng bệch cả ra. Hắn chảy nhiều máu như vậy, lại bị thương ở đầu và ngực, còn có hy vọng cứu sống sao?

Nhưng mà nghĩ đến việc hắn sắp chết, lòng nàng lại có cái gì đó co rút.

Ồi, mình rốt cục nên làm gì đây? Hiện tại hắn rốt cục còn thở không? Bàn tay nhỏ bé run run của nàng từ từ chạm vào chóp mũi của hắn, cảm giác được hơi thở nhẹ nhàng phả lên đầu ngón tay của nàng.

Hồ, lòng nàng cuối cùng tạm thời cũng bình tĩnh được.

Không chết, hấn còn hô hấp, nhưng, nếu hiện tại không nhanh chóng đưa hấn trở về, chỉ sợ hấn cách tử vong cũng không hề xa, ngón tay hấn lạnh lẽo nói cho nàng biết, hấn khẳng định đã nằm ở trên cỏ, ngâm mình dưới hồ này rất lâu rồi, cho dù không bị thương nặng mà chết, chỉ sợ cũng sẽ bị cảm lạnh mà chết.

Sự tình khẩn cấp, không nên suy nghĩ nhiều, nàng xé một miếng vải từ váy mình ra, đem miệng vết thương của hấn băng bó lại một chút, lại dùng khăn bao miệng vết thương lại một chút. Sau đó cố hết sức nâng thân thể trọng thương của hấn, sức nặng của hấn suýt chút nữa khiến nàng đứng không nổi, gấp rút hít lấy một hơi, mới miễn cưỡng ổn định thân mình, bất chấp đặt giỏ trúc sang một bên, nàng ngấm hương trở về nhà mà đi.

May mắn, nàng không phải thiên kim tiểu thư được nuông chiều từ bé, từ nhỏ cuộc sống kham khổ, vất vả cần cù lao động, làm cho nàng có được thể lực tốt, tuy rằng bề ngoài xem ra nhu nhược văn nhã, nhưng vẫn là có vài phần khí lực.

Mặc dù nơi này cách địa phương nàng ở không gần, nàng vẫn cắn răng giúp hấn về nhà, một đường đi tới, đã muốn thở hồng hộc, cả người ướt đầm mồ hôi, đưa hấn nằm trên giường của mình, nàng chút nữa là muốn ngã nhào lên người hấn mà nằm. Cố gắng thở hổn hển để lấy hơi, mới miễn cưỡng khôi phục chút khí lực, ngồi dậy, cẩn thận đưa hấn đầu hướng một bên sườn, để iệng vết thương bên kia không bị ép mà chảy máu nữa.

Nàng đắp chăn cho hấn sau đó vội vàng chạy đến phòng bếp, đem nước ấm đổ vào, định vì hấn rửa sạch miệng vết thương, nhưng, hấn bị thương nghiêm trọng như vậy, rốt cuộc có thể cứu sống hay không, thật đúng là không biết chuyện tình là sao, aiiii.....

Rửa miệng vết thương, sử dụng thảo dược cầm máu, lại dùng mảnh vải sạch sẽ giúp hấn băng bó.

Tuy rằng ngưng ngừng không chịu nổi, nhưng vết thương của hấn rất lớn nếu không băng bó chắc sẽ chết mất, đành phải cắn răng giúp hấn cởi xiêm y, xử lý vết thương trên người hấn thoả đáng nhất. Khi xong việc, mới biết được vết thương trên người hấn ta thật đáng sợ, vừa sâu vừa lớn, mà hấn vẫn có thể còn sống, thật sự là.....

Đôi tay nhỏ bé linh hoạt bận rộn đến mấy canh giờ để băng bó cho tốt, dùng khăn tay đem lau đi mồ hôi mình đang chảy rất nhiều không biết là khẩn trương hay là thẹn thùng, nàng thở ra thật dài. Điều nên làm, nàng đã làm, những thảo dược dùng để băng bó, đều là trước kia nàng lên núi học được, mà dược thảo cũng là nàng lên núi hái xuống, cầm máu rất tốt, về phần hấn có thể thể sống sót được hay không, vậy thì nhờ vào số phận của hấn vậy.

“Người nhất định phải sống, biết không?” Cầm bàn tay to lớn của hấn, nhẹ nhàng nói, nhìn gương mặt lâm vào hôn mê, mặc dù là bất tỉnh nhân sự, nhưng trời sinh lại vô cùng tuấn mỹ, làm sao cũng đều không che được.

Ai, thể sự thật sự là khó liệu, nhớ ngày đó cùng hấn gặp nhau, hấn là cỡ nào hăng hái lại phong lưu phóng khoáng, nàng lúc ấy nghĩ đến nàng cùng hấn, căn bản chính là người của hai thế giới khác nhau, rốt cuộc khó có thể cùng xuất hiện, ai ngờ hôm nay tại đây ở nơi vùng núi hẻo lánh, bọn họ lại gặp nhau, mà hấn, thể nhưng sống chết còn chưa biết.

Vận mệnh có đôi khi, thật sự là biết trêu đùa người ta mà.

3. Chương 3

“Nhan nha đầu, Nhan nha đầu?” Thanh âm hiền lành ở ngoài phòng vang lên, cắt ngang tâm tình trầm tư của nàng.

A, là Toàn bá, không xong, nàng dường như đã quên khuấy ông mất, bữa sáng của ông nàng đã quên nấu. Nhìn sắc trời xem, còn thắm hại hơn, đã đến trưa, thật sự là không được, thể nhưng cứ như vậy ngăn người, ngay cả Toàn bá về nhà cũng không biết.

Mắc cỡ đỏ mặt, buông tay hắt ra, vừa cảm thấy mình lớn mật, vừa chột dạ, nhìn dung mạo tuấn tú của hân văn hôn mê, nàng đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Thấy thân ảnh mảnh khảnh của nàng xuất hiện ở viện cửa, Khuôn mặt của Toàn bá đã có phần nào yên tâm, “A, Nhan nha đầu, thì ra cháu ở nhà, sáng sớm hôm nay không thấy cháu đâu, làm ta rất lo lắng.”

“Xin lỗi, Toàn bá, đã để ông lo lắng.” Thủy Nhu cười cười rồi mở cửa ra cho ông bước vào.

“Xin lỗi gì chứ, thấy cháu không có việc gì, là ta yên tâm rồi.” Tính cách hào sảng của Trương Đông Toàn nàng đã nhìn từ nhỏ đến lớn, trên mặt có vui mừng, đi vào trong viện lại bước vào phòng trong, bị nam nhân trên giường dọa cho hoảng sợ.

“Nhan nha đầu, Đây..... Đây là có chuyện gì?” Trời ạ, có phải ông đã già đi, nên mắt mờ hay không? Thế nhưng nhìn đến trên giường Nhan nha đầu là nam nhân.

“Toàn bá, hân là người mà sáng sớm hôm nay cháu mới cứu về từ trên núi đó.” Biết mình nếu muốn lưu giữ một đại nam nhân ở nhà, làm sao cũng không giấu được Toàn bá, cho nên Nhan Thủy Nhu trực tiếp đem sự tình hôm nay giải thích rõ ràng.

Nghe xong lời của nàng, Toàn bá thở dài thật sâu, “Ai, nha đầu, à ta biết cháu trời sinh tâm địa thiện lương, rất thích giúp người, nhưng người này lai lịch không rõ, bản thân lại bị trọng thương, có thể cứu sống hay không cũng không biết, cháu lưu hân ở trong này, rất nguy hiểm.” Bất luận là cứu sống hay là cứu không sống, đều là đại phiền toái, nhìn vết thương trên người hân, xem ra sự tình thật không đơn giản.

“Chau hiểu.” Nàng chỉ biết cúi đầu, nàng làm sao không biết làm việc này quá mức mạo hiểm? Nhưng, nàng thực sự không thể bỏ mặc hân.

“Vậy cháu còn.....”

“Nếu cháu không thấy, coi như không có chuyện gì nhưng cháu đã lỡ thấy hân, thấy chết mà không cứu được sao?” Đôi mắt dò hỏi nhìn về phía Toàn bá, “Cháu tin tưởng Toàn bá gặp phải loại chuyện này, cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.”

Thật sự là chết tiệt, rất hiểu biết ông!

Trương Đông Toàn sững sốt nói không ra lời, trầm mặc một lúc lâu sau, “Vậy kế tiếp cháu tính làm sao bây giờ? Muốn đi báo cáo trường thôn hay không?” Việc này không lớn không nhỏ, vẫn là nên đi nói một chút.

“Trước đừng nói.” Nàng nóng vội nói: “Chúng ta cũng không rõ ràng lắm về chuyện của hân, nếu tùy tiện báo cáo trường thôn, nói không chừng sẽ mang đến nguy hiểm cho hân.”

Thân phận tôn quý hân như vậy, nhưng lại chịu thương tích nặng như vậy nằm ở dưới vách núi, trong đó khẳng định có nội tình, nếu hân còn chưa tỉnh lại, nàng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Nhưng.....” Nghĩ tới nghĩ lui đều cảm thấy không thích hợp.

“Được rồi, Toàn bá.” Nhan Thủy Nhu tiến lên lắc lắc cánh tay của ông, “Có ông ở bên cạnh cháu, cháu còn có gì lo lắng chứ, làm ơn đi mà.”

“Haiii, thực sự đối với tiểu nha đầu cháu không có biện pháp mà.” Toàn bá bắt đầu nhìn cái vẻ mặt làm nũng của nữ oa nhi thì mềm lòng, “Dem hân đến nhà của ta đi, dù sao cháu cũng là nữ nhi, cùng một người nam nhân một mình ở chung cũng không ổn đâu.”

“Toàn bá, cháu biết ông rất tốt với cháu mà, nhưng nhìn hân hiện tại, có thể di động sao?”

Trương Đông Toàn nhìn nam nhân kia đánh giá, đương nhiên là nhìn thấy trên đầu ngực trọng thương, thật đúng là không thể động đậy, bằng không mạng sống liền mất, “Vậy nếu hân đỡ hơn thì mang đến nhà của ta.”

“Cám ơn Toàn bá.” Nàng cười ngọt ngào.

“Đáng tiếc trong thôn duy nhất chỉ có Tôn đại phu mà hân lại ra ngoài chữa bệnh, cũng không biết khi nào trở về, ài, tiểu tử này có cứu được hay không cũng không biết.....”

“Toàn bá, điều chúng ta có thể làm đều đã làm, còn lại cũng chỉ có mong chờ vào ông trời mà thôi.” Nàng nhất định sẽ cẩn thận chăm sóc hần, hy vọng hần cát nhân thiên tướng.

“Mọi sự cháu đều phải cẩn thận, nếu chẳng may có chuyện gì, nhớ nói cho ta biết.”

“Toàn bá là tốt nhất.” Nàng vui vẻ cười, “Cháu đi nấu cơm, à, cháu định làm làm cho ông món ông yêu nhất sườn hầm củ từ.” Măng đã không có, đành phải làm món khác, thuận tiện nấu chút cháo thịt, chờ hần tỉnh lại có thể ăn một ít.

“Nha đầu tinh quái.” Hần chỉ còn biết thở dài đối với tiểu cô nương này, tâm địa thiện lương, đối với người lớn thì lễ phép, từ nhỏ liền được ông đặc biệt yêu thương, làm cho ông mọi chuyện đều nhường bộ được.

Đau, đau quá! Não giống như có con dao sắc nhọn đâm vào, từng chút từng chút sâu, ngay cả xương cốt đều đau đến không chịu nổi.

Toàn thân giống như bị ngâm trong một khối băng, lạnh giá vô cùng, một hồi lại giống như bị lửa thiêu cháy, hần rên rỉ cùng trần trọc, muốn thoát ra nhưng không được, thật khó khăn, hần đành liều mạng giấy giũa nhưng không được, thoáng vừa động, ngực liền truyền đến cảm giác đau gay gắt, sâu đến tận tim, đau như vậy, hần cho tới bây giờ đều chưa từng thử qua, thật là khó chịu lại vất vả.

Bỗng nhiên, một đôi tay nhỏ bé nhẹ nhàng mà xoa trán của hần, giúp hần mang đến một chút mát mẻ, thần kỳ an ủi thống khổ của hần.

Là ai vuốt ve hần? Vừa mềm mại vừa nhẹ nhàng, mang đến cho hần cảm giác trấn an, hần nhúu chặt mày rậm chậm rãi giãn mắt mở ra, hết thấy tựa hồ trở nên sáng khoái hẳn lên.

Mơ mơ màng màng miễn cưỡng mở mắt ra, hé ra bàn tay đang rất ôn nhu, cầm khăn nhẹ nhàng lau trán cho hần, động tác đó cảm giác nhẹ nhẹ mát mát, làm cho ngọn lửa trong người hần dần dần bị dập tắt.

Nàng là.....

Không kịp nói chuyện cũng không kịp tự hỏi, đau nhức cùng choáng váng lại lần nữa đột kích, khiến tất cả những gì trước mắt hần lại chìm vào bóng tối.

Tỉnh lại lần nữa khi sắc trời đã sáng ngời và ấm áp, hần khí lực dùng toàn thân mở mí mắt cay xè, đập vào đôi mắt hần là một vệt sáng chói lóa, chớp mắt vài lần, chờ loại cảm giác chói mắt mơ hồ này biến mất, hần liền đánh giá bốn phía. Đây là một gian phòng bài trí rất đơn giản, trên bàn chỉ có một ngọn nến đang yên lặng nở rộ hào quang, chiếu sáng khắp phòng, mà trong phòng không có người, chỉ có hần nằm ở trên giường, muốn đứng dậy, lại phát hiện chính mình toàn thân suy yếu ngay cả động đập đầu ngón tay cũng không đủ sức lực.

Vì sao lại như vậy, cơn đau đầu vẫn còn phảng phất đâu đó, bên trong là một đồng hồ ồn, còn ngực của hần, mỗi một lần hô hấp đều mang theo cảm nhận sâu sắc, trên người một tia khí lực đều không có, giờ này khắc này, hần suy yếu đến nỗi không bằng một đứa trẻ sơ sinh.

“Người đã tỉnh?” Một tiếng nói trong sáng mềm mại ở cửa phòng vang lên.

Hần cố sức nâng mí mắt lên, thấy một cô gái đang bưng chậu nước dịu dàng đi tới, hần cau mày, vì khuôn mặt nàng nhìn có vài phần quen mắt mà sinh ra nghi hoặc, nàng rất giống..... Hần mơ hồ nhìn thấy được nữ tử kia

Nhan Thủy Nhu vừa vào đến cửa liền nhìn đôi mắt đang mở to của hần, lòng của nàng lập tức hoảng loạn, thiếu chút liền làm đổ chậu nước, cố gắng hô hấp dùng tài ăn nói của mình miễn cưỡng mở miệng, vừa đi một bước, vừa có chút kinh hãi xem lần sợ sệt.

Nhìn môi hần hơi nhấp nháy, tựa hồ muốn nói gì: “Người.....”

Nghe vậy, lòng của nàng liền hồi hộp.

“Là ai?”

Nghe thấy câu hỏi nghi hoặc, lòng của nàng rất nhanh lại hạ xuống, mang theo vài phần mất mát, hẳn không nhớ rõ nàng cũng không nhận ra được nàng, cũng đúng thôi, người như hắn cao cao tại thượng, đối với một tiểu nha đầu không có chút ấn tượng gì làm sao có thể nhớ.

“Ta họ Nhan, Nhan Thủy Nhu.” Nàng đem chậu nước đặt ở một bên trên bàn.

“Nhan..... Thủy Nhu.....”

Tên của nàng từ trong miệng hắn phát ra, làm cho người ta có một cảm giác thẹn thùng quái dị, nàng cố gắng nhắc nhở mình không được suy nghĩ lung tung, nói: “Thật tốt, người rất cục đã tỉnh.”

“Ta.....”

“Người hôn mê suốt bốn ngày.” Nàng đem khăn thấm trong chậu vắt nước rồi lau trán hắn.

Thực sự rất quen thuộc, hắn gắt gao nhìn chằm chằm động tác của nàng, nàng giống như nữ tử hắn mơ màng màng nhìn thấu, “Là người luôn chăm sóc ta?”

“Ừm.”

Xem ra, thật là nàng, “Ta làm sao vậy?”

“Người bị thương, ta đem theo người mang trở về.” May mắn hắn tỉnh lại, bằng không nàng thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ, bốn ngày nay, toàn thân hắn lúc thì lạnh lẽo, lúc thì cả người nóng như lửa đốt, thậm chí ngày hôm qua còn có một lần ngay cả hô hấp đều không có.

Toàn bá vẫn nói khả năng sống của hắn rất ít làm nàng sợ tới mức ngày đêm canh giữ bên người hắn, vì hắn mà chăm sóc, thay thuốc, băng bó, lau mồ hôi, làm được việc gì cũng đều làm, nhưng dù sao nàng cũng không phải đại phu, duy nhất chỉ biết y thuật băng bó này, vẫn là ngẫu nhiên nhờ giúp Tôn đại phu mà tích lũy. Hơn nữa bởi vì cha nàng trước kia là tiên sinh dạy học duy nhất trong thôn này, trong nhà sách vở, chủng loại nào cũng có, thậm chí còn có mấy cuốn sách thuốc nàng từng xem qua, cho nên xem như hiểu được một ít y thuật, nhưng cho tới bây giờ đều không hề đụng tới, nên ngay cả được thảo, đều là nàng ở trên núi gặp được người hái thuốc mà chỉ dẫn.

Mấy ngày nay nàng không ngừng cầu nguyện, đem hắn mang về, nếu không có cách nào cứu sống hắn, nàng rất lo lắng, cuối cùng là hắn mạng lớn, đã tỉnh lại. Hắn hiện tại đã không còn sốt cao, tạm thời không có nguy hiểm

“Bị thương?” Đôi mi anh tuấn của hắn nhăn lại, tựa hồ không rõ, suy nghĩ thật lâu, bạc môi gắt gao mím lại, ánh mắt lợi hại nhìn nàng, “Ta..... Là ai?”

A?

4. Chương 4

Hắn mất trí nhớ?

Nhan Thủy Nhu ngồi ở trước bàn, nhìn khuôn mặt đang ngủ say của hắn mà ngẩn người, vốn dĩ nghĩ chỉ có ở trong sách hoặc kịch mới có cảnh tượng này, vậy mà hiện tại lại đang diễn ra.

Hắn tỉnh lại, lại không biết mình là ai, hỏi nàng thì nàng không nói gì, nên thân sắc của hắn cũng phi thường khó coi, nhưng hắn cũng kiềm chế rất tốt nên rất lâu mà vẫn chưa bốc hỏa. Hiện tại hắn im lặng nằm ngủ, mặc dù là nằm ngủ nhưng mi mắt hắn vẫn nhú lại..... Hắn, hắn là đang cảm thấy bất an, dù sao, không có ai cảm thấy dễ chịu được khi tỉnh lại mà ngay cả mình là ai cũng không biết.

Vậy nàng rốt cuộc có nên nói cho hắn biết hay không?

Trên thực tế, nàng cũng không chắc được hắn có phải là người đó không nữa.

Tuy rằng diện mạo thực sự tương tự, nhưng trên đời này cũng có thể có người thứ hai giống dung mạo của người kia, hơn nữa “Hắn” hẳn là phải ở kinh thành, ở cái nơi yên tĩnh, phú quý chi hương kia, sao có thể xuất hiện ở nơi xa xôi phía tây này, đã vậy còn bị thương cực nặng ngã từ vách núi xuống.

Nghĩ như thế nào đều cảm thấy không có khả năng, nhưng mà hấn lại cùng người kia quá giống nhau (S.U: ta thật sự hết biết nói gì, chỉ có một người mà tỷ tỷ này suy nghĩ mãi không ra==”), nàng ngưng mắt nhìn hấn, phảng phất lại nhớ tới ngày đó nàng cùng người kia lần đầu tiên gặp nhau.....

“Này, tiểu nha đầu, lại đây bồi ca ca vui vẻ nào.”

Vài nam tử lưu manh một thân hơi thở đầy mùi rượu ngán trở đường đi của nàng, nhìn cô nương này thanh tú, tâm thật khó chịu, thậm chí nhìn không nổi muốn động thủ sờ thử gương mặt nhỏ nhắn, xinh xắn hiện tại không biết nên biểu tình gì của nàng.

“Đừng mà.” Nhan Thủy Nhu bối rối, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy bất an cùng sợ hãi.

Vì chuyện gì mà mọi thứ đều đổ dồn lên nàng, mọi chuyện không hay ho gì cũng ập đến một lúc, có phải mọi chuyện xấu trên đời đều đến gõ cửa nhà nàng hay không?

Mấy tháng trước phụ thân bệnh qua đời, nàng lập tức thành đứa trẻ mồ côi, theo lời dặn dò của phụ thân trước khi lâm chung, nàng đã phải miệt mài, khổ cực lên đường, mới đến được kinh thành, muốn tìm đại bá nhiều năm nay không thấy mặt để nương tựa, ai ngờ đến đại bá từ mấy năm trước đã chuyển đi mất hiện tại nàng chẳng biết đi đâu.

Nương nhờ họ hàng bất thành, nàng nghĩ nên về nhà, tự lực cánh sinh, dựa vào bản thân, ít nhất sẽ không đói chết. Ai ngờ lại gặp phải một đám lưu manh không có việc gì làm, bị bọn họ ngăn cản đường đi.

“Sợ cái gì?” Nam nhân đi đầu nước miếng chảy dài ra miệng bước tới (S.U: cái này hình như ta chém quá tay >”<) ,=“” bắt=“” lấy=“” cánh=“” tay=“” nhỏ=“” bé=“” của=“” nàng,=“” qua=“” lại=“” vượt=“” ve,=“” ý=“” vào=“” ngày=“” thường=“” ở=“” kinh=“” thành=“” hoành=“” hành=“” ngang=“” ngược=“” ,khắp=“” nơi=“” không=“” ai=“” dám=“” quản,=“” hướng=“” hò=“” hiện=“” tại=“” bóng=“” đêm=“” đã=“” tới=“” muộn,=“” càng=“” thêm=“” không=“” có=“” người=“” đến=“” quản=“” lý=“” những=“” việc=“” nhàn=“” rồi=“” này.=“” hấn=“” dùng=“” sức=“” lôi=“” kéo=“” nàng,=“” muốn=“” đem=“” tiểu=“” mỹ=“” nhân=“” trong=“” lúc=“” hấn=“” vô=“” ý=“” gặp=“” phải=“” ra=“” khỏi=“” chỗ=“” tới=“” rồi=“” “sảng=“” khoái=“” một=“” phen,=“” “lát=“” nữa=“” ca=“” ca=“” sẽ=“” yêu=“” thương=“”>

“Ha ha ha ha.....” Phía sau một đám phá lên cười, nghĩ đến hôm nay vận của chúng thật tốt, gặp một cô nương thập phần xinh đẹp như vậy tất cả bọn chúng đều muốn... (S.U: muốn gì mọi người tự hiểu!)

“Buông tay, buông!” Nhan Thủy Nhu liều mạng giãy dụa, muốn thoát khỏi nam nhân kia, hấn cực kì thối, cực kì bẩn làm nàng muốn buồn nôn.

Vì sao lại hôi như vậy, Tử Húc quốc (S.U: nước gì thế?) của bọn họ không phải là quốc gia cực kì thái bình sao?

Không nhặt của rơi trên đường, đêm không cần đóng cửa, nhất là ở dưới chân Thiên Tử, trị an lại cực tốt. Mấy ngày nay, đi khắp kinh thành này chỗ to nhỏ nào nàng cũng tới để tìm đại bá, đều không hề xảy ra việc ngoài ý muốn, trong lòng phi thường cảm phục kinh thành trật tự thật tốt (S.U: chỉ vì tỉ ăn may thôi à!) , vì sao đêm nay tính rồi đi, thế nhưng lại đụng phải sự tình này?

“A, cứu mạng, cứu mạng!” Âm thanh kêu cứu của nàng vang lên, hy vọng có người ra mặt cứu giúp nàng, nam nhân đáng ghét kia, luôn luôn nắm tay rồi sờ cổ tay nàng, làm cho toàn thân nàng đều cứng ngắc lên.

“Đừng kêu nữa!” Nam tử vươn bàn tay đầy đặn che cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Chết tiệt, nếu để cho tiếng kêu cứu của nàng đưa quan binh tuần tra ban đêm tới, thì hấn liền phiền toái lớn, hơn nữa đêm nay vẫn là Phụ Chính Vương gia đại hôn, hấn nếu như bị bắt đến, thì khả năng cả cái mạng của hấn cũng sẽ không còn.

Nhưng, xem da thịt mềm mại mịn màng này, nam nhân miệng không ngừng trào nước bọt, dùng sức kéo nàng đến chỗ không người, muốn lên “Giải quyết”. Nàng, cả năm nay thật xui xẻo, đúng là có dung mạo mệnh khổ.

“Ừm..... ừm.....” Bị bịt kín miệng, làm cho nàng chỉ có thể phát ra thanh âm mơ hồ không rõ, khó có thể chống cự nam nhân trời sinh mạnh mẽ, bị hấn bức, tha đi đến chỗ ngõ nhỏ kia, mất to xinh đẹp tràn ngập

nước mắt.

Trời ạ, ai tới cứu nàng?

Mắt thấy cách ánh sáng từ con phố càng ngày càng xa, hy vọng được giải cứu của nàng cũng càng ngày càng nhỏ, nước mắt theo một đường lằn dài trên gương mặt nàng.

Không muốn, tuy rằng nàng không phải là danh môn khuê tú gì, nhưng cũng là một nữ nhi trong sạch, nếu cứ như vậy bị một đám heo chó không bằng cầm thú lẳng mạ (S.U: nguyên bản là súc sinh, ta sửa thành cầm thú cho nó nặng 1 tí (*cười gian)), nàng tình nguyện chết còn hơn!

“Làm cái quỷ gì!” Một tiếng nói nam tính đột nhiên vang lên ở phía sau bọn họ, tràn ngập không kiên nhẫn cùng lửa giận, làm cho động tác của mọi người nhất thời cứng đờ. (S.U: yes yes, anh hùng của chúng ta đã xuất hiện (*tung bông mãnh liệt*))

Nhan Thủy Nhu mắt phút chốc mở lớn, có người đến.

“Ừm.....” Cứu mạng! Thân mình vốn đang bị tên du côn lôi kéo, liền nhanh chóng hướng người đi tới mà bay qua.

Hắn đứng ở chỗ ngõ nhỏ âm u, nên không thấy rõ lắm khuôn mặt cùng quần áo, nhưng không biết vì sao, hơi thở phát ra khiếp người làm cho người ta kinh hãi không dám động thủ, quanh người hắn giống như đang bao quanh bởi lửa phần nộ, chính thức tuyên cáo: Muốn sống chờ đến gần!

“Này, tiểu tử, nếu biết chuyện thì tránh xa lão tử ra, đừng ngăn cản chuyện tốt của đại gia.” Thấy rõ ràng người nọ chỉ có một thân một mình, hắn đi đầu lập tức kiêu ngạo đứng lên, hô quát.

“Hừ!” Lạnh lùng hừ một tiếng, mang theo vài phần khinh thường.

“Người hừ cái gì mà hừ?” Cái tên đi đầu khi này do không thấy rõ mặt nên vẫn giữ phong thái cao ngạo đáp lại

“Thật nhếch nhếch.” Nam tử nhẹ giọng thở dài, giống như ác ma nói: “Nói lý lẽ, loại chuyện này ta còn nghĩ không định quản, nhưng, các người đứng là có mắt mà không trông, ngăn cản đường đi của ta.”

Một bước tiến nhanh ra khỏi chỗ tối kia, trên đường đèn đuốc đưa khuôn mặt tuấn mỹ của hắn soi rõ từng khía cạnh, khuôn mặt anh tuấn luôn mang theo quý khí trời sinh cùng ngạo khí, hào khí bất phàm, cho dù đứng ở ngõ nhỏ này, cũng khó che được cái loại khí thế bức người ấy.

“Cái tên tiểu tử miệng còn hôi sữa này, ra chỗ khác mà chơi, bằng không đừng trách đại gia ta không nể mặt.” Tên đi đầu quát, chuyện tốt của hắn bị đánh gãy tất nhiên tâm tình cũng chẳng tốt được.

“Không nể mặt?” Nam tử hừ lạnh, lấy một loại tốc độ quỷ dị tới gần bọn họ, bỗng tát một cái, trực tiếp “thưởng” đến mặt người nọ, “Ta đây cũng nghĩ giống người vậy.” Hắn một chưởng đem người nọ đánh cho lui lại xa mấy bước, khoe miệng đỏ máu, da mặt sưng lên, người nọ há mồm phun ra một cái răng còn vương mùi máu tanh nồng, đau đến nỗi phải kêu to.

“Lên!” Lão đại bị đánh, đám lâu la kia lập tức liền xông lên, nam tử nhấc chân hung hăng đạp ối người một cước, đưa bọn họ đá thẳng tới trên tường, nằm ở trên mặt đất rên rĩ không dậy nổi.

“Chủ tử.” Một thanh âm trầm lắng ở đầu ngõ vang lên: “Đã đến giờ.”

Nam tử tuổi trẻ thấp giọng rửa một tiếng, sau đó nói: “Những người này ta giao cho người xử lý.” Hắn nhấc chân đi, một chút cũng không thêm quay đầu lại.

Nhan Thủy Nhu này giờ tâm trạng vốn treo ngược cành cây, đột nhiên bị chuyện phát sinh mà làm cho ngây ngẩn cả người, rõ ràng trước đó một khắc nàng đã tuyệt vọng, đột nhiên ở đâu lại xuất hiện một nam tử cứu nàng, lại đi mất.

“Chờ.....” Lời của nàng còn nói chưa xong, liền nhìn thấy nam tử hán vừa cứu nàng đã nhảy phốc lên lưng ngựa, chạy vọt mà đi.

Mà nam tử cao lớn còn lại im lặng đem những tên nằm dài trên mặt đất buộc chặt, ngẩng đầu nhìn nàng, “Tiểu cô nương, người đi nhanh đi.” Hắn còn muốn báo người đến đem những tên hỗn đản này giải tới chỗ quan phủ, nói xong, hắn xoay người đi mất.

Ngõ nhỏ yên tĩnh trở lại, trừ bỏ nàng, còn có đám du côn bị trói kia, nàng không dám ở lại lâu. Được người ta cứu, ngay cả một câu nói cảm tạ đều không kịp nói, muốn tìm đến người nọ, người nọ lại biến mất tầm từ phương nào.

Nghĩ nghĩ phương hướng người nọ đi, còn có hắn trên người một thân quần áo sang trọng, còn nữa những ngày gần đây khắp kinh thành đều nghe đồn tin tức Phụ Chính Vương gia muốn đại hôn, giống như chính là vào đêm nay, nghe nói Phụ Chính vương phủ ngay tại kinh thành phía đông, cùng phương hướng hắn vừa mới đi là trùng khớp, có khi nào, hắn là đi tham gia hôn lễ hay không?

Ôm một tia hy vọng, nàng đi về hướng Phụ Chính vương phủ, nàng chỉ hy vọng mình có thể gặp lại người nọ, nói với hắn một tiếng cảm ơn. Không biết là may mắn hay là bất hạnh đang chờ nàng, rốt cục cũng đi đến vương phủ, lại bị một con tuần mã lao tới làm sợ tới mức té ngã trên đất, sau đó vừa nhấc đầu lên nhìn, là người mà nàng đang tìm.

Về mặt hắn lo lắng nói với nàng: “Lần sau đi đường cẩn thận một chút cho ta, nữ nhân.” Sau đó lại lần nữa ngoảnh mặt mà đi.

Từ trong miệng người hầu của hắn nàng mới biết được, thì ra hắn chính là Bảo Thạc Vương gia con (S.U: Quảng Hằng tử à, có đọc đến chỗ này dừng sửa nha! Muội là cố ý để vậy, thích cái câu Vương gia con), cũng chính là tiểu vương gia, thân phận tôn quý như vậy, đương nhiên khinh thường lời cảm tạ của nàng, lòng biết ơn của nàng hoàn toàn là dư thừa.

Nhưng hiện tại hắn lại bị thương nằm trên giường của nàng, âu cũng là duyên phận mà nàng nên nắm lấy không chừng?

Lúc trước hắn cứu nàng, nàng không kịp nói lời cảm tạ, hôm nay nàng cứu hắn trở về, cũng là hồi báo hắn. Nhưng hắn lại mất đi trí nhớ, không hề nhớ rõ thân phận của mình, nàng rốt cuộc có nên nói cho hắn biết thân phận của hắn không?

Nhưng nàng cũng không biết tên của hắn, hơn nữa lấy thân phận của hắn còn bị thương nặng như vậy, khẳng định nội tình không đơn giản, nếu nàng nói cho hắn, làmột người đã sắp mất trí nhớ lại lần nữa bước vào địa phương đầy dẫy nguy cơ kia, có thể tương đương việc này chẳng khác nào đạp hắn xuống vách núi cho hắn chết lần nữa như nhau?

Nàng thực rối rắm, hơn nữa nàng cũng không thể trăm phần trăm khẳng định người trước mắt, chính là “Hắn”lúc trước, dù sao đêm đó bọn họ luôn cách xa như vậy, nàng cũng không thể phân biệt rõ được.

Nàng thật sự không biết mình là nên làm như thế nào.

“Nhan nha đầu.” Toàn bá đứng ngoài cửa viện gọi vào, trên mặt hiện lên ý cười, đứng nhìn ở bên Nguyệt viên, có cô gái đang nấu thức ăn một cách nhàn hạ, “Cháu cũng nên nghỉ ngơi một chút, cẩn thận cháu mệt muốn chết rồi.”

“Con không mệt.” Nhan Thủy Nhu buông chén , đi đến bên cạnh ông, “Toàn bá hôm nay vất vả rồi, mau vào ngồi đi.”

“Không được.” Trong tay Trương Đông Toàn cầm con thỏ hoang đứng lên đưa cho nàng, “A Lỗ hôm nay ở trên núi săn được con thỏ hoang, vừa vận cho chúng ta thêm đồ ăn.”

A Lỗ là thợ săn nổi danh trong thôn, tính tình tốt lại có bản lĩnh, thích Nhan Thủy Nhu đã lâu nhưng vẫn thẹn thùng không dám nói, mỗi lần đều nhờ Toàn bá đưa chút món ăn thôn quê đến cho Nhan Thủy Nhu để biểu đạt tình ý.

Chính là một người thẹn thùng, một người lại đơn thuần, cho nên hai người tới hôm nay cũng không có chút tiến triển.

“A Lỗ ca lại mang đồ tới, điều này sao con sao lại không biết xấu hổ nhận mãi chứ.”

“Có cái gì ngượng ngùng, thân thủ hần rất tốt, sẵn con thỏ này rất dễ dàng.” Toàn bá đem con thỏ hoang màu xám trực tiếp nhét vào tay nàng.

“VẬY cháu nhờ ông gửi lời cảm ơn A Lỗĩ ca.”

Trương Đông Toàn tùy ý phát phát tay, sau đó cảm thấy hứng thú hỏi: “Cháu tính như thế nào đây?” Nghĩ đến tay nghề Nhan nha đầu, Toàn bá lập tức chảy nước miếng.

“Hay làm làm thịt thỏ kho tàu đi.”

“Tốt tốt tốt.” Trương Đông Toàn nghe được liền gật đầu, Nhan nha đầu chính là tri kỷ, ông thường xuyên ở nhà nàng ăn cơm, cho nên nàng đối với khẩu vị của ông thực hiểu biết, làm đồ ăn đều là thứ mà ông thích ăn.

“Đúng rồi, tiểu tử kia thế nào rồi??”

“Huynh ấy mấy ngày nay tốt hơn nhiều, hôm nay còn uống được nửa bát cháo.” Nghĩ đến miệng vết thương hần khôi phục, nàng liền cười rất vui vẻ, hần tỉnh lại không đến hai ngày, trên người miệng vết thương đã có chuyển biến tốt rõ ràng, xem ra thảo dược của nàng cũng có phát huy tác dụng, hơn nữa thân thể hần vốn dĩ vô cùng tốt, mới có thể nhanh khỏi sắc như vậy.

Hừ, tiểu tử này thật sự là mệnh lớn, “Tốt lắm, ngày mai liền đem hần đến nhà của ta.” Nghĩ đến một đại nam nhân ở lại trong nhà của nàng, Toàn bá liền cảm thấy lo lắng, dù sao cũng là một cô nương gia còn chưa xuất giá, làm sao có thể cùng nam nhân ngày đêm ở chung, nếu như bị người khác biết được, Nhan nha đầu chắc không thể lập gia đình.

Ông đã nhìn Nhan nha đầu lớn lên, cùng phụ thân Nhan nha đầu - Nhan Văn Bân là bạn tốt, bởi vì mình không có con cái, bạn già lại sớm quy tiên, cho nên ông đối đãi với nàng như con gái ruột của mình, nhất là Văn Bân đi rồi, ông lại lo lắng cô gái này, nhất định phải chăm sóc thỏa đáng mới an tâm.

Nhưng nha đầu kia trời sinh tâm địa thiện lương, thích giúp người, hiện tại lại đem về một đại nam nhân cứu được từ trong rừng, còn ra thể thống gì? May mắn bọn họ ngụ ở cuối thôn bắc, sau lưng chính là núi chỉ toàn mây mù, trừ bỏ hai nhà bọn họ còn những nhà khác thì không có, bằng không tin tức trong nhà Nhan nha đầu có nam nhân sợ là đã sớm truyền ra ngoài đến ồn ào huyên náo.

“Toàn bá.” Nàng bắt đầu dĩ thử dài, “Huynh ấy hiện tại không thể cử động được, làm sao....?”

“Ôi, tiểu tử này thật sự là không được, mới bị thương như vậy, liền nằm ở nơi đó động cũng không thể động, thật là.” (S.U: bó tay cái ông Toàn bá này, người ta rớt từ trên núi xuống sống được là còn may mà còn nói này nói nọ ==”) Trương Đông Toàn một bên lắc đầu một bên đi về hướng nhà mình.

Nhan Thủy Nhu mỉm cười nhìn ông đi xa, biết Toàn bá đang lo lắng ình, nhưng mà có điều nàng cũng chẳng để ý tới thanh danh linh tinh gì gì đó, hiện tại nàng chỉ hy vọng hần có thể mau chóng đứng lên được, về phần sự tình từ này về sau, cứ để về sau rồi tính.

5. Chương 5

Hần mê man nửa tỉnh nửa mê, khi tỉnh lại đập vào mắt là khuôn mặt đang mỉm cười của nàng, mấy ngày nay nàng thường xuyên canh giữ bên người của hần chăm sóc hần, cảm giác rất kỳ quái, mỗi lần tỉnh lại có thể nhìn thấy khuôn mặt thân nhiên tươi cười của nàng, cũng không làm cho người ta chán ghét.

“Huynh tỉnh?” Nàng đem canh đặt ở đầu giường lại, “Uống chút canh đi, ta nấu lâu lắm đó.” Con thỏ hoang kia đại bộ phận đều lấy kho tàu, tiểu bộ phận nàng lấy nấu canh, hiện tại xương thịt mềm rục, nước canh rất ngon.

Hần vẫn nhìn nàng, như là đang tự hỏi, hoặc như là hoài nghi.

“Làm sao vậy?” Bị hần nhìn khiến nàng cực kỳ không được tự nhiên, mặt nàng bỗng có chút nóng lên, ánh mắt nam nhân này bình thường như là có ma lực, tối đen thâm thúy, mỗi lần bị hần nhìn thẳng, nàng đều có loại cảm giác quái dị không đường thối lui.

Hắn cứ như trước không nói, chỉ là nhìn nàng chăm chăm. Rốt cục, nàng nhịn không được ánh mắt sắc bén như vậy, buông bát canh, “Nếu huynh không uống thì thôi vậy, trước hết nghỉ ngơi đi.” Nàng đứng dậy tính đi ra ngoài.

Hắn nhú mồm, rốt cục mở miệng, từng chữ từng chữ kiên định nói: “Ta muốn tắm rửa.”

“À?”

“Bản muốn chết, ta muốn tắm rửa.”

“Nhưng huynh hiện tại không thể cử động mà.” Bộ quần áo bản trên người hắn, nàng đã nhờ Toàn bá giúp hắn thay, cầm bộ xiêm y cũ của phụ thân cho hắn thay, mỗi ngày nàng còn dùng nước ấm giúp hắn lau mặt lau tay, làm sao có thể bản?

“Ta mặc kệ, ta muốn tắm rửa.” Hắn chịu không nổi cảm giác quái dị trên người, loại cảm giác này hắn phi thường không thể chịu được.

“Miệng vết thương không thể dính nước.”

“Cho dù đau chết, cũng không thể bản chết.” (S.U: hết biết ca ca này luôn ==”) Hắn hơi nhếch môi, lạnh lùng nói.

Hắn là nam nhân đứng không? Nhan Thủy Nhu không nói gì nhìn hắn, hắn làm sao có thể đối với vệ sinh ương ngạnh kiên trì như vậy? Nàng thật sự là không có cách nào với hắn, “Được rồi, hay chỉ lau mình thôi, được không? Huynh toàn thân cao thấp đều là vết thương, nhất là ngực, tắm rửa là không được, ta nhờ Toàn bá giúp huynh lau được không?”

Không nghĩ đến ý nàng, nhưng chết tiệt, toàn thân cao thấp của hắn đều mềm nhũn không có khí lực, chỉ có thể thỏa hiệp, hắn hận loại cảm giác vô lực này, “Ngay bây giờ.”

“Toàn bá đang ở ngoài ruộng làm việc, chờ ông ấy trở về, ta sẽ nhờ.....”

“Lập tức, lập tức.....” Hắn gầm nhẹ một cái bồng che ngực, dùng sức quá mức làm cho ngực của hắn đau một trận. (S.U: ôi ca ca này thật giống tiểu hài tử)

“Được rồi được rồi, huynh không cần kích động.” Nàng nhượng bộ, “Ta đi múc nước đến.” Nhanh chóng đi tới cửa, nàng mới nhớ tới mình vừa mới nói cái gì đó, hắn muốn lau, hiện tại nơi này ngoài nàng cùng hắn, không có người khác, nếu lúc này đi tìm Toàn bá, như vậy chuyện hắn ở cùng nàng mọi người sẽ biết.

Như vậy, cũng chỉ còn lại nàng, nàng phải giúp hắn lau người, trời ạ!

Run run bưng nước ấm đi vào, thấy cái nhìn chăm chăm của nam nhân, thiếu chút nữa thất thủ đem nguyên cả cái bồn nước hắt thẳng vào mặt hắn, chỉ cảm thấy tâm hoảng ý loạn, hai má nóng lên. Buông bồn nước xuống, nước bên trong bắn tung tóe đi ra, nàng run run nhìn khắp bốn phương tìm khăn, sai lầm không thể lại sai lầm tiếp, lại chính ở chỗ này đứng im, không dám động thủ.

“Cô nương, tính nhẫn nại của ta có hạn.”

Hắn còn dám thúc giục, còn dám thúc giục! Nhan Thủy Nhu có chút tức giận, hận bản thân yếu đuối vô năng, cũng hận hắn bá đạo ngang ngược, cho dù mất đi trí nhớ, cái loại giọng điệu lạnh lùng mà lại cao ngạo của hắn, vẫn không có chút nào giảm bớt. Xem ra, rất có khả năng hắn chính là “Hắn” lúc trước nàng gặp được ở kinh thành..... Nhan Thủy Nhu đi lên phía trước, đem khăn đến trên mặt của hắn, mềm nhẹ chà lau, cho dù tức giận, lại còn nhớ rõ hắn là bệnh nhân, không thể quá dùng sức.

“Ta muốn gội đầu.” Hắn mệnh lệnh nói.

“Đầu huynh không thể bị ướt.” Nàng nhẹ giọng giải thích: “Phía sau đầu huynh có một miệng vết thương thật lớn, nếu làm ẩm ướt, khả năng sẽ chuyển biến xấu.”

“Cho dù chuyển biến xấu, cũng so với bản chết còn tốt hơn.”

Thật là, lớn như vậy lần đầu tiên gặp phải nam nhân yêu sạch sẽ như vậy!

Nàng vừa lải nhải, vừa mang tới một cái túi màu lục, đây là nàng dùng được thảo chính mình hái trên núi thử làm ra dùng để gội đầu gội đó, mùi nhẹ nhàng khoan khoái, hiệu quả cũng không tệ lắm. Dem thủy bồn dãi qua, chậm rãi dãi thân mình hắt lại, một tay nâng cổ của hân, một tay chậm rãi vuốt nước ướt nhẹ sợi tóc của hân, tận lực không đụng đến miệng vết thương của hân.

Hân mở to đôi mắt đen gấu gao nhìn nàng chăm chăm, tay nàng thực mềm, động tác thực nhuần, hô hấp lại có một mùi hoa thảo nhiên cứ vờn quanh mũi hân, vài lọn tóc đen ôm lấy khuôn mặt trắng nõn của nàng, ôn nhu mà ngọt ngào.

Hân thực khẳng định, mình tuyệt đối là lần đầu tiên nhìn một nữ tử như vậy, bởi vì vậy hân cảm thấy rất kinh ngạc.

Làn da không cần đánh phấn của nàng, trong suốt như ngọc vậy, ánh mắt ngập nước, môi..... Tầm mắt dừng lại ở cánh môi của nàng, sau đó hân phát hiện thân thể của mình giống như nóng lên, thật sự là, chết tiệt, tại sao có thể như vậy? Rửa thăm, hân nhanh chóng dời tầm mắt, không dám tiếp tục nhìn.

Thay đổi hai lần nước, đưa sợi tóc đen tuyền của hân làm sạch, cho dù đã ngăn cách qua một lớp khăn, nhưng da thịt kề sát như vậy cũng làm cho nàng thẹn thùng, phía trước gần gũi tiếp xúc đã muốn làm cho nàng không được tự nhiên tới cực điểm, hiện tại lại còn phải cởi bỏ quần áo của hân..... Chỉ nghĩ đến, khuôn mặt của nàng liền hồng giống lên.

Ma sát cọ cọ lại bụng tới một chậu nước trong, vắt khăn thật khô, đưa lên mặt hân, cổ cùng cánh tay, lau sạch sẽ vừa lau vừa cảm thấy thẹn thùng, nàng do dự đứng ở đó, khuôn mặt cúi xuống.

“Động tác mau một chút.” Hân thấp giọng mệnh lệnh: “Bằng không chờ nàng lau xong, ta lại bị phong hàn.” Có những chuyện cho dù mất trí nhớ cũng không thay đổi được cái bản tính xấu của hân.

Nhan Thủy Nhu cắn răng tiến lên, đưa tay cởi bỏ quần áo hân, mấy ngày hôm trước nàng giúp hân bôi thuốc cũng từng nhìn quá, nhưng lúc đó thì tràn đầy lo lắng, hoàn toàn không có rãnh chú ý tới..., nhưng khi đó với hiện tại khác nhau.

Hân thoát nhìn nhả nhẹn, thân hình cũng rất vừa vặn rắn chắc, cho dù trong ngực trải rộng to nhỏ nhỏ những vết thương, nhưng một khối cơ bắp, vẫn là làm cho người ta lo sợ bất an, nàng cùng hân như vậy, có phải rất có không hợp với lễ tiết hay không? Nàng cắn môi, lui về phía sau vài bước.

“Nếu nàng dám chạy, ta thề nhất định đuổi theo!” Hân trầm giọng nói.

Ý tưởng bị xem thấu, Nhan Thủy Nhu bất đắc dĩ, chỉ có thể tiếp tục cẩn thận giúp hân chà lau, cách tắm vải dẹt mềm mại, cảm thụ ngực của hân pháp phòng, động tác của nàng càng ngày càng chậm, bả vai, trong ngực, phần eo, sau đó là..... Bụng.

Đôi mắt thâm thúy ngăm đen của hân càng phát ra, gấu gao nhìn chăm chăm hai má của nàng, nơi đó đã muốn đỏ tươi ướt át, giống như một bông hoa phù dung đang khoe sắc, đôi mắt như nước, môi như cánh hồng, còn có hàm răng đang khê cắn cánh môi thì trắng nõn.....

“Nàng đỏ mặt cái gì?”

“Nha!” Hân đột nhiên lên tiếng, còn hỏi trực tiếp như vậy, làm cho nàng sợ tới mức cả người chấn động, lại không nghĩ rằng sẽ lướt qua một cái cứng rắn mà nóng rực gì đó. Nàng ngăn người, hai người đồng thời cúi đầu, nhìn phía nàng đang chạm đến.

Mặt hai người đều nhanh chóng đỏ bừng, Nhan Thủy Nhu nhanh chóng đứng lên, lui về phía sau vài bước, dùng sức lắc lắc khăn, cho dù không hiểu rõ lắm, nàng cũng hiểu được cái địa phương kia tựa hồ không phải nơi nàng nên chạm vào.

“Chết tiệt!” Hân thấp rửa, đỏ mặt tía tai, quá mức kích động làm cho ngực của hân lại đau kịch liệt, hơn nữa đầu choáng váng cùng đau đớn mờ mịt, trong khoảng thời gian ngắn hân chỉ có thể ngồi phịch ở trên giường, cái gì cũng làm không được.

“Huynh thế nào rồi?” Thấy vẻ mặt hân không đúng, cho dù thẹn thùng cũng đành vậy, vội vàng bước lên hỏi.

Hắn cố gắng hít sâu mấy hơi, cảm giác đau đớn giảm bớt vài phần, lập tức giận trừng nàng, “Nàng, nàng, dám sờ loạn!” Khuôn mặt còn mang theo sắc hồng rõ ràng.

Cặp mắt kia tối đen như mực, bên trong như có một ngọn lửa như thiêu đốt mọi thứ, làm cho nàng không dám nhìn thẳng, tâm loạn như ma, “A..... Thực xin lỗi.” Đôi mắt nàng trong suốt đầy kinh hoàng, nhìn loạn mọi nơi không dám quay xuống nhìn hắn, môi cắn đến nổi thành trắng, nhìn thật sự là điềm đạm đáng yêu.

Hắn rõ ràng mềm lòng, lại muốn rống lên: “Vụng chân vụng tay, cái gì đều làm không tốt.”

Đủ rồi nha, nàng cũng không phải cố ý, sao hắn lại mắng nàng? Nàng tuy rằng nói là tính tình tốt, nhưng là không phải tính tình của một cục đất, sao có thể tùy tiện để hắn mắng. Nhìn bộ dáng nổi giận đùng đùng của hắn, nàng tuy luôn luôn ôn nhu nhưng không muốn cãi với hắn, chỉ có thể thì thào nói nhỏ: “Cái gì chứ? Chính mình còn không phải đổ mặt giống ta sao.”

“Nàng nói cái gì?”

“Không..... Không có.” Thật sự là hận chết chính mình nhất gan.

“Có cái gì nói liền nói thẳng ra đi, oán thăm là hành vi của tiểu nhân.”

Nam nhân này, miệng vết thương vừa mới chuyển biến chút, tính xấu của hắn liền phá hư chuyện, miệng vết thương bây giờ như đang mở rộng ra thật kinh người! Nàng ngẩng đầu, đôi mắt ánh lên vài tia bất mãn, “Chính huynh còn không phải đổ mặt giống ta sao.” Rõ ràng là lời nói phản bác nghiêm túc, lại bị ngữ điệu mềm mại trời sinh của nàng biến thành khí thế hoàn toàn khác.

Nhưng vẫn là thành công làm cho người nào đó chán nản, “Ta..... Nào có, nói vậy!”

“Sao lại không có?” Đôi mắt sáng như ánh sao của nàng chớp động, tiến lên chỉ vào khuôn mặt của hắn, “Rõ ràng có mặt đỏ, muốn ta lấy gương cho huynh soi hay không?”

“Nàng dám!” Hắn gầm nhẹ, ôm ngực đau đớn sắc mặt tái nhợt, nói: “Người nữ nhân này, còn không phải nàng làm hại.”

“Ta không có.....”

“Còn nói không có.” Ngón tay chỉ về vị trí đang ngẩng cao dưới tấm chăn (S.U: cái phần này tốt nhất đừng nên dịch, dịch xong ai đọc tới chắc cũng đổ mặt hết!), “Nếu không phải nàng sờ loạn, sẽ như vậy sao, hừm?”

Rõ ràng là vấn đề của mình, lại đổ thừa tại nàng! Đôi mắt không tự giác theo tay hắn nhìn lại nơi đó, sau đó dừng khí nổi bật cùng tức giận đều theo chỗ kia mà tạm thời đánh tan.

Trời ạ, hắn cũng không tránh khỏi cũng quá..... Kích động đi.

Phụ thân để lại một đồng sách, bên trong có mấy bản sách thuốc, nàng thường xuyên lật xem, đại khái hiểu được hắn hiện tại là trạng thái gì. Nhưng đọc sách là một chuyện, chính mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác, nàng cúi đầu rất nhanh, khuôn mặt lại lần nữa đỏ bừng, nắm khăn run run đứng lên, mặt nóng bừng, hoàn toàn mất đi dũng khí đột nhiên tới vừa rồi, đang nhìn đến “Cái kia”.

Hắn vẫn gắt gao nhìn nàng chằm chằm, nhìn thấy mặt nàng đỏ bừng, hắn đột nhiên cảm thấy trong lòng thoải mái hẳn lên, hừ lạnh một tiếng, lại lại oán giận: “Còn không phải nàng làm hại.”

“Ta.....”

“Nàng đứng ngây ngốc ở đó làm gì?” Đôi mắt hắn trợn trừng, “Nơi này không cần nàng lau, ta chính mình tự làm.”

“Còn miệng vết thương của huynh.....”

“Hay là nàng muốn tự mình làm?” Hắn tà tứ nhíu nhíu hàng mi, biểu tình mang theo vài phần tà ác. Nàng bị hắn chọc, mặt đỏ tới như sắp đi lấy máu, tiểu nữ tử phản kháng hoàn toàn bị đả kích thất linh bát lạc, đổ mặt lắc đầu.

“Vậy còn không mau đưa cái khăn cho ta!”

“Vâng.” Nàng thực nhu thuận nghe lời đem khăn thấm thủy bồn vắt khô, đưa cho hắn.

Hắn nhận lấy, nhìn bộ dáng ngơ ngẩn của nàng, khóe môi khẽ mỉm, rất chậm rất chậm nói: “Nàng muốn xem sao?”

Oanh! Giống hỏa dược ở trên mặt nàng nổ mạnh, nàng vội vàng cướp đường mà chạy, hành động kinh hoàng nhanh chóng giống như tiểu bạch thỏ.

Hắn nhin không được bật cười, lại bởi vì cười to mà tác động đầu cùng ngực thương, đau đến hô hấp cứng lại, nhưng, nghĩ đến loại thẹn thùng quần bách của nàng vừa mới rồi, hắn thật sự cảm thấy cho dù là đau chết, cũng là đáng giá.

Không thể tin được, hắn lại cảm thấy mặt nàng hồng, bộ dáng kinh hoàng, rất..... Đáng yêu.

Ngày đó mãi cho đến buổi tối ngủ, nụ cười trên môi hắn cũng không hề giảm xuống.

6. Chương 6

Miệng vết thương của hắn phục hồi thật sự nhanh và tốt lên từng ngày, ban đầu chỉ có thể nằm ở trên giường, cả người muốn động cũng không thể động, nhưng theo thời gian, một ngày, hai ngày... Nửa tháng sau đó, hắn có thể xoay người từ từ đứng lên, chậm rãi có thể ngồi xuống, do hắn phục hồi nhanh nên ở những nơi khác của cơ thể những vết thương khác đều đã có những cải thiện, trừ bỏ hai chỗ nghiêm trọng nhất trên người, là đầu và ngực.

Những vết thương ở phía sau đầu, vài ngày đầu làm cho hắn cả đầu choáng váng, hoa mắt cho nên tính tình trở nên cáo gắt, thậm chí ngay cả việc chuyển động đầu cũng hầu như là điều không tưởng, vừa chuyển động sắc mặt liền trắng bệch, may mắn là tình huống như vậy trong vòng một tuần sau liền đã được cải thiện.

Bởi vì vết thương của hắn nằm ở phía sau đầu, Nhan Thủy Nhu nhờ Toàn bá hỗ trợ giúp đỡ cạo bỏ phần tóc ở đó, cho nên mỗi khi giúp hắn gội đầu, nhìn đến cái chỗ trống kỳ quặc phía sau gáy, nàng đều không thể nhin cười được, sau đó chọc hắn nổi cáu, phát hỏa. Hắn có tính cách thực cổ quái, rõ ràng là kiêu ngạo xác xược, tính tình xấu đến chết đi được, lại luôn bày ra một vẻ mặt, bộ dạng “Đều là nàng sai, là nàng chọc tới hắn”, làm cho nàng mỗi lần đều cảm thấy bộ dạng tức giận của hắn rất thú vị, có thể là biểu hiện trên mặt của nàng quá rõ ràng, nên lại làm cho hắn càng thêm nổi giận dùm dùm.

Bất quá hắn là bệnh nhân, nàng cũng không dám khiêu khích chọc hắn quá mức, chỉ có thể ngoan ngoãn để mặc hắn phát hỏa.

Về phần vết thương ở ngực, bởi vì quá gần tim nên mất máu quá nhiều, bởi thế nó nhất định rất nguy hiểm, bất quá nàng hái lá thảo dược đắp lên, cầm máu rất hữu hiệu, hơn nữa về sau nàng lại chịu khó siêng năng giúp hắn thay thuốc, đốc lòng chăm sóc, chăm sóc tối đa, vết thương ước chừng rộng cỡ cả bàn tay kia cũng dần dần khép miệng lại và được chữa lành.

Ngay khi hắn có thể bắt đầu ăn cơm, Toàn bá liền quay qua luôn miệng nhắc nhở nàng mau mau đưa hắn chuyển sang nhà mình bên kia tỉnh dưỡng. Nhưng mỗi lần Toàn bá nhắc tới, nàng đều vô tri vô giác tỏ ý kháng cự, luôn miệng nói muốn chờ hắn có tiến triển tốt hơn, dù ột chút cũng được, chờ tới bây giờ hắn có thể ở trên giường tự mình xoay sở ngồi được, nàng liền viện cớ nói còn phải đợi cho hắn có thể xuống giường đi được thì mới có thể.

Điều này quả là có chút kỳ quái, chính nàng cũng không thể lý giải được, giống như chính là bởi nàng có chút luyến tiếc.

Làm sao lại có thể như vậy được? Nàng từ khi nào thì bắt đầu cảm thấy muốn cùng hắn ở chung một chỗ, ngày ngày như vậy, lại làm cho chính mình có cảm giác chờ mong, cho dù hắn đối nàng rất hay phát hỏa, nàng cũng hiểu được, hắn với dáng vẻ chật vật kia cũng thực đáng yêu, nàng vì sao lại ...

“Nàng còn muốn quần ta bao lâu nữa?” Một tiếng nói lạnh lùng cất lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng.

Nàng định thần nhìn lại, khuôn mặt ngay lập tức ửng hồng, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Nàng đang thay thuốc ở chỗ vết thương ở ngực cho hắn, sau đó lại một lần nữa đem băng bó lại, trong lúc băng bó, để tâm trí phiêu du, đem băng gác vòng đến tận bụng của hắn cũng chưa phát hiện ra, nhìn hắn nửa người trên bị nàng bao lấy ngay cả một kẽ hở cũng không có, như vậy thật sự là.... Quả có chút buồn cười.

Chú ý tới nàng bên khoe môi hơi cong lên cười. Đôi chân mày trên khuôn mặt anh tuấn của hắn nhíu lại, “Nàng là cố ý, hửm?”

“Không, chắc chắn là không có rồi.” Nàng ngay lập tức nhanh chóng đem những dải băng bao quanh người hắn một vòng lại một vòng cởi bỏ ra, đều là do chính nàng suy nghĩ có chút mơ mộng ảo tưởng chuyện tình cảm, mới có thể trở nên thất thần.

“Nàng còn cười trộm, còn nói là không có?” Sắc mặt hắn trầm xuống, đối với tiểu nữ nhân này thật là có vài phần nhẫn nhịn chịu đựng, trong khoảng thời gian này nàng luôn có vẻ lén lút khi nhìn hắn mà cười trộm, hắn biết chính mình hiện tại với cái bộ dạng này thật sự là ngu ngốc khó coi chết đi được, muốn động cũng không thể động, trên đầu, trên người đều quấn đầy băng, ngay cả mái tóc cũng bị nữ nhân này làm cho ... Đáng chết, dám thừa lúc hắn không có cách nào phản kháng liền đối hắn muốn làm gì thì làm, hắn thật sự là hận chết loại sự tình không thể tự chủ này, cũng không thể có biện pháp hành động nào bởi cảm giác vô lực.

“Không có mà.” Các ngón tay nàng đem những đoạn băng gác dư thừa cắt bỏ, khéo léo thắt gút xong, thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ băng bó.

“Băng bó khó coi như vậy mà lại còn thất thần, hừ.”

Miệng hắn thật xấu nha, Nhan Thủy Nhu không nói gì nhìn hắn, sau một lúc lâu lên tiếng, “Huynh xem, huynh nhìn thấy ta làm sai, sao lại không nói sớm?”

Hắn lập tức trầm mặc, bên tai đột nhiên có cảm giác nóng lên, cổ dùng sức ngoan cổ trừng lại nàng, “Là nàng thất thần, vì sao ta phải nói?” Hắn dùng tiếng la lớn át đi để che giấu chính mình có cảm giác chột dạ, bối rối lẫn hoảng hốt.

Vì sao không nói sớm ư, hắn chẳng lẽ nói ra là hắn bởi vì nhìn ngắm nàng, nhìn đến nỗi tâm trí hắn cũng phiêu du trôi đi mất, cho nên không thể phát hiện sao? Mỗi lần nàng ngồi xuống bên cạnh hắn, ánh mắt của hắn luôn không tự giác mà nhìn nàng chăm chú, mỗi một động tác cử động thật nhỏ, mỗi một biểu hiện trên gương mặt nhỏ bé của nàng, hắn đều muốn được xem xét đánh giá một cách thật sự nghiêm túc.

Cặp chân mày của nàng mảnh mai, mềm mại vô cùng tinh tế, như là dùng bút vẽ lên, cân xứng hài hòa, thanh lệ mười phần.

Hắn thích nhìn vào đôi mắt nàng, cặp mắt trong suốt, sáng lấp lánh, ánh lên vẻ thuần khiết rạng rỡ, lại hầu như luôn bị hai hàng mi dày và dài nhưng cũng rất mềm mại nhẹ nhàng buông xuống che khuất, bởi vì nàng vẫn thường hướng ánh mắt chuyên chú tập trung vào việc chăm sóc cho vết thương trên cơ thể hắn. Hắn cũng thích nhìn vào đôi môi của nàng, căng mọng, trắng hồng mà cũng mềm mại như làn nước trôi.

Làn da của nàng phi thường tốt, trắng hồng, mềm mượt như da của tiểu hài tử, khi nhìn nàng, hắn đều phải thực cố gắng lắm mới có thể khống chế bàn tay của mình không chạm vào cái cằm nhỏ nhắn, cái cổ trắng muốt, và sau đó là... Mỗi lần nhìn đến nơi đó, hắn liền không tự giác cảm nhận toàn thân đau đớn đột nhiên thu hồi ánh mắt, vì chính mình, tại nơi nào đó cũng đang nóng rực cùng đau đớn âm thầm mà cắn răng chịu đựng, lần này cũng không phải là ngoại lệ.

Nàng thất thần ư, vì sao hắn lại cũng giống vậy?

Quên đi! Nàng làm toáng lên, thế nhưng hắn lại bày ra cái bộ dạng trầm mặc, nam nhân này tính tình cùng miệng giống nhau, đều xấu, nàng tính tình ôn nhu cần bản không phải là đối thủ của hắn, thôi thì trực tiếp nhận thua cho rồi, nàng với tay lấy chén thuốc ở bên cạnh, “Thuốc hiện giờ đã không còn nóng, có thể uống được rồi.” Đưa qua cho hắn, hắn lại dương mắt lên nhìn nàng chăm chăm.

“Làm sao vậy?”

“Ta làm thế nào mà tự mình uống được?”

“Huynh hiện tại vết thương đã muốn hồi phục hơn phân nửa, hơn nữa lại không có bị thương tổn nơi cánh tay.....”

“Tay vừa chuyển động liền tác động làm ảnh hưởng tới miệng vết thương.” Hắn bày ra bộ mặt nghiêm túc lạnh lùng cắt ngang lời nàng.

Làm sao có thể vô lý như vậy? Rõ ràng có khi nàng không có ở bên cạnh hắn, chính hắn cũng có thể rót nước tự uống, như thế nào hiện tại lại thành ra như vậy! Nhan Thủy Nhu nhìn hắn, thật sự đối với hắn không có cách nào khác, thở dài, đành dùng thìa múc từng miếng thuốc, đút vào miệng cho hắn nuốt xuống.

Hắn cố gắng khống chế khỏe môi không được cong lên quá rõ ràng, miễn cho bị nàng phát hiện ra, lại không biết chính mình sớm đã bị người nhìn thấu.

Rõ ràng là trong đôi mắt đang chớp lia lịa kia có bao nhiêu là vẻ đắc ý, rõ thật là nhìn không ra mà, hắn lớn như vậy mà tính khí đến là trẻ con..... Nhan Thủy Nhu từng chút từng chút đút hắn uống thuốc, hắn là một nam nhân so với những người mà nàng đã gặp qua thì hắn nhìn tuần tú nhất, một nam nhân trưởng thành tuần tú như vậy không biết có tính là tội lỗi hay không, cho dù bị thương, cũng không hề tổn hại chút nào đến vẻ tuấn mỹ của hắn. Bởi vì không thể cử động, nên lúc này hắn thực ngoan ngoãn, giống như đứa nhỏ to xác, đầu quấn kín băng, sắc mặt tái nhợt, xanh xao làm đôi mắt càng thêm tối hơn, sẫm màu, loại thể trạng bị bệnh của một mỹ nam, nhìn hắn như vậy, lòng của nàng hỗn loạn, rối tinh rối mù.

Kỳ thật, hắn cũng sẽ sợ hãi chứ? Cảm giác vừa tỉnh lại, sau đó phát hiện chính mình hoàn toàn mất đi trí nhớ, không biết mình tên gọi là gì, không biết chính mình từ đâu tới đây, ngay cả cử động, muốn làm gì đều hoàn toàn phụ thuộc vào người khác. Mà hắn như vậy, một nam tử tâm cao khí ngạo, đối mặt với chuyện mất trí nhớ, chỉ e chuyện này khả năng chấp nhận so với bất luận kẻ nào khác cũng đều khó hơn, vậy mà hắn đối lại chỉ là im lặng, không nói một lời.

Rất kỳ quái, trong kịch nam trung hoặc là trong các cuốn sách chẳng phải là đều xuất hiện loại tình huống như vậy sao, đối mặt với cái loại này mọi người tất thấy đều là gào thét rống to lên đến khàn cả giọng, biểu đạt ra tâm trạng thống khổ sâu sắc. Còn hắn ngược lại rất bình tĩnh tiếp nhận thực tế, không ầm ỹ, không nháo, thậm chí ông trời a, cả ngày trời sau khi biết được điều đó, hắn ngay cả than một tiếng cũng đều không thấy. Hắn thật sự quá mức im lặng, nàng ngược lại không dám đi hỏi hắn, không dám hỏi sau nhiều ngày nghỉ ngơi như vậy, hắn có hay không khôi phục một chút trí nhớ, không dám hỏi hắn đối với loại sự tình này về sau có hay không kế hoạch gì?

7. Chương 7

Đối mặt với loại sự việc quan trọng như vậy, hắn phi thường trầm tĩnh, ngược lại đối với một ít việc nhỏ khác thì lại tính toán chi li, nhất định phải chọc cho nàng tức giận thì hắn mới thật cao hứng. Nghĩ đến những ngày này, hắn thường đem mọi chuyện làm cho xấu đi, chọc cho nàng bực mình phản kháng lại, miệng hắn bất giác để lộ ra ý cười, thật sự là, so với tiểu hài tử không khác nhau là mấy.

Hắn thực hợp tác, chỉ cần là nàng bưng thuốc tới, hắn tuyệt không nói hai lời uống cạn sạch. Chỉ cần là nàng đến bồi thuốc thay băng, hắn ngay cả mày cũng không nhíu, mặt cũng không nhăn một chút, để mặc cho nàng tùy ý đùa nghịch.

Đôi lúc nàng có việc không thể trì hoãn, nàng sẽ thỉnh Toàn bá đến hỗ trợ, Toàn bá lại chuyên ở sau lưng nàng bày tỏ oán giận than phiền, ông bảo rằng trong cuộc đời mình chưa từng gặp qua nam nhân nào có tính tình tệ hại như hắn, đúng là thói nam nhân, không xứng đáng, lại cũng không muốn làm. Cho nên trải qua vài lần sau, chuyện của hắn, nàng liền hoàn toàn không giao cho ai khác, mà hắn tuy rằng luôn dùng miệng châm chọc, làm cho nàng bực mình, nhưng đối với nàng mà nói, hắn cũng được coi như là một bệnh nhân thực ngoan.

Cái loại cảm giác này, lại tới nữa..... Hắn nhìn nàng ngồi bên cạnh, dùng miệng thổi thuốc mà mỉm cười, trong lòng có loại cảm xúc không thể tả nổi, có cả thỏa mãn lẫn vui sướng, hắn thích loại cảm giác được nàng toàn tâm toàn ý chăm sóc, lau người, thay quần áo, thay thuốc, băng bó, cho uống thuốc cũng như đút cơm cho ăn, làm mọi việc cho hắn những việc mà hắn có thể làm, hay không thể làm, nàng đều nhất nhất vì hắn mà làm.

Hắn chính là mất đi trí nhớ, nhưng may mắn không có bỏ lỡ mất đi cảm giác, bọn họ trong lúc đó, giống như có một số loại hiểu biết nào đó tồn tại giữa họ. Hắn trong tiềm thức, lý trí luôn luôn tự nói với chính mình, hắn không thích loại cảm giác cổ quái này, nhưng hắn cũng không có cách gì có thể khống chế loại

cảm giác này, không thể khống chế ánh mắt của mình luôn muốn dõi theo nàng, cũng không thể khống chế nội tâm cũng như suy nghĩ của chính mình luôn hướng đến nàng.

Nàng tính tình thuần lương, ôn nhu như nước, cũng không phải là một nữ tử đặc biệt xinh đẹp, nhưng nàng bên môi luôn nở nụ cười, cho tới bây giờ đều là thanh thoát nhẹ nhàng, làm cho người ta trái tim cũng như tâm tính đều theo vẻ mặt tươi cười kia có cảm giác nhẹ nhàng mà sáng khoái.

Hắn nhớ rõ chính mình trong lúc ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê, bàn tay của nàng cẩn thận chăm sóc, mềm mại mà tinh tế. Còn có cặp mắt kia thật to tròn, trong sáng, khóe miệng khi cười cong lên rạng rỡ tựa như bầu trời đầy sao sáng không một gợn mây đều cùng một dạng giống nhau.

Hắn thích trêu chọc nàng, nhìn nàng biểu tình ra một vẻ mặt tức giận, bất bình mà không nói điều gì, nhìn nàng lệ ướt tràn mi. Hắn nhất định chưa từng có thời gian quan sát một nữ tử quá lâu, cận kề như vậy, hắn nhìn nàng, nhìn lại chính mình có một loại cảm thụ mới mẻ, sung sướng, cho dù mất đi trí nhớ, nhưng hắn khẳng định chính là cảm giác này.

Một chén thuốc, trên thực tế không mất quá nhiều thời gian để uống, nhưng là hai người lại đều thất thần, động tác cho ăn kia càng ngày càng chậm, uống thuốc cũng càng uống càng chậm, vì thế thì đã đến bên môi hắn cũng dừng lại thời gian càng ngày càng dài. Ánh mắt bọn họ nhìn nhau cũng không vô thức mà đầy dục vọng cùng một chỗ, mắt hắn đen sâu thẳm cùng mắt của nàng trong suốt, cả hai người nhìn nhau, không khí ngưng trọng, vô cùng ái muội.

Hắn chậm rãi nâng cánh tay lên, nhìn chằm chằm vào đôi má nàng đang ửng hồng, rót cực, nắm lấy cánh tay nàng đang cầm thìa.

Nét ửng hồng trên má nàng lại càng rõ hơn, lan rộng ra, nàng muốn giãy dụa tránh đi lại bị tay hắn nắm chặt gao tránh không được, mắt nàng không dám cùng mắt hắn đối diện, hoảng hốt cúi đầu, không nghĩ lại thẳng không nổi chính mình trong tim có khao khát, lại lần nữa nhìn lên; Đôi mắt của hắn như có ma lực hấp dẫn nàng, thẳng tắp, sáng rực như muốn dùng ánh mắt để nhìn xuyên thấu những suy nghĩ được giấu kín ở chỗ sâu nhất trong lòng họ.

Hắn cổ tay có chút khó khăn, thoáng dùng sức, đem nàng chậm rãi kéo lại gần chính mình, nàng hắn là muốn giãy dụa, như thế nào đều không thể cử động, có lẽ đã sớm đầu hàng bởi hắn cố ý quyết tâm phải kéo nàng lại gần để gần gũi nàng hơn.

Môi của hắn từng chút từng chút một tiến lại gần nàng, gần đến nỗi họ có thể cảm nhận được hơi thở cũng như lượng hơi nóng tỏa ra từ da thịt của đối phương, hắn ngửi thấy được hương thơm tỏa ra từ cơ thể nàng, hương thơm chỉ duy nhất thuộc về nàng, đó là làn hương tự nhiên của da thịt nàng, tỏa ra thoang thoảng, tầm mắt của hắn dừng lại ở môi nàng, đôi môi mềm mại lẫn ôn nhu, luôn luôn tại nơi đó hấp dẫn hắn, câu dẫn hắn ...

Hắn hôn lên đôi môi của nàng, thoáng mát, mềm mại, mang theo hương vị ngọt ngào.

“Nhan nha đầu, Nhan nha đầu!”

Nghe được bên ngoài có tiếng kêu to, nàng đột nhiên giật mình mở to mắt, bật dậy hoảng hốt đẩy hắn ra.

“Chết tiệt!” Hắn ôm lấy ngực nặng nề ngã xuống giường, sắc mặt trắng bệch, trán toát ra mồ hôi lạnh.

“A, thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Nàng chén thuốc trong tay cũng cầm không nổi trực tiếp rơi xuống đất, nát vụn, nàng cũng chẳng thèm quan tâm thu dọn, vội chạy nhanh lại cúi người xuống xem xét vết thương của hắn, nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh, há hốc miệng, vừa mới thay băng cho hắn, vết thương đã muốn lành, giờ thì hồng rồi, miếng băng trên đã rỉ máu từ vết thương, miệng vết thương của hắn nứt ra rồi.

Đều tại nàng làm sai! Đôi mắt nàng đầm lệ, nước mắt chực trào ra, “Thực xin lỗi.”

Hắn hít vào thật sâu, cắn răng nhịn xuống đau đớn. Nhìn hắn đau đến sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, nàng cảm thấy trong lòng thật khổ sở đau đớn, gấp đến độ nước mắt từng giọt từng giọt theo hốc mắt mà rơi xuống.

“Nàng, khóc cái gì.....” Hắn cố gắng một lúc lâu mới thốt ra lời: “Ta còn chưa có chết.”

“Ta.....”

“Nhan nha đầu, ta ở bên ngoài gọi con đã nửa ngày, như thế nào cũng không lên tiếng?” Trương Đông Toàn đẩy ra cửa phòng đi đến, nhìn đến một vùng bờ bãi lộn xộn dưới đất, còn có Nhan Thủy Nhu đang khóc, lập tức lớn tiếng hướng hấn quát: “Xú tiểu tử, có phải hay không người lại khi dễ nó? Ta chỉ biết, cứ người trở về vốn không có.....”

“Toàn bá.” Nhan Thủy Nhu vội vàng lau nước mắt, “Không, huynh ấy không có khi dễ con.”

“Vậy con khóc cái gì?” Trương Đông Toàn căn bản không tin, “Ta đã nói không thể cho hấn ở lại cạnh con tại nơi này, rất kỳ cục.”

“Toàn bá, là con không cẩn thận làm bể chén thuốc, lại làm cho huynh ấy miệng vết thương mở rộng ra, cho nên mới cảm thấy ngứa ngáy.” Nàng nhanh giải thích, miễn cho Toàn bá hiểu lầm.

“Phải không?” Hoài nghi nhìn lại tên nam nhân đang nằm ở trên giường, quả nhiên nhìn đến vết thương ở ngực hấn đã nhuộm đỏ cả lớp băng, ân, xem ra là sự thật, hoàn hảo không phải tiểu tử này khi dễ Nhan nha đầu, bằng không ông nhất định sẽ làm cho hấn biết thế nào là lễ độ.

“Trước đừng nói nữa.” Nhan Thủy Nhu cũng nhìn đến hấn, một ngực đầy máu đỏ tươi, “Giúp hấn cầm máu quan trọng hơn.” Nàng động tác nhanh chóng mang được thảo cùng băng gạc đến, đem đoạn băng gạc vừa được băng bó cẩn thận cởi bỏ, nhìn đến chỗ vết thương đã muốn thu hẹp miệng lại lần nữa bị hở ra, làm cho nàng nước mắt nhịn không được lại rơi xuống, tay nàng run run, thanh âm tắc nghẹn cố gắng nuốt xuống: “Thực xin lỗi.”

“Ta..... Không muốn nghe thấy ba chữ đó nữa.”

“Xú tiểu tử, người cho chính mình là đại thiếu gia sao? Còn.....” Hấn lạnh lùng liếc mắt đảo qua một cái, làm cho Trương Đông Toàn cả người cứng đờ, sững sốt không nói nên lời, Trương Đông Toàn ngay lập tức lại một lần nữa cố trừng mắt lại, “Người muốn đùa giỡn cái gì, muốn bắt nạt con bé sao? Ta nói, có ta ở đây, người đừng hòng mơ tưởng chuyện khi dễ Nhan nha đầu, ta vẫn luôn coi con bé như con gái mà đối đãi.”

“Quái lão nhân.” Hấn hừ nói, cắt ngang lời Toàn bá, vẻ thực sự mất kiên nhẫn.

“Người.....”

“Tốt lắm, được rồi, Toàn bá, con thực sự không có việc gì, ngài không cần như vậy, chạy qua chạy lại đến xem con.” Đối với hai người này, một già một trẻ nàng thật sự cảm thấy thực bất đắc dĩ, Toàn bá luôn lo lắng nàng bị khi dễ, cho dù ở bên ngoài làm ăn, trong lúc làm việc cũng thường hướng bên này chạy qua. Mà hấn, cũng một cái đầu, đối mặt Toàn bá căn bản là một chút tính nhẫn nại cũng đều không có, nói chuyện nghe không lọt tai, luôn chọc Toàn bá nổi giận dọ đánh.

“Không được! Vạn nhất con bị khi dễ thì làm sao bây giờ?”

“Lại không có quan hệ gì đến ông.” Hấn thì thào nói nhỏ.

“Người nói cái gì?” Lão nhân gia tai cũng không còn thính nữa, nghe không rõ lắm hỏi lại.

Nhưng mà nàng nghe được, chớp mắt như chớp, hờn dỗi trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, mang theo một chút thẹn thùng cùng giận dữ nói: “Đừng có nói nữa, bằng không sẽ bỏ mặc huynh, không băng bó nữa.”

Lực chú ý của hấn đã thành công bị nàng thu hút vì tức giận làm cho dung nhan càng trở nên kiều diễm, câu dẫn, hấn yên lặng nhìn nàng, quả nhiên ngoan ngoãn trầm mặc, trong mắt chỉ có nàng, nhìn đến nỗi đã biến tai nàng từ từ toàn bộ chuyển thành màu hồng.

Ân, hấn, nơi đó có cảm giác căng cứng lên, nàng ... khẳng định là chỗ đó cũng giống nhau ... ngọt ... Chết tiệt, thân thể hấn nóng quá, đều là do lão quái nhân này phá hư!

8. Chương 8

Bởi vì miệng vết thương lại vỡ ra lần nữa, cho nên khả năng phục hồi bị chậm lại, mà miệng vết thương của hấn là do nàng làm hại bị mở ra, cho nên Nhan Thủy Nhu vô cùng áy náy, cũng càng thêm cẩn thận chăm

sốc hần, ước chừng qua hai mươi ngày, hần mới có thể chậm rãi xuống giường đi lại.

Nàng giúp đỡ hần từng bước một đi tới đi lui ở trong phòng, hần cũng thực cố gắng làm cho chính mình đi lại càng ngày càng ổn, mãi cho đến trán toát ra mồ hôi lạnh cũng còn không chịu dừng lại.

“Nghỉ ngơi một chút đi.” Nàng ôn nhu nói.

“Ta nghĩ nên đi ra ngoài đi dạo một chút.” Hần nhìn qua song cửa sổ hướng ra bên ngoài, thấy ánh nắng mùa xuân tỏa sáng đến chói mắt.

“Bên ngoài có gió, huynh hiện tại không thể trúng gió.”

“Ta muốn đi ra ngoài.” Hần hạ thấp tầm mắt nhìn nàng, trong đôi mắt đen sâu thẳm hiện lên khát vọng.

Nàng mềm lòng nhượng bộ, hần hơn một tháng nay đều ở trong phòng, bị mắc kẹt tại đây, sự thay đổi này là ai cũng đều buồn chán đến muốn nổi điên rồi, nhưng hần chưa từng hướng nàng oán giận hay phàn nàn, nói quá một câu hoặc là phát hỏa, hần, kỳ thật, là một bệnh nhân thực ngoan, đã ngoan như vậy, cũng nên có thưởng.

“Được rồi, bất quá chỉ có thể đi ra ngoài một chút thôi nha.”

“Được.” Nụ cười tươi của hần so với ánh nắng tỏa sáng bên ngoài còn muốn sáng hơn, ánh mắt hần lóe sáng, cúi đầu rất nhanh ở nàng bên má hôn một cái, ngẩng đầu, nhìn nàng lộ ra vẻ mặt then thùng, hần ý cười trên môi càng rõ ràng, “Mau, chúng ta đi ra ngoài.”

Đây là lần thứ hai hần hôn nàng.

Sau ngày hôm đó, hần không có hôn nàng nữa, nhưng bọn họ nhìn vào mắt nhau ngày càng nhiều hơn, ánh nhìn càng chăm chú thì ánh mắt lại càng ngày càng giằng co, càng ngày càng nóng bỏng, mỗi lần không cẩn thận vô tình ánh mắt chạm nhau sẽ biến thời gian thành dài như vô tận, loại tình huống này bọn họ đều không thể khống chế được, cũng vô lực thay đổi, điều gì đó kỳ diệu đang xảy ra, phát triển tồn tại trong mối quan hệ của họ, một điều gì đó không rõ ràng, không có tên gọi, mơ hồ nhưng lại rất chân thật, bọn họ đều có thể cảm nhận được nó.

Nàng khi đối mặt với hần, càng ngày càng tâm phiền ý loạn cũng càng ngày càng then thùng. Mà hần khi đối mặt với cái nhìn của nàng, ánh mắt cũng càng ngày càng nóng rực như muốn thiêu đốt tất cả, chỉ cần có nàng ở gần, hần liền không khống chế được nhất định sẽ nhìn theo nàng, mong ngóng nàng.

Nàng giống như, có vẻ cũng thích hần.

Giúp đỡ hần đi ra ngoài hít thở không khí, nàng đột nhiên hiểu được điều này, nước mắt không khống chế được nhanh chóng từ trong đáy mắt trào ra, làm cho hốc mắt có cảm giác đau nhức, nàng lặng lẽ lên lút hít vào, chế ngự loại cảm giác này, cái cảm giác xúc động muốn trào ra.

Nàng không thể thích hần, tuyệt đối, tuyệt đối không thể thích hần.

Trước không nói, bọn họ chính là bèo nước tương phù, ngăn ngủ gặp nhau, thời gian qua đi họ rồi sẽ có lúc chia lìa. Chỉ là thân phận của hần, tuy rằng không thể hoàn toàn khẳng định, nhưng hần khả năng chính là một tiểu vương gia, mà nàng bất quá cũng chỉ là một cái cô nương thôn dã, hần nếu là trước kia, căn bản là sẽ không đem nàng để vào mắt, hiện tại bị thương, mất trí nhớ, đối với nàng có nảy sinh chút cảm giác, liệu tương lai hần khôi phục trí nhớ, có thể hay không cho rằng chính mình từng động tâm như vậy đối với một nữ tử dân gian thực đáng xấu hổ? Nếu như vậy, nàng có thể chịu đựng được sao, thực sự không thể chịu được.

Nàng tốt nhất coi đây là giấc mộng đẹp, ước mơ của nàng giản dị chỉ là tìm một nam nhân bình thường, thành thật một chút, thân thể khỏe mạnh, bình thần sống chung với nhau, cùng nàng cày ruộng, thổi cơm, cùng nhau trồng rau, nuôi gà, cuộc sống tự cung tự cấp, cùng sinh vài hài tử nhu thuận đáng yêu, cứ như vậy cả đời cũng là loại chuyện tình vui vẻ hạnh phúc.

Cuộc sống của nàng chưa từng có mong muốn cùng hần gặp mặt kết giao, cũng không có ý nghĩ không an phận muốn trèo cao, điều nàng mong muốn duy nhất chính là một hạnh phúc chân chính, bình thường mà thôi.

Người giống như hân, tuyệt đối không phải là bình thường, cho dù hân hiện tại mất trí nhớ, hân cũng không có khả năng ẩn giấu thân phận cả đời, cùng nàng sống trong núi, tại thôn nhỏ hẻo lánh này; khí thế cao ngạo vương giả của hân cùng nơi này hoàn toàn là bất đồng, điểm này đến ngay cả Toàn bá cũng đã nhìn ra, ông vẫn thường cùng nàng nói lại lịch của hân tuyệt đối không hề đơn giản, hỏi nàng có hay không rước vào mình cái đại phiền toái.

Nàng nếu cùng hân đã không có khả năng, như vậy cần gì phải bắt đầu?

Nàng như thế nào lại có thể liên khinh địch như vậy, dễ dàng buông lỏng bản thân mà yêu hân? Dễ dàng ư, kỳ thật có thể nào không dễ dàng được, hân như vậy, một nam tử quá có sức hút, rất khó làm cho người ta không thể không ái mộ, khó có thể cưỡng lại được mà bị cuốn hút vào, nàng ngồi trên chiếc ghế nhìn chăm chăm vào khoảng không, phơi mình dưới cái nắng của mặt trời, trong lòng vừa có cảm giác cay đắng lại vừa ngọt ngào.

Hân tuy rằng tính tình cùng miệng giống nhau, đều xấu, nhưng bị trọng thương như vậy còn chưa có rõ nguyên nhân, nhưng không bao giờ vì cơn đau mà trở nên giận dữ khó chịu hay trở thành một bệnh nhân khó hầu hạ. Nàng trước kia cùng tôn đại phu làm nghề y, gặp qua nhiều nam nhân chỉ bởi vì miệng vết thương đau đớn mà đối với người nhà hoặc thê tử chửi ầm lên, thậm chí còn động thủ, hơn nữa hân lại mất trí nhớ ... Loại sự tình này, gặp phải người khác đã sớm chịu không nổi, thế mà hân lại âm thầm nhịn xuống, không giận chó đánh mèo gây hại cho người. Còn có, mỗi lần hân nhìn bộ dạng của nàng, chuyên chú cùng si mê, lửa nóng lại bùng lên, ánh mắt như vậy, nàng phát hiện bản thân cũng không chán ghét, ngược lại có chút vui sướng, vui mừng hân là đang nhìn nàng.

Nàng muốn mỗi thời mỗi khắc đều được ở bên cạnh hân, chăm sóc hân, thậm chí cả khi hân thường xuyên thích thú dùng miệng nói xấu mọi chuyện chọc nàng tức giận, nàng vẫn là nhịn không được mà bị cảm dỗ đến gần hân. Nàng thật sự yêu hân, chỉ trong một tháng ngắn ngủn liền thích hân, yêu hân, một cảm giác thật lạ lùng.

Hân nhắm mắt lại, cảm nhận được sự tươi mát của đất ẩm và không khí trong lành xộc vào mũi, ánh nắng chiếu rọi vào mắt hân mang đến sự ấm áp, những lo lắng, bất an, hết thảy đều biến mất, đến ngay cả làn gió nhẹ cũng mang theo hương vị của nắng ấm, đã bao lâu rồi hân không được đắm mình trong ánh sáng của mặt trời cùng làn gió nhẹ, đã bao lâu rồi hân không được ở giữa thiên nhiên, cứ như vậy ngồi yên tĩnh cảm nhận vẻ đẹp tự nhiên của cuộc sống, đời người, có bao nhiêu năng lực mà lại phải gượng ép chính mình?

Mở mắt ra quan sát, hân cẩn thận, tinh tế đánh giá nơi mình ở hơn một tháng qua.

Chỗ họ ở, căn nhà một bên dựa lưng vào một vách núi cao, bên ngoài nhìn ra là một mảng rừng tất cả đều là tre, trúc nồng đậm mùi hương của núi rừng, hàng rào bằng tre ngăn cách rừng cây và ngôi nhà, bên trong có một khoảng sân. Phòng ốc sạch sẽ gọn gàng, khoảng sân rộng vô cùng, ngôi nhà phòng ở được làm hoàn toàn bằng gỗ, ba gian phòng ốc liền kề bên nhau, gian nhà giữa kia là gian phòng lớn nhất, là nơi ngủ của hân được thông với một gian phòng ngủ nhỏ hơn, nàng mấy ngày này đều ngủ tại đó, rất gần hân, hơn nữa cũng là để tiện chăm sóc hân.

Khoảng sân rộng bên trong, bên trái còn có một giếng nước được làm từ những tảng đá xanh, bên phải là mảnh vườn nhỏ toàn một màu xanh của rau tươi được chăm sóc kỹ càng, chúng cũng được bao bọc bởi một hàng rào, còn có những con gà mái và những con gà con ở bên cạnh mổ những hạt giống, này con gà có màu đen, màu vàng, còn có con tam hoa, mỗi con gà con đều nhỏ nhắn tròn vo lại mập mạp, những cái mỏ màu vàng nhạt tranh nhau mổ lên những cái rễ cây ra sức kéo nhưng rõ ràng khí lực không đủ, những cái rễ cây theo miệng chúng trượt ra ngoài, chúng nó ngã quay tròn thân mình ở trên cỏ thành một vòng, lăn lông lốc, trở nên ngốc nghếch, hồ đồ, sững sờ ở đứng lên ở nơi đó sau một lúc lâu, giống như không rõ là chuyện gì xảy ra.

Một màn kia khiến cho hân nở nụ cười, rõ thật là, ngay cả những con gà mà nàng nuôi dưỡng cũng đều ngơ ngác ngác giống như nàng nhưng thực đáng yêu. Hân quay đầu, nhìn nàng thản nhiên cười, "Sững sờ ở đó làm gì? Đến đây a."

Nàng nghe lời đi qua, ngồi xuống bên cạnh hân.

Hân nhìn một mảnh đất trồng toàn rau xanh biếc góc vườn đằng kia, "Này chỗ đó, là cái gì?"

“Rau dưa.” Nàng cố gắng kìm chế những suy nghĩ không thoải mái, nếu biết không có khả năng, thì có suy nghĩ nhiều cũng là vô dụng, thôi thì cứ đơn thuần hưởng thụ một chút cảm giác có hân bầu bạn mỗi ngày đi.

“Rau dưa?” Hắn hơi nhíu mi, nhìn những cây con lớn lên khỏe mạnh mập mạp, “Đều là do nàng trồng?”

“Đương nhiên.” Nàng đứng dậy đi đến chỗ trồng những cây cải thìa phiến lá xanh mượt, đem củ dại nhỏ bỏ đi, “Đây là rau đem qua ta xào cho huynh ăn, huynh hẳn là nhận ra được chứ?”

“Làm sao có thể?” Những cây đó thoát nhìn liền giống như củ dại nhìn cũng không sai biệt là mấy, hắn làm sao lại có thể ăn củ, hắn cũng không phải trâu a, “Thứ này gọi là gì?”

Hắn không thể tin, biểu hiện lên mặt quá rõ ràng, làm cho nàng khóe môi nhếch lên, “Cải thìa nha.” Ngắc đầu hướng hắn nhe răng thoáng ý cười, “Thì ra là huynh ngay cả cải thìa cũng không phân biệt được.”

Khuôn mặt tuấn mỹ của hắn vì quá xấu hổ lập tức ửng đỏ lên, liếc mắt trừng nàng một cái, “Ta mất đi trí nhớ, không nhớ sao?” Đây là lần đầu tiên hắn ở trước mặt nàng nhắc tới việc hắn mất trí nhớ.

9. Chương 9

“Phải không?” Nàng cười cười, phủi đất khỏi tay, cầm lấy quyển sách đang mở trên bàn, đó là buổi sáng nàng đặt đó, tùy ý chỉ một chữ: “Đây là chữ gì?”

“Chữ ‘Tĩnh’, nàng cho ta là gốc tử sao?” Hắn tức giận rống nàng.

“Không.” Nàng cười ôn nhu, “Ta chỉ là muốn chứng minh cho huynh xem, cho dù là mất trí nhớ, vẫn là sẽ biết một vài chuyện.”

Mấy ngày này ở chung, nàng phát hiện hắn đối với một ít vấn đề vẫn là biết được thật sự rõ ràng, tỷ như hắn biết chữ, hơn nữa rõ ràng là đọc nhiều sách vở, ngẫu nhiên khi hắn nằm ở nơi đó nhàm chán, nàng đem sách phụ thân lưu lại lấy đèn đọc cho hắn nghe, lại phát hiện hắn kỳ thật đã xem qua sách này, hơn nữa hắn xem qua, hiển nhiên không chỉ thứ này, bọn họ còn thường xuyên cùng nhau thảo luận nội dung trong sách, mà nói chuyện càng làm cho nàng xác nhận điểm này.

Cho nên hắn có thể biết thay đổi triều đại cùng lịch sử hưng suy, lại không biết rau xanh biếc chính là cải thìa, bởi vì hắn căn bản là không biết, không liên quan đến việc mất trí nhớ. Lòng của nàng hơi trầm xuống, điều này cũng tiến thêm một bước chứng minh hắn rất khả năng chính là vị tiểu vương gia tôn quý vô cùng kia, đường đường một vị Vương gia, biết chút sách sử cùng “Tư trị thông giám” Thực bình thường, không biết rau xanh cũng thực bình thường.

“Chứng minh rồi thì phải làm thế nào đây?” Hắn lạnh lùng hừ một tiếng.

“Huynh có nghĩ tới thân phận của mình hay không?”

“Nghĩ tới thì thế nào, dù sao nghĩ không ra, sao còn phải nghĩ?” Hắn mất trí nhớ, chưa từng đi cũng không biết tương lai, đây là một chuyện thật, hắn chỉ có thể bị bắt nhận – từng thống khổ, từng khổ sở, nhưng trong đầu vẫn có một tiếng vọng vang.

Đối với chuyện không thể khống chế, nếu thực sự không thể khống chế nó, như vậy làm cho nó không thể khống chế người.

Cho nên hắn cố gắng bỏ qua việc mất trí nhớ gây cho hắn thống khổ cùng trống rỗng, đối với ngay cả chính mình là ai cũng không biết, hắn cảm nhận được tuyệt vọng mà bất luận kẻ nào đều không thể chịu được, nhưng hắn áp chế loại tuyệt vọng thống khổ kẻ cận này, làm ỉn tâm bình khí hòa.

Trong mắt hắn hiện lên một tia yếu ớt làm cho nàng đau lòng, bất đắc dĩ âm thầm thở dài, đứng dậy đi trở về phòng, đem ra một bộ quần áo màu đen: “Lúc trước khi ta phát hiện huynh, trên người huynh trừ bỏ bộ xiêm y cùng ngọc bội mang trên cổ huynh, không còn có thứ gì khác.” Nàng đem quần áo đưa cho hắn, trong lòng thoáng yên ổn, rốt cục hắn cũng mở miệng nhắc đến chuyện này, nàng vừa vặn đem mấy thứ này trả lại cho hắn.

Hắn đánh giá bộ quần áo này, nàng đã giặt sạch, những chỗ bị hỏng cũng đã được sửa chữa, trên vải dệt thuần một màu đen không có thêu dư thừa, cắt lưu loát, hình thức ngắn gọn, nhưng cũng làm cho người ta nhìn không dấu vết của việc may vá.

Đem quần áo tùy tay để trên bàn gỗ, đưa tay từ vạt áo lấy ra khối ngọc bội, đây có thể là vật duy nhất có thể chứng minh thân phận của hắn, ngọc bội lẳng lặng nằm ở lòng bàn tay của hắn, lấp lánh ánh xanh biếc, sâu kín sáng bóng, trên ngọc thạch không có chữ viết, chỉ có một hoa văn phiền phức mảnh mai nhìn không ra, trong khoảng thời gian này hắn đã xem qua vô số lần, nếu như có thể có chút manh mối thì hắn đã nhớ lại rồi. Thôi, nếu mất trí nhớ đã thành sự thật, hắn đành phải chấp nhận thôi,

Hắn ngược mắt nhìn nàng, “Ta nghĩ không ra, một chút ấn tượng đều không có.” Không biết vì sao mình xuất hiện ở trong này, cũng không biết bản thân mình vì sao bị trọng thương nằm ở trên núi, nhưng có thể xác định, tánh mạng hắn có nguy hiểm. Vết thương trên người hắn không chỉ có riêng là ngã xuống vách núi đen đơn giản như vậy, vết thương trước ngực kia, đủ để lấy mạng hắn, đừng nói vết thương khác trên người, tuy rằng cũng không tính sâu, nhưng đều là ở chỗ trí mạng.

Có người muốn giết hắn, kết luận này cũng thật không phải cái làm cho người ta khoái trá.

“Đầu huynh còn đau không?” Nàng mềm nhẹ hỏi.

“Đã không đau.” Ngữ điệu mềm mại của nàng, an ủi nội tâm nôn nóng cùng bất an của hắn, nàng luôn có thể dễ dàng làm được, chỉ cần một ánh mắt, một cái mỉm cười, là có thể làm cho hắn bình tĩnh trở lại, nếu hiện tại hắn đã mất đi trí nhớ trước kia, như vậy chỉ còn lại thứ này.

“Ta thấy qua vài ngày nữa là huynh có thể.....”

Ánh mắt hắn đột nhiên trở nên sắc bén làm cho nàng sợ tới mức im miệng, tựa hồ kia chính là ảo giác của nàng, bởi vì lại nhìn lên, hắn cũng là thực bình tĩnh hướng nàng mỉm cười, “Nàng cứ tiếp tục nói.”

Hắn là ảo giác rồi, nàng thả lỏng tâm, “Tiếp qua vài ngày nữa, huynh có thể hành động tự nhiên.”

Hắn lơ đãng nhìn rừng trúc xanh tươi ngoài kia: “Phải không?”

“Ừm, tuy rằng ta không phải đại phu, nhưng có học qua bắt mạch, hiện tại mạch tượng của huynh đã rất ổn, ta nghĩ chỉ cần điều tức thêm là có thể khỏi hẳn.”

“Thân thể hắn ta khỏe rồi sao?” Trương Đông Toàn từ trong rừng trúc đi ra, trên ống quần dính đầy bùn đất ẩm ướt, đi lại coi như thoải mái, “Vậy thì vừa vặn, hôm nay là có thể để cho hắn chuyển đến ở nhà ta.”

Hóa ra vừa cảm giác được có người là lão nhân này, hắn yên lòng.

Hừ hừ, lão nhân chết tiết này, mỗi ngày đều lái nhải, cũng không ngại phiền.

“Toàn bá, bá đã trở lại.” Nhan Thủy Nhu cười, xoay người nhìn phía cửa: “Bá bá từ ruộng nước trở về phải không? Con đi lấy nước cho bá bá rửa.”

“Không cần.” Ông vẫy vẫy tay, “Lát nữa ta còn phải quay lại đó, mạ hôm nay đều cao hết rồi, nếu không sẽ chậm. Đúng rồi, con vừa mới nói thân thể của hắn ta đã khỏe, đúng không?” Vuốt cằm nhìn tiểu tử từ trên xuống dưới kia, khí sắc xem ra thật sự là tốt rất nhiều, ít nhiều Nhan nha đầu cẩn thận chăm sóc, “Có thể đi ra, khẳng định là tốt lắm, như vậy đi, người hãy chuyển đến ở nhà ta bên kia đi, không thể ở trong nhà cô nương người ta mãi được.”

“Ồ với người, hừ!”

“Người hừ cái gì, ta ở với người nên không vui sao, xú tiểu tử, người nghĩ rằng ta ở cùng người vui lắm sao? Ta ở một người càng tự tại.....”

“Vậy thì tiếp tục tự tại đi.”

“Nếu không phải lo lắng Nhan nha đầu.....”

“Nếu như ta muốn đã sớm xảy ra, còn chờ đến hiện tại?” Hắn nhẹ nhàng nhướng mi, có vài phần khiêu khích nhìn Toàn bá.

“Người nói vậy có là ý gì? Xú tiểu tử, không người phải muốn khi dễ.....”

“Toàn bá, các người không cần âm ỹ.” Nhan Thủy Nhu đau đầu xoa xoa huyết thái dương: “Bằng không như vậy đi, bên cạnh không phải còn có một gian phòng có thể ở, thu thập một chút là huynh ấy đã có thể ở tạm, hơn nữa cách không xa, con chăm sóc huynh ấy cũng tiện.”

Gian phòng kia trước kia là trường dạy học của phụ thân nàng, bởi vì phụ thân là phu tử duy nhất trong thôn, lúc trước cũng là sở nàng không tiện cho nên tư thực cũng không có lập tại nhà, mà là ở cách vách tạo một gian phòng, sau đó bởi vì phụ thân mất, bên kia liền không có ai ở, nhưng bởi vì nàng thường xuyên đi quét tước, cho nên vẫn là thực sạch sẽ, linh tinh gì đó bên trong giường đều còn đầy đủ hết, cũng coi như tiện.

“Nhưng.....” Trương Đông Toàn vẫn chần chờ.

“Nếu ông cảm thấy không tốt, ta đây liền tiếp tục ở nơi này, dù sao ta thì không sao cả.” Miệng hắn bất giác khê cong, nói một cách tùy ý.

“Đó làm sao có thể! Uy, tiểu tử, cứ tính như vậy đi, hôm nay người liền chuyển đến ở tư thực đi, không cho phép kéo dài nữa.” Đã có thể đi lại được rồi, nếu còn cùng Nhan nha đầu ở cùng một chỗ, vậy sẽ rất nguy hiểm.

Tuy nói chuyển nhà, nhưng kỳ thật khác nhau cũng không phải quá lớn, Nhan Thủy Nhu mỗi ngày vẫn là vội tới đưa cơm cùng đưa thuốc cho hắn, dưới sự dốc lòng chăm sóc của nàng, vết thương của hắn rất nhanh chóng đã hoàn toàn tốt lắm, chạy cũng không thành vấn đề.

Hôm nay thời tiết thực sáng sủa, hắn đứng xem nàng tưới nước rau dưa, tò mò hỏi: “Thứ này mỗi ngày đều phải tưới nước sao?”

“Đúng rồi.” Tưới nước xong, những chiếc lá xanh biếc càng phát ra tươi mới, trông thật ngon mắt.

Đẩy cửa ra, nhìn một đám rau lá màu xanh biến thành màu đen kìa, rất giống như đám cỏ bên ngoài, “Đây lại là cái gì?”

“Đây là rau hẹ.” Nàng rất kiên nhẫn giải thích: “Thứ này có thể lấy đến gói bánh tẻo nha.”

Hắn ngồi xổm xuống bứt một cây dưa tới chớp mũi ngửi, lập tức ghét bỏ nhú mày: “Mùi lạ quá.”

Biểu hắn mang theo vài phần bất tính trẻ con làm nàng khê cười, “Rau hẹ có ích rất nhiều, đối thân thể cũng rất.” Nàng khom người nhấc thau gỗ đi đến giếng nước.

Hắn đưa tay cầm lấy: “Ta đến giúp nàng.”

“Không cần, thân thể huynh vừa mới mới khỏe lại, không thể làm việc nặng.”

“Sau đó để ta nhìn nàng vất vả lấy nước?” Hắn hơi nhíu lông mi, nhìn tay nàng, “Buông ra.”

Khẩu khí cứng rắn, hung hăng, nàng sững sốt, thực nghe lời buông lỏng tay ra, nhìn hắn nhấc thùng gỗ đi đến bên cạnh giếng, nàng thấy rõ ràng hắn là tức giận, bởi vì thái độ của hắn quá kém, ngữ khí quá xấu, nhưng lại có chút ngọt ngào một cách lạ thường.

Hắn không muốn nàng quá vất vả đâu..... Kỳ thật, hắn cũng không phải không làm được, không phải sao? Nhìn bộ pháp hắn vững vàng, nụ cười bên môi nàng càng sâu, thật tốt, thân thể hắn đều khôi phục, không cần tiếp tục ốm yếu nằm ở trên giường.

Nhưng rất kỳ quái là, vì sao hắn đứng ở trước giếng cũng không nhúc nhích? Nàng đi lên: “Làm sao vậy, không phải nói muốn lấy nước sao?”

Khuôn mặt hắn trắng nõn có chút đỏ lên, ngẩng đầu trừng nàng, như là thực không tình nguyện gần từng tiếng hỏi: “Thứ nước chết tiệt này phải múc lên bằng cách nào?” Hắn quan sát nửa ngày, đều không có hiểu được phải làm sao mới có thể đem thùng gỗ thả vào trong giếng đi.

Nàng giật mình, sau đó cố gắng khắc chế nụ cười bên môi mình, lại phát hiện thực thất bại, khóe môi của nàng luôn không tự giác cong cong.

“Nàng dám cười!” Bị nàng giễu cợt, khuôn mặt của hắn càng hồng, biểu tình lại càng ngày càng lạnh.

Nàng thực miễn cưỡng mới đem miệng mình khép lại, khom người từ giếng kéo dây thừng cột vào thùng gỗ, sau đó đem thùng gỗ ném vào trong giếng, lại làm mẫu chỉ hắn sao mới có thể mức nước lên, trong tiếng “Thì thầm” một thằng quần quanh, nước giếng trong suốt mát mẻ chậm rãi bị kéo lên

“Như vậy là được rồi.” Nàng nâng mắt nhìn phía hắn, bướng bỉnh lại bỏ thêm một câu: “Rất đơn giản.”

Hắn chán nản, câu nói kia thực rõ ràng sỉ nhục đến hắn, sắc mặt hắn càng khó xem, ánh mắt hung ác trừng mắt nhìn nàng, ửng đỏ trên mặt một chút đều không có bớt đi, sau một lúc lâu, cắn răng mở miệng: “Nữ nhân, nàng cố ý, đúng hay không?”

Lúc này nàng rốt cục nhìn không được, tựa vào bên cạnh giếng cười đến không thể đứng thẳng, cứ nghĩ đến vẻ mặt của hắn khi đứng ở bên giếng quần bách hỏi nàng nói không biết nên lấy nước như thế nào, bộ dáng kia thật sự là vừa đáng yêu lại trẻ con, cố tình tính tình của hắn lại ngạo mạn như vậy, loại đối lập mãnh liệt này lại làm cho nàng không ngừng cười được.

“Nàng tiếp tục cười, xem ta thu thập nàng như thế nào!” Sắc mặt của hắn càng khó xem, bị nàng giễu cợt tâm tình rất tệ.

Nàng từ cánh tay khó khăn ngược mắt nhìn hắn, ý cười trên mặt chưa giảm.

10. Chương 10

Hô hấp của hắn cứng lại, tựa như bị một cái nắm đấm thật mạnh đánh trúng bụng, chỉ có thể nhìn nàng, bộ dáng của nàng khi cười lộ lên, sáng lạn ngay cả ánh sáng của mùa xuân cũng đều mặc cảm, mặt mày loàn loàn, bên môi hai nho nhỏ vòng xoáy có vẻ nghịch ngợm mà thuần khiết; Hắn gắt gao nhìn nàng chăm chăm, một chút cũng không nguyện buông tha, ánh mắt trở nên nóng rực vô cùng, đôi mắt thuần một màu đen lóe lên tia sáng lạ thường.

Nhan Thủy Nhu dừng lại, trong lòng dâng lên một cảm giác không được tự nhiên, như là cảm giác được cái gì, nàng buông thùng gỗ, nhanh chóng thối lui.

Những đã quá chậm, hắn vươn tay một phen bắt lấy nàng, đem nàng ôm vào trong lòng, cúi đầu.

“Phanh” một tiếng nổ, thùng gỗ mất đi duy trì, thẳng tắp rơi vào trong giếng, nhưng bọn hắn đều không rảnh bận tâm.

Lúc ban đầu hắn chính là ở trên cánh môi của nàng ma sát nhẹ nhẹ, mút hôn, nhưng gần như ngay lập tức, đầu lưỡi liếm qua, hắn tựa hồ tìm được rồi bí quyết nào đó, ngăn chặn môi nàng, tách ra, lưỡi của hắn liền trực tiếp dò xét đi vào.

Không hề có kỹ xảo lại không hề ôn nhu hôn, vừa thâm sâu lại vừa mãnh liệt, cái miệng của hắn mang theo cực nóng cùng cuồng dã nguyên thủy, mang theo hơi thở cổ xanh nhẹ nhàng khoan khoái, gây ngứa mà trúc trắc ma sát lưỡi của nàng.

Theo cái loại ma sát này áy náy, trái tim của nàng đập thật nhanh, chân cũng trở nên mềm nhũn vô lực, tay không tự giác ôm cổ của hắn miễn cho trực tiếp yếu đuối ở trong lòng của hắn, cánh tay hắn cường tráng mà hữu lực, ôm lấy nàng, đem nàng hòa nhập vào trong lòng hắn, ngực nàng mềm mại gắt gao đặt ở trước ngực của hắn, bụng cảm giác được nào đó thứ căng cứng cùng nóng bỏng nguyên thủy.

Tiếng chim hót thanh thúy, gió nhẹ thổi qua rừng trúc khi kéo những lá trúc nghe xào xạc, tựa hồ đã đi xa, cũng tựa hồ đều đã muốn không còn quan trọng nữa, toàn bộ thế giới của nàng chỉ có nam tử này ôm hôn nàng.

Nam tử dùng cái miệng cùng đầu lưỡi của hắn, làm càn với nàng, mê hoặc nàng, mà nàng lại chỉ có thể run run, từ thân đến tâm đều bởi vì sung sướng mà run rẩy, nàng thích hắn hôn như vậy, thích cùng hắn gần bó triển miên, tương cữu trong lúc hoan nạn.

Khi nàng thử tính dùng lưỡi chính mình đi hơi hơi câu lưỡi của hắn, thân mình hắn cứng đờ, trong nháy mắt, cánh tay hắn ôm chặt, đem nàng chặt chẽ ôm trong ngực, nàng thở hào hển cùng run run.

Hắn buông môi của nàng ra, nhìn cánh môi tiên diễm ướt át kia, ánh mắt sáng ngời tỏa sáng, khiến hắn muốn đem nàng nuốt vào.

Mà nàng mềm nhũn ở trong lòng của hắn không thở nổi, bộ dáng rất yếu đuối nhu nhược, đôi mắt sáng lấp lánh, ánh mắt như nước, trên môi đều là hương vị nam tính của hắn, một loại hương vị xa lạ lại làm cho người ta tim đập.

Biểu tình cùng thần thái của nàng như vậy làm cho hắn làm sao có thể bình tĩnh, cúi đầu chuẩn bị lại hôn nàng lần nữa.

Nàng nâng tay ngăn trở môi của hắn, yếu ớt nói:“Đừng mà.” Hắn trên môi thực nóng, nóng đến mức khiến nàng thiếu chút nữa muốn buông tay ra.

Đôi mắt hắn tối đen hiện lên chút tức giận, đôi mắt híp lại,“Vì sao lại ngừng?”

“Chúng ta làm như vậy..... Là không đúng.”

Trong mắt hắn hiện lên một tia khinh thường cùng cao ngạo,“Cái gì là đúng, cái gì lại là không đúng?”

Biểu tình ngạo mạn kia lực sát thương quá mạnh mẽ, nàng hoàn toàn không phải đối thủ, hồi lâu mới miễn cưỡng nói ra:“Nam nữ trao nhận.....”

Nhưng hắn trực tiếp gạt tay nàng ra, dùng môi ngăn chặn lời nói của nàng, cảm giác choáng váng mơ hồ lại bắt lấy nàng, chân nàng lại cảm thấy mềm nhũn lần nữa, có một loại cảm giác phù phiếm không thật.

Lưỡi của hắn càng ngày càng linh hoạt cũng càng ngày càng nóng, cái loại nóng này theo môi của hắn chui vào trong môi của nàng, theo thân thể một đường đi xuống, bụng nàng lại nổi lên cảm giác cổ quái mà hư không đau đớn, thậm chí toàn bộ thân thể của nàng đều bởi vì loại khát cầu không biết nào đó mà ỉn ỉn nhói đau.

Hôn không đủ, hôn như thế nào đều cảm thấy không đủ, hắn không ngừng đem nàng ôm rất cao, càng chặt, càng dán sát vào mình, trên môi của nàng lặp lại lưu luyến, càng hôn càng sâu lại vẫn là chưa đủ, thân thể đau đớn, kêu gào, dục vọng hung mãnh giống như muốn gào thét xông ra, một bàn tay hắn xoa bộ ngực no đủ của nàng, nặng nề vuốt ve.

“Ngô, đừng mà.....” Nàng ở trong miệng của hắn hít một hơi thật mạnh, giấy dựa đứng lên; Hắn thở gấp hổn hển, không tình nguyện buông môi của nàng ra, tay nàng dùng sức đẩy cái tay như trước phủ ở trước ngực nàng, kịch liệt giấy dựa,“Thả ta xuống dưới.”

Nơi đó của nàng mềm mại lạ thường, hắn thật muốn đem nàng cởi sạch, sờ soạng thỏa thích, hôn thỏa thích, nhưng chuyện này đối với nàng mà nói à quá mức chịu đựng, hắn hôm nay đã muốn quá mức, hắn hiểu được.

Thở dài nặng nề, hắn buông nàng ra.

Chân của nàng khi vừa chạm đến mặt đất liền vô lực như là đắm trên bông, nụ hôn của nam nhân này hoàn toàn giống y như tính cách của hắn, lực ảnh hưởng với nàng thật sự quá lớn, hít sâu vài hơi thật dài mới miễn cưỡng tìm về một chút khí lực, nàng nhanh chóng lui về phía sau vài bước, hai má đỏ tươi,“Huynh, huynh làm sao có thể.....”

Hắn miễn cưỡng tựa vào bên cạnh giếng, mềm nhẹ mở miệng, tiếng nói trầm thấp giống như âu yếm:“Nàng thích.”

“Ta mới không.....” Khuôn mặt của nàng vừa hồng lại vừa đỏ, hốc mắt cũng hơi hơi đỏ lên, có chút ủy khuất lại có chút thẹn thùng, càng nhiều là vẻ bất lực không biết như thế nào cho phải.

“Chẳng lẽ, nàng không thích, hửm?” Hắn nói cố ý nói rất chậm, nhất là âm cuối, làm cho nàng bẽn lẽn tai nóng lên, tim đập nhanh hơn không thở nổi; hóa ra trước kia hắn đều đùa rất nhẹ nhàng, hắn thì ra có thể xấu xa đến như vậy, xấu xa như vậy, xấu xa đến mức làm cho nàng vừa thẹn lại bất đắc dĩ, nàng thật sự là đối hắn một chút biện pháp đều không có.

“Nhan Thủy Nhu.” Hắn nhẹ nhàng mà gọi tên của nàng,“Nói cho ta biết, nàng thích không?”

Tên của nàng phát ra từ môi của hắn, mỗi một lời như là lướt qua nơi ôn nhu nhất của trái tim nàng, mang đến cho nàng từng đợt sợ run, “Ta.....”

Hắn gian xảo nhướn một bên mày trái, nhìn nàng.

“Thích.” Nhìn hắn, nàng thừa nhận, ba chữ kia từ môi nàng nói ra, vừa nhẹ vừa nặng, hai vai nàng nhụt chí rũ xuống, không thể nói dối, cũng không có biện pháp vi phạm tâm ý chính mình.

Nàng thích nụ hôn của hắn, thích hắn ôm nàng, thích trong mắt hắn chỉ nhìn nàng chẳng sợ thời gian ngắn ngủi, nàng cũng thích, mà nàng biết chính mình thích rất rõ ràng, thông minh như hắn, khẳng định đã sớm đã biết được.

Thích, thích, thích...

Mãi cho đến khi những lời này từ trong miệng nàng nói ra, hắn mới biết được thì ra mình có bao nhiêu chờ mong câu trả lời của nàng, vốn tưởng rằng chỉ là câu hỏi vô tâm, thì ra mình vẫn ngóng trông chờ câu thích này của nàng. Nghe được nàng chính miệng thừa nhận, loại vui sướng này quả thực không cách nào hình dung, trong lòng tràn đầy sự thỏa mãn, từ trước đến nay, lần đầu tiên hắn chân chính cảm nhận được một loại bình thần mà thỏa mãn vui sướng.

Nếu bị thương mất trí nhớ có thể đổi lấy cùng nàng gặp nhau, như vậy, là đáng giá.

Sự u ám trong mắt hắn đã thối lui, một chút mỉm cười ở bên môi hắn nở rộ, hắn đến gần nàng, vươn tay ôm nàng vào lòng, như thở dài rất nhẹ rất nhẹ ở cửa nàng bên tai nói nhỏ: “Ta cũng thích.”

Ảo não, hối hận cùng mất mát..... Các loại cảm xúc đều biến mất trong lòng của nàng, lời nói của hắn làm cho nàng nhận không được run run đứng lên. Lại bị hắn ôm vào trong lòng cảm giác rất ngọt ngào, trong ngực hắn thật ấm áp, cảm giác hắn ôm nàng lại quá mức tốt đẹp, giờ phút này, tốt đẹp đến vậy nàng không thêm nghĩ sự thật vất ngang ở giữa bọn họ, thậm chí chỉ đơn giản là nàng cần hắn, ở cạnh kề bên cạnh hắn. Nàng nhu thuận rúc vào trong lòng của hắn, chậm rãi nhắm mắt lại, bên môi chậm rãi gợi lên một nụ cười mỉm động lòng người.

Thì ra bọn họ đều thích.

Thế giới của những người đang yêu, làm cho thời tiết lạnh giá đều trở nên ấm áp, làm cho bầu trời u ám xám xịt kia là một màu hồng, làm cho cuộc sống giản dị đều là ngọt ngào.

Từ sau nụ hôn đó, hắn luôn thường thường đem nàng ôm vào trong lòng hôn môi, vẫn hôn đến khi nàng không thở nổi, mới tâm không cam lòng tình không muốn buông nàng ra, chờ nàng thiên tân vạn khổ điều chỉnh hô hấp, gió lốc kích tình lại đột kích lần nữa.

Phòng, rừng cây, sân, còn có cạnh cửa, nơi nơi đều lưu lại những nụ hôn nóng bỏng của bọn họ, chỉ cần có cơ hội, hắn sẽ vội vàng đem nàng ôm vào trong lòng tùy ý hôn môi.

Nàng vừa thơm lại vừa mềm mại, vừa xinh lại vừa trắng trẻo mát mẻ, ôm nàng, hắn làm sao cũng đều luyến tiếc buông tay. Phảng phất như nàng là mật ngọt ngào hoang dại nhất, nhất định phải liếm hết hòa nhập vào môi hắn mới thỏa mãn.

Nụ hôn của hắn cuồng dã lại nóng rực, nàng ngăn cản không được tình triều mãnh liệt như vậy, chỉ cần tay hắn đụng tới nàng, tất cả những rụt rè cùng lý trí của nàng đều hóa thành hư ảo hết, chìm đắm trong trong lòng của hắn.

Nụ hôn của những người đang yêu thật ngọt, ngọt phát ngấy, còn là những nụ hôn cam tâm tình nguyện, quần quýt, như thế nào đều hôn chưa đủ, làm tay hắn càng ngày càng không thành thật, cũng làm cho nàng ý loạn hoảng hốt không thôi, mỗi lần ngọt ngào hôn môi, nàng còn muốn phân thân đi ngăn cản bàn tay hắn tùy ý vuốt ve, lần này như trước cũng không ngoại lệ, “Đừng như vậy.” Gương mặt của nàng như đóa phù dung đỏ ửng, muốn kéo cái kiềm của mình từ trong tay hắn tách ra, hắn thật sự là càng ngày càng quá đáng, tay cũng càng ngày càng tệ.

“Nhu nhi, để ta nhìn, nhé?”

Nhìn? Khuôn mặt của nàng càng hồng, khí lực gạt bỏ tay hắn cũng lớn hơn nữa, “Huynh điên rồi, Toàn bá còn đang chờ..... A!” đầu ngón tay của hắn trực tiếp xấu xa sờ mó, làm cho nàng vừa đau vừa tê dại, thân mình trực tiếp mềm nhũn ở trong lòng của hắn.

“Nàng không ngoan, dám nhắc đến người khác.”

Hắn rất xấu xa mà, nàng hoàn toàn không phải đối thủ của hắn, đôi mắt trừng hắn, lại bởi vì khí chất quá mức nhu nhược mà không có chút khí thế nào. Tay hắn ở trước ngực của nàng căng thẳng buông lỏng xoa nắn vuốt ve, thân mình nàng vừa tê dại lại mềm nhũn, không dậy nổi chút khí lực đi phản kháng hắn, nhưng nàng lại cảm thấy ủy khuất, ánh mắt oánh oánh như nước, lệ ý sương mù.

“Được rồi, được rồi.” Hắn chịu không nổi loại bộ dáng diễm đam đáng yêu này của nàng, giống như bị hắn khi dễ rất thảm, hắn mỗi lần nhìn đến biểu tình của nàng như vậy đều đã mềm lòng đầu hàng, “Ta không cử động nữa, có thể chứ?”

“Vậy tay huynh.....” không cử động, tay hắn còn nắm của nàng..... Nàng rõ ràng cảm giác được độ ấm lòng bàn tay hắn, còn có độ mạnh yếu ở đầu ngón tay, này thật sự là.....

Hắn bắt đắc dĩ thở dài, đối với nàng một chút biện pháp đều không có, chỉ có thể lưu luyến không rời rút tay về, tiếc hận không thôi; Rút về bàn tay, ánh mắt hắn không tự giác nhìn lòng bàn tay, trở về chỗ cũ xúc cảm mềm mại mới vừa rồi từ đầu ngón tay truyền đến, thật sự quá mức tốt đẹp, thực hận không thể cứ như vậy đem váy nàng đang ra mặc đều cởi ra hết, đem nàng toàn thân cao thấp đều liếm mát từ dưới lên trên.

Tê, chết tiệt, hạ thân của hắn tưởng đau quá, hắn thật muốn.....

“Nhan nha đầu, các người đi vào xem cái ngăn tủ rốt cuộc muốn xem bao lâu?”

Lão quái nhân chết tiệt này, rốt cuộc là có bao nhiêu sát phong cảnh?

11. Chương 11

Tiếng Trương Đông Toàn truyền vào bên trong tiểu viện, khiến hắn không khỏi tức giận mà nhíu mày, “Lão nhân này tại sao lại không đi làm ruộng thế?” Trong âm thanh hoàn toàn là sự bất mãn, cả ngày chỉ biết phá hỏng chuyện tốt của hắn.

“Đừng nói như vậy mà, mạ của Toàn bá đều đã xạ xong, hiện tại hơi rảnh một chút.” Nàng đỏ mặt sửa sang lại quần áo bị hắn làm loạn, tay hoảng hốt luôn run run.

“Muốn ta giúp nàng không?” Hắn tựa người vào tường, vui mừng thưởng thức tay chân làm việc loạn cả lên, cảm thấy đáng yêu không tả được, mà nàng sợ tới mức thiếu chút nữa đem cái yếm làm rách xuống, thật là, hờn dỗi trừng mắt liếc hắn một cái, ổn định tinh thần tiếp tục sửa sang lại.

Liếc mắt nhìn cái kia của nàng, làm cho hắn có cảm giác hồn phách đều bay mất, lộ ra vẻ quyến rũ phong tình, hô hấp hắn dồn dập nhìn mãi, khát vọng lại kéo nàng vào trong lòng.

Cái loại khát vọng này nàng đã quá quen thuộc, mỗi lần hắn nhìn nàng như vậy, thì tiếp theo sẽ liêu lĩnh kéo nàng vào trong lòng, nhưng bây giờ thì tuyệt đối không thể, nàng nhanh chóng kéo hắn tới phòng ngủ, phụ giúp hắn thu dọn ngăn tủ thoát nhìn cũ cũ trước mắt, “Huynh mau dọn dẹp đi, chúng ta phải chạy nhanh đi ra ngoài, bằng không Toàn bá sẽ lại lo lắng.”

“Chắc, nếu không phải do ông ta, thì nàng đã sớm là của ta.....”

Nàng hoảng hốt đưa tay che môi hắn lại, “Huynh nhỏ giọng thôi.” Nam nhân này thật là, chẳng bao giờ để ý lời nói cả, nhờ để cho Toàn bá bá nghe được, hôm nay sẽ không dễ dàng yên đâu.

Ai ngờ hắn lại vô liêm sỉ tới mức lấy lưỡi liếm liếm lòng bàn tay của nàng, nàng xấu hổ đến mức rút tay lại, nàng vẫn yêu thích vẻ ngạo khí đáng yêu của hắn, hiện tại lại mang theo vài phần tà ác, nàng hoàn toàn không ứng phó nổi.

Rốt cuộc các người muốn xem bao lâu a? Nếu các người không ra, ta sẽ đi vào.” Thanh âm của Trương Đông Toàn rất có lực xuyên thấu vang lên.

“Đến đây đến đây, lão nhân gia ngài thật không có tính nhẫn nại.” Hắc hắc chẳng làm được chuyện gì cả, hắc hắc nắm tay nàng đi ra khỏi phòng, vừa bước ra cửa, nàng liền nhanh chóng bỏ tay hắc ra.

“Thật là, xú tiểu tử nhà ngươi, ngươi nghĩ rằng ta giống như ngươi cả ngày an nhàn không có việc gì làm, thừa rất nhiều thời gian sao?” Trương Đông Toàn hai tay chống nạnh đứng ở trong viện, bên cạnh có rất nhiều gỗ, “Nếu không phải vì Nhan nha đầu, ta đã mặc kệ ngươi rồi.”

“Ông không để ý thì càng tốt.” Hắc hắc lạnh, vẻ mặt không cần gì cả. Hắc cũng đang tức giận, Trương Đông Toàn mỗi lần đều là bị khí thế cao ngạo của hắc làm tức giận đến mức râu dựng đứng cả lên, “Ngươi....”

“Toàn bá bá, thực xin lỗi.” Nhan Thuỷ Nhu lập tức tiến lên trấn an: “Hắc không thực sự muốn nói vậy đâu, bá không cần tức giận như vậy.” Mau chóng nói sang việc khác: “Sổ gỗ này là để dùng làm tủ cho ta sao?” Những món đồ gỗ trong nhà nàng gần như đã mục nát hết, không thể tiếp tục sử dụng được, vốn tính sẽ lên chợ mua một cái, nhưng Toàn bá bá nói là không cần phải lãng phí ngân lượng, làm cho nàng một cái là được rồi.

Toàn bá bá năm đó là thợ mộc đứng đầu thôn của bọn họ, làm được các vật dụng gia đình vừa tinh xảo lại rắn chắc, sau là vì lớn tuổi nên nhân lực không tốt lắm, không thể tiếp tục làm việc được; nhưng là làm thợ mộc sống thật phí nhân lực, nàng không muốn để cho lão nhân gia phí công, hai người giằng co không biết bao nhiêu lần, cuối cùng hắc nói rõ ràng là mang đến cho hắc làm.

Cho hắc làm? Nàng cũng Toàn bá bá đều ngăn cả người, hắc có thể làm được sao?

Cho nên tình huống hiện tại biến thành ngăn tủ của nàng do hắc làm, mà Toàn bá bá phụ trách dạy hắc, vừa rồi chính là Toàn bá về nhà lấy gỗ, mà bọn họ đang ở trong phòng nàng xem hình dáng của chiếc tủ một chút, nhưng không ngờ, khi hắc vừa vào phòng liền đem nàng đặt ở trên tường.....

“Vừa nhìn mười ngón của tiểu tử nhà ngươi, liền biết là không thể làm được rồi, ta thấy vẫn là đừng lãng phí thời gian của ta.” Trương Đông Toàn nhìn mười ngón tay thon dài của hắc, ghét bỏ nói.

“Lãng không hay không lãng phí không phải ngươi nói là được.” Hắc tiến lên vài bước đánh giá khúc gỗ một chút, “Hãy bớt lời đi, bây giờ phải làm như thế nào?”

Hừ hừ, xem ra là rất có quyết tâm, Trương Đông Toàn lấy cái bào ném cho hắc, lấy chân đá đá vào khúc gỗ dưới chân, “Trước tiên ngươi hãy bào sạch khúc gỗ này.” Hắc vừa nghe, vừa vung văng tiếp nhận cái công cụ kì quái kia, đánh giá một chút, sau đó yên lặng cầm lấy khúc gỗ kia, nghiên cứu nên làm thế nào rồi xuống tay, “Xú tiểu tử, đem khúc gỗ đặt như thế này, thế này....” Tuy rằng khẩu khí không tốt, nhưng Trương Đông Toàn vẫn là từng bước một dạy hắc làm như thế nào, mà thái độ của hắc cũng rất khác thường, không chống đối rất kiên nhẫn, chính là trầm mặc để lão nhân phân phó làm việc mà hắc chưa bao giờ tiếp xúc trong cuộc sống.

Dưới ánh nắng chói chang của tháng ba, một già một trẻ đứng ở nơi đó, vẫn rất chăm chú vào công việc, trong không khí thoang thoảng mùi hương thơm ngát tỏa ra từ khúc gỗ, lại một lớp vụn gỗ theo động tác của hắc bay ra ngoài, lúc đầu động tác còn rất chậm và khúc gỗ thì thô ráp, nhưng dần dần động tác cũng trở nên đều hơn, Toàn bá bá không ngừng cười nhạo và chỉ ra chỗ sai của hắc, từng mảnh từng mảnh vụn gỗ bay ra giống như những đoá hoa, theo động tác của hắc bay xuống, vừa nhẹ nhàng lại vừa xinh đẹp.

Hắc đang làm, thực sự đang làm, bởi vì hắc vì nàng làm việc, nên hình ảnh này thật đẹp, khiến cho nàng rất cảm động, không tự chủ được liền mỉm cười, thật hy vọng thời gian này sẽ kéo dài mãi, nàng luôn quan tâm thân thể Toàn bá bá, cũng không ngại lại sờ sóc hắc, ngày nào một già một trẻ cũng cãi nhau ầm ĩ, với ngọt ngào ấm áp của nàng chỉ có theerdanhf cho hắc.

Nếu ngày nào cũng dài hơn một chút, lại lâu một chút, thì tốt biết mấy. Liên tục làm việc trong mấy ngày, khúc gỗ đã được bào sạch, khi đã xong, nhờ Trương Đông Toàn chỉ bảo, hắc đã học được làm như thế nào để tấm ván trở nên tinh xảo; nhưng có một thứ hắc không thể học được, đó chính là “khắc hoa”, dù cho hắc có cố gắng thế nào, thì hoa văn vẫn luôn là hình thù kỳ quái, xấu xí không chịu nổi, cho nên hắc chỉ là điêu khắc vài hình ảnh đơn giản.

Cái tử kiên cố kia, cho tới hôm nay cơ bản đã hoàn thành.

Lão nhân kia tuy rằng không cảm thấy được, luôn sát phong cảnh, nhưng không thể không thừa nhận tài nghệ của hắn thực cao, làm một cái tử lớn như vậy, mà ngay cả một cái đinh cũng không cần, tất cả đều từ gỗ cả, rất đẹp lại rắn chắc.

Mà hắn cũng học được tốt lắm, mùa xuân đang đến, thời tiết càng ngày càng ấm áp, hắn làm đến mức đầu đầy mồ hôi, vội vàng đem áo ngoài cởi ra, bộ ngực trần trụi, tiến hành bước cuối cùng.

“Ừm, xú tiểu tử nhà ngươi làm cũng không phải quá kém, cũng có chút giống với hình dáng ban đầu, xem ra là ta đã giáo dục tốt, hắc hắc.” Tuy rằng không muốn khen hắn, nhưng hắn thực sự làm được khá tốt, thậm chí còn tốt hơn cả những gì Trương Đông Toàn dự liệu, trí tuệ của hắn, vượt xa sự phỏng đoán của Trương Đông Toàn, tất cả mọi việc, ngoại trừ khắc hoa ra, chỉ cần giảng một lần, là hắn có thể làm được tốt rồi, quả thực học một biết mười, tốc độ học tập cực nhanh khiến Toàn bá bá ngây người, nhưng mà, điều này không thể nói ra được.

“Đó là do ta thông minh bẩm sinh, liên quan gì tới ông.” Mấy ngày nay, lão nhân này luôn tìm cơ hội để cười nhạo hắn, nhất là khi phát hiện hắn không thể học được cách khắc hoa, thì lại càng nhạo báng nhiều hơn, hôm nay trong lời nói có vài câu giống như khen lại như không phải khen, cũng tuyệt đối không phải là thực tâm khen ngợi.

12. Chương 12

Câu này, lại khiến Trương Đông Toàn tức giận đến lông mày cũng dựng cả lên, thật là, tiểu tử này thật xấu miệng, mỗi lần mở miệng đều khiến ông tức giận đến mức chửi ầm cả lên, có trời mới biết mấy ngày nay ở chung, ông có bao nhiêu lần bị chọc tức đến nổi điên lên.

“Toàn bá bá, trời nóng, con mang ọi người ầm....Nha!” Nhan Thu Thuỷ từ trong phòng đi ra, nhìn thấy người nào đó đang cúi trần đứng dưới ánh mặt trời, xấu hổ đến mức thiếu chút nữa làm rơi ầm trà xuống đất, nhanh chóng cúi đầu xoay người đi.

“Uy, xú tiểu tử, ngươi còn không mau mặc áo vào.” Ý muốn bảo vệ của Trương Đông Toàn lại nổi lên, lập tức trợn mắt nhìn hắn, mà lần này hắn lại không hề phản bác, rất sáng khoái cầm áo mặc vào.

Nhan Thu Thuỷ hít vào thật sâu, muốn đem hết hình ảnh trong mắt mwo vừa rồi xóa sạch, nhưng thật khó. Đây không phải là lần đầu tiên nàng thấy hắn không mặc áo, lần trước khi hắn bị thương, mỗi ngày nàng đều phải thay thuốc và lau người cho hắn, khi đó trong lòng nàng chỉ lo nghĩ làm thế nào để chữa lành vết thương cho hắn, nên căn bản không hề để ý, hơn nữa lúc đó hắn cũng không có hôn nàng....

Nhưng bây giờ khác lúc ấy, quan hệ của bọn họ không còn đơn thuần như trước nữa, hắn đã khiến nàng động tình, lại còn nhìn thấy hắn trần thân, cái cảm giác này đã có thể không chế mất lí trí của nàng rồi.

Tuy rằng chỉ nhìn thoáng qua, nhưng đang là ban ngày, thân thể hắn được chiếu rọi rõ ràng vô cùng, không phải làn da ngăm ngăm đen, mà rất trắng nhưng lại không khiến người ta có cảm giác làn da nhợt nhạt, làn da này càng khiến hắn trở nên anh tuấn hơn, trên người hắn luôn có khí chất của gia đình quý tộc, cho dù là mất trí nhớ cũng không ảnh hưởng gì cả, đó là sinh ra đã có, không gì có thể che lấp được.

Cơ ngực hắn rắn chắc mà cân xứng, dưới ánh mặt trời, mỗi cơ bắp đều toả sáng, nhất là bởi vì hắn làm việc, mà mồ hôi tiết ra dính trên da...

Trời ạ, ngừng! Nàng đang làm sao thế này, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh hắn hôn nàng hoặc đang dỗ dành nàng, khiến nàng cảm thấy chính mình thậm chí còn muốn vùi khuôn mặt trong bộ ngực tràn ngập mồ hôi kia, nàng quả thực kinh hoàng đến mức lấy cái chén đập vào đầu mình, nhưng dù vậy cũng không thể làm cho chính mình thanh tỉnh một chút.

Mà hắn nhìn khuôn mặt ửng hồng của nàng, ánh mắt nóng rực. Chết tiệt, nếu không phải tại lão già chứng mất mắt kia đang ở đây, thì hắn đã sớm ôm nàng vào trong lòng mà hôn lên đôi môi đỏ mọng, hắn muốn liếm chiếc cằm khéo léo kia, muốn ở bên tai nàng liếm mát, muốn nàng hơi hơi nâng cằm lên, như vậy là hắn

có thể đem khuôn mặt vùi vào trong hương thơm tràn ngập toát ra từ cơ thể nàng, hẳn muốn hôn đôi môi nàng cái cổ non mịn, hẳn còn muốn.....

“Ta nói Nhan nha đầu, con hiện tại cũng không còn nhỏ, hết năm nay cũng đã mười bảy tuổi rồi, cũng nên lo cho chung thân đại sự của mình một chút.” Thanh âm vang dội, đồng thời đem hai cái suy nghĩ không biết đã trôi đến phương trời nào kéo trở về.

Nhan Thuỷ Nhu hiểu được ý từ trong lời nói của Toàn bá, lập tức xấu hổ cúi đầu xuống, “Toàn bá bá, tại sao người lại nói như vậy?”

“Lúc cha con qua đời đã đem con giao cho ta, dẫn con lên kinh thành tìm đại bá, nhưng hiện tại con tìm không thấy đại bá, ta phải thay thế cha con chăm sóc cho con.”

Hừ, vì sao nói những lời này? Mắt ông tuy mờ nhưng trong lòng vẫn sáng suốt, bộ dạng xú tiểu tử này nhìn Nhan nha đầu chính là hận không thể đem nàng ngay lập tức nuốt vào trong bụng, ông không thể không phòng.

“Nữ nhi quan trọng nhất là gì? Đương nhiên là đại sự cả đời, ta thấy A Lỗi rất được, tính cách thành thật lại an phận, còn có một thân bản lĩnh, luôn ôn nhu săn sóc mọi người xung quanh, con thấy hẳn thế nào?”

“Toàn bá.” Trước mặt hẳn mà Toàn bá lại nói này nói nọ, Nhan Thuỷ Nhu không dám ngẩng đầu nhìn khuôn mặt khó coi của người nào đó.

“Con trước kia không phải nói muốn tìm một trạng phu thân thể khoẻ mạnh có thể cùng nhau làm ruộng sao? Ta thấy A Lỗi rất được.”

Mấu chốt là A Lỗi thích Nhan nha đầu, lại là cùng nhau lớn lên ở trong thôn, mọi chuyện về hẳn đều rành mạch, khiến cho người ta yên tâm.

“Con không muốn....” Nàng xấu hổ giận dữ mà xoay mặt đi, lúc trước là bị Toàn bá làm phiền quá, nàng thuận miệng nói ra, làm sao có thể là thật được, tự nhiên lại ở trước mặt hẳn mà nói ra như vậy, cái gì mà thân thể khoẻ mạnh, trời ạ!

“Ta thấy điều kiện của A Lỗi rất tốt, rất xứng với con.....”

“Quái lão nhân, ông chỉ lo nói chuyện phiếm, ngắn tử này không cần làm nữa sao?” Thanh âm lạnh lùng chặn ngang lời giới thiệu nhiệt tình của Toàn bá.

“Xú tiểu tử!” Toàn bá tức giận nói: “Không thấy ta đang làm việc nghiêm túc sao, người âm ỉ cái gì?”

“Ta sợ ông lại nói thêm nữa, ngay cả bát cơm của bà mỗi cũng đoạt đi rồi, nhưng mà ngấm lại, ông đi làm mai mỗi cũng rất thích hợp, vừa dài dòng vừa lý sự.”

Cái miệng thối, thật sự là cái miệng thối, Toàn bá bá tức giận đến run cả người.

“Được rồi, đừng làm Toàn bá tức giận nữa.” Nhan Thuỷ Nhu cầm một chén trà lạnh đưa cho hẳn, lại đưa cho hẳn một chiếc khăn sạch, ai ngờ hẳn tự nhiên hạ đầu thấp xuống, nàng vừa bực mình vừa buồn cười, nâng đầu hẳn lên rồi nhẹ nhàng lau cái trán của hẳn.

Trong lúc bọn họ làm chuyện vô cùng thân thiết, Toàn bá bá nhăn mày lại, cảm giác không tốt lắm: “Xú tiểu tử, di, gọi người là ‘xú tiểu tử’, người ngay cả cái tên cũng không có, mất trí nhớ mà đến ngay cả tên cũng không nhớ rõ sao?”

Tay nàng cứng đờ, lo lắng nhìn hẳn, sợ hẳn lại xụ mặt lạnh lùng, ai biết hẳn lại không sao cả nhìn nàng cười cười, thân nhiên lướt qua Toàn bá bá, “Nếu là mất trí nhớ, sao lại có thể nhớ rõ tên mình được? Người già trí nhớ không tốt còn có thể hiểu được, nhưng nếu ngay cả đầu óc cũng.....Chắc chắc.”

Không khí, không khí, không thể bị hẳn chọc tức chết được! Toàn bá bá cố gắng mãi, mới có thể kiềm chế được cơn giận, “Nếu không nhớ rõ tên thì cũng nên đặt ra, ở trong này hai tháng, ngay cả tên đều không có, cư nhiên cũng đã vượt qua lâu như vậy.”

Nhan Thuỷ Nhu thấy hẳn không để ý chút nào, cũng để lại quyết tâm, nghĩ đến những gì Toàn bá bá nói, nàng cũng chỉ mỉm cười.....Lạ nha, hẳn ở đây suốt hai tháng, bọn họ tự nhiên đều không nghĩ tới sẽ đặt

cho hần một cái tên, bình thường Toàn bá bá đều gọi là ‘xú tiểu tử’. Mà nàng, căn bản là không nghĩ sẽ gọi tên hần, mỗi lần nhìn thấy hần, đều xấu hổ đến kêu cũng không dám.

“Tên gì cũng được.” Dù sao cũng chỉ để gọi, mà vốn dĩ cũng không phải tên thật của hần.

“Vậy gọi người là A Lực đi.” Trên mặt Toàn bá bá là nụ cười cực kì sáng lạn, “Nhìn thân thể người cực kì rắn chắc, khí lực cũng không nhỏ, gọi là A Lực, vừa đơn giản vừa dễ nhớ.”

“Toàn bá bá, tên này nghe không hay.” Nhan Thuỷ Nhu mở miệng, tên này có điểm ‘tục’, so với thân phận và khí chất của hần hoàn toàn không tương xứng, hần đồng ý mới là lạ.

A Lực? Đây là cái tên quý quái gì vậy?

Hần nhíu mày, nhìn Toàn bá bá cười đến vui vẻ như vậy, liền biết là ông ta cố ý, nhưng mà, “Con trước kia không phải nói muốn tìm một trượng phu thân thể khoẻ mạnh, có thể cùng nhau làm ruộng sao?” Lời nói vừa rồi của Toàn bá bá hiện lên trong đầu hần, miệng nhếch lên cười khê, “Được rồi, vậy dùng tên này đi.” Hần nghĩ, hần thực thích ý nghĩa đằng sau cái tên này.

Trượng phu, cách gọi này nghe cũng thật hay, không phải sao?

Lúc này đổi lại người há hốc mồm là Toàn bá bá, tiểu tử này không phải là ngu ngốc đấy chứ?

Tuy rằng là lần đầu tiên làm thợ mộc, nhưng tay của hần thực sự là rất linh hoạt, ánh mắt không tầm thường, vật làm ra được ngắn gọn lại hào phóng, tấm ván gỗ bóng loáng còn được hần tinh tế quét lên một lớp dầu trong suốt, đã xinh đẹp lại bảo trì màu gỗ sáng bóng; Khi nàng nhìn thấy cái tủ gỗ đã hoàn thành, cảm động không thôi, mỗi một phần mỗi một tác của nó đều có dụng tâm của hần ở bên trong, nàng có thể cảm nhận được.

“Thích không?” Nhìn khuôn mặt tràn ngập vui sướng của nàng, trong lòng hần cảm thấy thực thoải mái.

Nàng liền cúi đầu, nhưng lại nhìn thấy ngón tay vốn thon dài hoàn mỹ của hần, bởi vì cầm dụng cụ mà bị nhiều vết thương, nàng vừa thoải mái vừa đau lòng, “Cám ơn huynh, ta rất thích.”

Nàng thích là tốt rồi, ý cười trên môi hần càng rõ, “Quái lão nhân còn muốn dạy ta làm cái bàn, cái ghế linh tinh gì đó, làm tốt một chút ta có thể đem ra chợ bán, như vậy có thể kiếm chút ngân lượng.”

“Huynh không cần làm như vậy...”

“Ta là nam nhân, ta không thể dựa vào nữ nhân được.” Hần nhìn nàng, vẻ mặt lại thật sự nghiêm túc.

Việc mất trí nhớ khiến hần không biết mình là ai, điều đó đối với hần đã không còn quan trọng nữa, điều quan trọng bây giờ là, hiện tại hần đang sống tại nhà của nàng, hần muốn chăm sóc nàng, mà không phải sử dụng tiền của nàng để chăm sóc nàng.

“Ta không cần.”

“Nhưng ta để ý.” Hần cầm lấy tay nàng, cúi đầu hôn một cái, nơi đó không hề non mềm trắng nõn, mà là vì làm việc mà trở nên thô ráp, khiến cho hần rất đau lòng, “Ta muốn tự mình kiếm tiền, cho nàng một cuộc sống thoải mái, không cần vất vả; Tuy rằng bây giờ có rất nhiều việc ta không biết làm, nhưng ta sẽ cố gắng.”

Thật sự là không thể không cảm động, trong mắt nàng đầy nước mắt.

Tuy rằng hần tính tình trẻ con, nhưng thực sự hần chính là một nam tử hán, không đồng ý việc dựa dẫm vào người khác, cho dù là gặp rất nhiều khó khăn, nhưng còn có khí tiết như vậy, nàng sao có thể không động tâm? Cho dù biết rõ mình không nên, nhưng nàng đã không khống chế được tình cảm của mình.

Nàng vòng tay ôm lấy thắt lưng của hần, khuôn mặt vui sâu vào lòng hần, nhẹ nhàng nói nhỏ: “Huynh đã làm được rất tốt rồi.” Thật tốt quá, tốt đến mức khiến nàng rơi lệ.

“Còn chưa đủ tốt.” Hần ôm chặt nàng, cúi đầu khê hôn lên trán nàng, sau đó nâng cằm của nàng lên, môi chà qua cánh môi của nàng, “Ta muốn làm thật tốt, tốt đến mức có thể.....” Có được nàng. Ba chữ kia hoà vào trong nụ hôn của hần, mà đây là lần đầu tiên nàng vội vàng đón ý đùa của hần như vậy, đáp lại hần, mặt nàng đặt trên cổ hần, thân thể càng lúc càng dán chặt trên người của hần, mặc hần ôm hôn.

Không cần, nàng cái gì cũng không để ý! Thân phận, địa vị, lễ giáo. rứt rề.....Giờ phút này nàng muốn vứt bỏ tất cả, thậm chí còn muốn hôn hấn, muốn cảm thụ nhiệt độ trên cơ thể hấn.

Một cái hôn có thể làm cho người ta rét run cũng có thể làm cho người ta nóng lên, làm cho nàng nhiệt tình như thể lại yếu ớt như thế, cảm giác nụ hôn của bọn họ thật sự quá mức tốt đẹp, tốt đẹp đến nàng muốn rơi lệ.

Thắt lưng của nàng rất tinh tế, không chịu nổi vòng tay siết chặt của hấn, hấn cứ ôm lấy nàng đến khi bộ vị của hấn trên bụng nàng cảm giác đau đớn không chịu nổi, nhấn mạnh rồi lại nhấn, miễn cưỡng hóa giải vội vàng, bộ ngực của nàng nằm ở trước ngực hấn, chậm rãi ma sát, nụ hôn của hấn càng lúc càng sâu càng cuồng dã.

Miệng nàng thật ngọt ngào, đến mức hấn hấn muốn trực tiếp nuốt luôn cái lưỡi của nàng vào.

Hấn còn muốn nhiều hơn thế nữa, muốn cứ như vậy ôm nàng tới giường, xé vấy của nàng, ở trên thân thể mềm mại của nàng tận tình hoan ái, hấn muốn đem chân của nàng quấn quanh bên hông, mà hấn..... Hấn muốn nàng, bây giờ, lập tức, không thể đợi lát nữa!

“Các người đang làm cái gì?”

Gầm lên giận dữ, ngang ngạch phá hỏng kích tình đang nóng như lửa, Nhan Thuỷ Nhu như bưng tỉnh lại, quay đầu nhìn ra cửa phòng khuôn mặt thấy Toàn bá bá không dám tin, còn có A Lỗ ca.....Tự nhiên lại có A Lỗ ca, biểu tình trên mặt họ đều giống nhau, trợn mắt há hốc mồm.

“A Lực! Ta biết mà, giữ người ở đây thật là một sai lầm!” Trương Đông Toàn thật vất vả mới hoàn hồn mắt đi về kinh ngạc, lập tức trong cơn giận dữ mắng to: “Người dám thừa dịp ra không ở đây liền khi dễ Nhan nha đầu, ta liều chết với người!” Hấn chạy tới phía A Lực.

“Toàn bá bá, đừng như vậy!” Nhan Thuỷ Nhu sợ tới mức ôm lấy cổ A Lực, lấy thân mình che ở trước mặt của hấn, muốn bảo vệ hấn.

“Nhan nha đầu, con.....” Nàng che chở cho hấn, nàng tự nhiên che chở cho tiểu tử này, đả kích này còn lớn hơn so với việc vừa mới nhìn bọn họ thân mật, Trương Đông Toàn hoàn toàn mất đi khí lực.

“Toàn bá bá, ngài không nên trách huynh ấy, con.....”

“Ta muốn cưới nàng.” Bốn chữ rõ ràng lưu loát, khiến cho không khí đang hỗn loạn dừng lại.

Nàng chưa từng nghĩ tới, hấn sẽ cùng nàng thành thân.

“Người đừng nằm mơ!” Trương Đông Toàn cuối cùng cũng khôi phục lại tinh thần, tiếp tục gào lên: “Người muốn thành thân với Nhan nha đầu, đừng có nằm mơ.”

“Chúng ta thành thân phải cần sự cho phép của ông sao?” A Lực gian xảo nhướng mày, lạnh lùng hỏi: “Ông là gì của nàng?”

“Huynh đừng chọc Toàn bá bá nổi giận.” Sợ cục diện không thể cứu vãn, nàng nhẹ đẩy cánh tay hấn, thấp giọng nói: “Trước tiên hãy buông tay ra.”

“Không được, nàng là của ta!” Đôi mắt lợi hại thẳng tắp trừng trừng về hướng nam tử trẻ tuổi vẫn đứng ngơ ngác ở cửa, hơi hơi nhíu lại, tên này là ai?Người này, hấn còn muốn không biết xấu hổ a?

Nhan Thuỷ Nhu vì câu nói của hấn mà mặt đỏ không thôi, không ngừng lay tay hấn, nhìn hấn cầu xin: “Làm ơn buông ra đi mà!”

Trước mặt người ngoài, nàng còn cùng hấn ôm ấp, nàng đứng thật là không cần sống mà.

Hấn cup mắt xuống nhìn biểu tình đáng thương của nàng, mắt to ngập nước cầu xin.

Hấn mềm lòng, chịu không nổi bộ dạng này, cánh tay không tự chủ được buông ra.

Sắp có thịt ừi các tình yêu ah!!!

13. Chương 13

Nhan Thủy Nhu vừa được tự do, lập tức lùi lại vài bước, cùng hấn duy trì khoảng cách trong phạm vi an toàn.

Triệu Lỗi phía sau đuổi đến vừa vặn nhìn thấy một màn cũng hồi phục lại tinh thần, công chúa trong cảm nhận của hấn, hoàn mỹ ôn nhu, cư nhiên ở cùng nam nhân ôm ấp, thân còn..... Lúc này đã kích thật là quá lớn, “Thủy Nhu, muội cùng hấn.... các người....” Thanh âm hấn run run ngay cả nói cũng không hoàn chỉnh.

“A Lỗi ca, huynh đừng hiểu lầm....” nói đến một nửa nàng cũng không biết nói gì tiếp, hiểu lầm cái gì đây?? Hiểu lầm nàng cùng A Lực có cái gì?? Trên thực tế, bọn họ xác thực là không có xảy ra chuyện gì, chuyện này tuy rằng không có tương lai, nhưng.....

“Người không có nhìn lầm, nàng là nữ nhân của ta.” A Lực bước lên ôm lấy thắt lưng của nàng, hàm xúc ý tứ tuyên cáo “Nàng muốn cùng ta thành thân, hiện tại người đã hiểu chưa?”

“Người, người là ai??”

“Hấn là.....” Ai, biết như thế nào giải thích thân phận của hấn đây? Hôm nay Nhan Thủy Nhu thật sự khổ não ngay cả nói cũng không ra lời, nàng thực sự khó xử, không biết làm thế nào để giới thiệu hấn, lai lịch của hấn không rõ ràng, nói như thế nào cũng không tốt lắm, hơn nữa lỡ như để cho người khác biết thân phận của hấn, có thể làm ảnh hưởng đến an toàn tính mạng hấn hay không??

“Hấn là bà con xa của chất nhi” Trương Đông Toàn tiếp tục nói: “Một tháng trước đến nương nhờ ở phủ, bởi vì trong người mang bệnh, luôn ở trong phòng, nên mọi người đều không có gặp qua.”

“Chất nhi??” Triệu Lỗi hoang mang nhìn Trương Đông Toàn, “Hình như ta chưa từng nghe ngài nhắc qua?”

“Nói là bà con xa thân thích, có cái gì quá đáng” Trương Đông Toàn phát phát tay, “A Lỗi, người đi về trước đi, ta còn có việc muốn xử lý.” Hôm nay ông đã động viên A Lỗi, mới cho hấn dũng khí tới gặp Nhan nha đầu, vốn là muốn hợp tác Nhan nha đầu cùng A Lỗi, ai biết lại gặp phải chuyện này.

Cái tên xú tiểu tử kia thật đáng giận, đây là “dưỡng hổ sẽ dễ hậu hoạn”, hấn lại dám khinh bạc Nhan nha đầu nhu thuận đáng yêu, lại còn bị A Lỗi bắt gặp. Ai, hiện tại trong tâm chỉ có thể nghĩ đem chuyện kia dẹp xuống trước, bằng không chuyện Nhan nha đầu cùng ở chung với nam nhân xa lạ liền hai tháng trời mà đồn ra ngoài, sẽ làm cho thanh danh Nhan nha đầu hoàn toàn bị hủy đi, về sau trong trấn sẽ không thể ngẩng cao đầu.

“Nhưng , Toàn bá bá....”

“A Lỗi, chuyện hôm nay người xem như không thấy gì hết, cũng không được nói lung tung.” Tuy rằng biết tính nết A Lỗi có thể tin tưởng, nhưng vẫn có lời để an tâm.

“Con đã biết, Toàn bá.”

“Con về trước đi, có chuyện gì để sau hẵng nói.”

“Nga, vậy con đi trước.” Triệu Lỗi thành thật rất nhanh đã bị Toàn bá đuổi đi, trong phòng chỉ còn lại ba người bọn họ.

Toàn bá vô lực ngồi trên ghế nhìn A Lực, lửa giận đã nguôi muốn trở lại, “Nói đi, người tính làm sao bây giờ??”

Trong lòng ông rõ ràng đã biết kết cục chuyện này sẽ như thế nào, nhưng vẫn là nhịn không được muốn hỏi.

“Ta nói thật lòng, ta muốn cưới nàng.”

Toàn bá trầm mặc thật lâu thật lâu, rốt cuộc cũng mở miệng: “Khi nào?”

Ông nhận thua, nếu không thích A Lực tại sao lại như thế? Nhan nha đầu rõ muốn bị hấn khinh bạc đi, lại còn bị A Lỗi nhìn thấy, giấy thì không gói được lửa, nhất là mấy ngày ngày ông đã nhận ra, Nhan nha đầu đã thực sự động tâm, thực sự thích tên xú tiểu tử A Lực này, tuy rằng ông đã thực sự ngăn cản, thậm chí còn tìm A Lỗi muốn hợp tác cho hấn và Nhan nha đầu, nhưng tất cả điều đã quá trễ.

Còn gì có thể ngăn cản cả hai thích nhau? Một khi đã như vậy, ông còn ngăn trở làm gì.

“Càng nhanh càng tốt.” Chương ngại lớn nhất đã thông qua, tâm tình A Lực thực sự vui vẻ.

“Người phải cam đoan thật sẽ đối đãi tốt với Nhan nha đầu, tuyệt đối không khi dễ nàng.” Toàn bá hung hăng trừng mắt, “Bằng không ta sẽ không bỏ qua cho người.”

“Hừ, còn cần ông phải nói.”

“Tốt lắm, các người thành thân đi, ta không có ý kiến.” Hắn nhìn ra được tên tiểu tử A Lực này tuy rằng hiện tại mất trí nhớ, không tiền bạc, nhưng hắn thực sự chăm chỉ lại cũng rất có trách nhiệm. Hơn nữa đầu óc thông minh, cái gì không biết nhất quyết phải học, nếu có thời gian học hỏi hắn nhất định có khả năng nuôi sống chính mình cùng lão bà, hơn nữa quan trọng nhất là, hắn cũng thích Nhan nha đầu.

Bọn họ đều thích lẫn nhau, tình cảm đã sớm nảy sinh, Trương Đông Toàn ông dựa vào đâu có thể ngăn cản? Dù sao cũng đúng như A Lực nói, dù ông có quan tâm có lo lắng, thì ông cũng chỉ là người ngoài, hôn sự của Nhan nha đầu, ông muốn cho chính nàng lựa chọn, vốn là hy vọng nàng có thể hạnh phúc, bởi vì ông vốn xem nàng như là con gái mình mà đối xử.

A Lực hài lòng nở nụ cười, lần đầu tiên cảm thấy Toàn bá cũng không phải chương mất như vậy, hắn rốt cuộc cũng có được nàng, có thể quang minh chính đại đem nàng ôm và trong lòng mà không cần bận tâm đến ánh mắt của bất cứ kẻ nào, hắn có thể bảo vệ nàng, quan tâm nàng, hắn nguyện chính mình nỗ lực cố gắng làm cho nàng từ nay về sau có thể có một cuộc sông vô ưu vô lo, chỉ cần nàng mỗi ngày ở cạnh bên mình, hắn liền thỏa mãn.

Từ nay về sau, nàng và hắn thân càng thân, muốn như thế nào được thế đó, loại cảm giác này thật sự rất tốt, tốt đến nỗi hắn hận không thể lập tức tiến hành.....

“Nhưng là, ta có ý kiến.” Một tiếng nói ôn nhu nhưng kiên định ở trong phòng cất lên, hai nam nhân đồng thời ngẩng đầu, không dám tin nhìn về phía Nhan Thủy Nhu.

“Ta không đồng ý.” Nàng ngược nhìn bọn họ, ánh mắt trong suốt sáng ngời, “Ta không đồng ý thành thân.”

“Nhan nha đầu, con làm sao vậy??? Không phải con thích tiểu tử này sao? Hiện tại hắn muốn kết hôn với con, sao con lại không đồng ý?”

A Lực ở một bên, sắc mặt trở nên xanh mét, nữ nhân này thật muốn làm khó hắn, hiện tại còn ở đây nháo cái gì làm cho không khí không được tự nhiên??

“Toàn bá, xin cho con cùng A Lực một mình nói chuyện, được không?” Nàng chuyển hướng ôn nhu mỉm cười nhìn Toàn bá thỉnh cầu.

Ai, Lại còn muốn nói chuyện gì đây?? Ông đã già, thực không hiểu nổi bọn trẻ phát sinh chuyện gì, liền giao cho chính bọn họ xử lý, mặc kệ Nhan nha đầu muốn thành thân hay không, muốn gả cho ai, ông đều đã xem nàng như con gái ruột của mình, điểm này vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Trương Đông Toàn đứng dậy yên lặng đi ra ngoài.

14. Chương 14

Trong phòng chợt vắng lặng, im lặng đến nỗi cả tiếng hít thở đều có thể nghe thấy, hắn với khuôn mặt lạnh băng mà đạm mạc, yên lặng nhìn nàng, sau một lúc lâu rốt cuộc cũng nhẹ giọng hỏi: “Nàng mới vừa nói cái gì, lặp lại lần nữa.”

Âm thanh thực ôn nhu, nhưng lại làm cho bản năng của nàng cảm giác được nguy hiểm, nàng có một chút khiếp đảm lui về phía sau vài bước, ngón tay ở trên tà áo vờ vờ vài lần như cấp thêm dũng khí, mới mở miệng nói: “Ta không muốn thành thân.”

“Vì sao?” Hắn nổi giận khế quát: “Vì sao nàng không muốn thành thân với ta, nàng không thích ta?”

Mặt nàng thoáng đỏ, “Huynh rõ ràng biết, người ta thích là huynh.” Mỗi lần thổ lộ, nàng đều then thùng.

“Vậy vì sao không chịu gả cho ta?” Nếu thích, thành thân không phải là chuyện đương nhiên sao?

Chính bởi vì quá thích hắn, cho nên nàng mới không dám gả cho hắn.

Nhưng hắn cũng sẽ không biết được, biết được trong lòng nàng ngoài rối rắm còn có mâu thuẫn, rõ ràng nàng rất muốn như vậy, muốn trở thành nương tử của hắn, nhưng nàng không dám, thích quá sâu sau này sẽ không thể khống chế cảm giác sợ hãi, nếu tương lai nàng mất đi hắn, nàng biết làm sao để tiếp tục sống? Nhưng những lời này, nàng biết nói như thế nào cho hắn hiểu?

“Bởi vì ta hiện tại mất trí nhớ, không có cách nào cho nàng một tương lai đảm bảo? Là thấy ta cái gì cũng không có, cho nên....”

Nàng bước lên che môi của hắn lại, nàng không thích hắn nói ra những lời tự hạ mình như vậy, “Không phải.” Thanh âm của nàng vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, muốn bình ổn tức giận của hắn, “Huynh biết rõ không phải như thế mà.” Yêu cầu của nàng cũng không cao, không cần vinh hoa phú quý, không cần cao lương mỹ vị, nàng chỉ muốn một hạnh phúc bình thường mà thôi, “Huynh mất trí nhớ, không biết chính mình là ai, nhưng huynh có nghĩ tới không, huynh có thể là vương tôn công tử, có địa vị hiển hách?” Ví như, Bảo Thạc vương gia.

“Nếu thật thì sao?” Chuyện trước kia thật sự quan trọng như vậy sao?? Dù sao hắn nghĩ cũng không nghĩ ra.

“Sẽ không được tốt lắm, đối với huynh, ta chỉ là một cô gái bình thường, hoàn toàn là không xứng với huynh.” Nhớ tới lúc trước hắn cười ở trên lưng ngựa ngạo khí mười phần, khi đó trong mắt hắn toàn khinh thường, lại nhớ đến lúc hắn giống tên bình thường đâm xuyên qua lòng của nàng, khi đó nàng có thể không cần cũng không để ý, nhưng là hiện tại nàng rất để ý cũng thực để ý, bởi vì nàng thích hắn.

Nhưng nàng hiểu được hắn cùng với nàng chênh lệch thực sự quá xa, đời này của nàng cho dù có cố gắng như thế nào cũng không thể với tới hắn, cho dù là rồng ở trên cạn, nhưng như thế nào, nó cũng là rồng.

“Nàng thật sự là nhầm chán.” Hắn trừng nàng, “Kia chính là giả thiết, hoàn toàn không có khả năng là thật, được rồi, cho dù là thực sự thì thế nào, ta thích nàng, muốn kết hôn với nàng, tình cảm này sẽ không bởi vì mất trí nhớ hay chuyện gì khác mà thay đổi, nàng thực sự không tin ta như vậy?”

Đôi mắt đen của hắn hiện lên tia thống khổ thực rõ ràng, “Nàng đối với bản thân liền không hề tin tưởng như vậy sao?”

“Đúng.” Nàng trực tiếp thừa nhận sự tự ti cùng bất lực của chính mình: “Ta đối với bản thân không hề tin tưởng, ta thực sự quá bình thường, có cái gì hấp dẫn được sự chú ý của huynh đây?”

“Ta đây, nàng tin tưởng ta sao?”

Nàng rất muốn lắc đầu, nhưng là nàng thực tín nhiệm hắn, toàn tâm toàn ý tín nhiệm hắn, không hề có bất kỳ lý do nào, cho nên nàng lại gật đầu.

“Nàng đã tin tưởng ta, đương nhiên cũng có thể tin tưởng phán đoán của ta, ta cho rằng nàng là người đáng để ta lấy làm vợ, như vậy là được rồi.” Trong ánh mắt hắn như bảo thạch thâm thúy mà mê người, “Ngược lại nàng không nghĩ, có thể ta là một người xấu không có chuyện ác nào không làm cường đạo cướp bóc, bởi vì bị cừu gia hoặc bị quan phủ đuổi bắt, mới bị rút xuống vách núi đen, như vậy ngược lại người không xứng là ta, nàng có vì chuyện này mà ghét bỏ hoặc là không muốn gả cho ta không?” Hắn thực tâm hỏi.

Nàng làm sao có thể hy vọng hắn là hạng người sau, “Ta sẽ không.” Nàng lắc đầu, bất luận hắn là ai, nàng cũng nguyện không ghét bỏ hắn.

“Vậy là được rồi, nàng sẽ không, ta cũng sẽ không! Thích chính là thích, thực sự đơn thuần cũng là đơn giản, nàng không cần suy nghĩ nhiều như vậy.”

Nàng có thể chứ? Có thể không để ý thân phận của hắn và nàng, không để ý tương lai một khi hắn khôi phục trí nhớ sẽ chán ghét nàng mà thuận theo chính tâm mình gả cho hắn, cùng hắn thành thân sao? Nàng dám sao, nàng thực sự muốn sao?

“Nhu nhi, gả cho ta, để ta chăm sóc nàng.” Hấn ở bên tai nàng nhẹ nhàng mà nói nhỏ: “Nàng suy nghĩ đi, sau khi chúng ta thành thân, sẽ có bao nhiêu điều tốt đẹp.... mỗi ngày đều có thể ôm nàng, đem nàng đặt ở trên giường hôn cho đến khi không thở nổi, đem y phục nàng xé mở, hôn lần lần thân thể mỗi một nơi một ít, ta có thể cho nàng tràn ngập yêu thương, mãi cho đến khi nàng cầu xin ta ngừng lại, nhưng ta sẽ không ngừng lại, ta sẽ tiếp tục, không ngừng mà sẽ tiếp tục....”

Ác ma dụ dỗ phàm nhân bất quá cũng chỉ như thế sao??? Thân thể của nàng bởi vì lời nói tà ác mà run run, cũng bởi vì tương lai tốt đẹp mà run sợ, nàng muốn, rất muốn tất cả những lời tốt đẹp đó.

“Nói đi, Nhu nhi, nói cho ta biết, nàng có muốn lấy ta hay không?”

“.....”

“Thật, Ta sẽ đem tất cả những gì là của ta cho nàng, bao gồm cả chính mình.”

“Được.” Nàng là phàm nhân, nàng không thể chống lại những lời dụ hoặc đó, tương lai kia thật tốt đẹp lắm, hơn nữa nơi đó còn có hấn, hấn là quan trọng nhất, nàng muốn thử một lần!

Ngày thành thân rất nhanh liền chọn được, là mười ngày sau.

Ngày hai mươi sáu tháng ba, nàng gả đi.

Tuy rằng Nhan Thủy Nhu vẫn cảm thấy quá nhanh, nhưng Toàn bá lại hừ lạnh, “Nhìn qua ánh mắt của tên tiểu tử A Lực kia, ta chỉ sợ mười ngày còn quá chậm với hấn.” Câu nói đầu tiên làm cho nàng cúi đầu, không dám có ý kiến gì nữa.

Trên thực tế, gừng càng già càng cay, Toàn bá lo lắng cũng đều có lý do, từ khi nàng đáp ứng thành thân, hành động của hấn càng ngày càng lỗ mãng, càng ngày càng làm càn, ngày đó còn muốn đem nàng đến trên giường, váy áo tất cả đều.....

Nếu không phải nàng sợ hãi đến rơi nước mắt, chỉ sợ hiện tại bọn họ cũng đã.... Cho dù cuối cùng hấn cũng dừng lại, nhưng là toàn thân nàng trên dưới ngay cả nơi thầm kín cũng đều bị hấn chạm qua....Nhưng là người nào đó vẫn chưa thỏa mãn ghé vào người nàng mà gầm nhẹ, nói đợi cho đến đêm động phòng hoa chúc, xem hấn yêu nàng như thế nào! Đáng sợ cỡ nào, lại nhiều ngọt ngào cùng uy hiếp nha.

Nàng sắp trở thành nương tử của hấn, còn hấn, cũng sẽ trở thành tướng công của nàng, thời gian mười ngày, lo lắng chờ đợi bà mối đến, vẫn là quá quá dài, không phải sao?

Toàn bá sau khi bọn họ đính hôn đã đem A Lực đi giới thiệu ọi người trong thôn, mọi người tuy rằng sự việc Toàn bá ở đâu xuất hiện người bà con xa chất nhi cảm thấy kỳ quái, nhưng mọi người trong thôn vẫn là đơn thuần giản dị, cho dù rất ngạc nhiên, vẫn là vui mừng đón nhận hấn.

Mà hấn cũng thực khó hiểu, rõ ràng là cao ngạo không hợp với mọi người, lại có thể trong vài ngày kết thân với những nam tử trẻ tuổi trong thôn cùng hấn xưng huynh đệ, thân thiện không thôi. Hôm nay, Vương đại ca gọi hấn đi uống rượu, ngày mai Chu tiểu đệ mời hấn giúp làm ghế dài, nhưng chính là nhiệt tình của mọi người đối với hấn đều không giảm.

Liền ngay cả Toàn bá cũng cảm thán: “Tiểu tử này tại sao nói chuyện với người khác thì khách khí và lễ phép, còn đối với ta tại sao đều là những lời ác độc?”

Nhan Thủy Nhu mỗi lần nghe được đều lén lút mỉm cười, nghĩ đến những lời của A Lực trả lời Toàn bá.

“Ai mượn cái lão quái nhân đến phòng ta, giống như phòng cướp?” Hấn cảm phẫn nói xong, cúi đầu xuống mặt nàng rất nhanh liền hôn một cái, “Lão như thế nào chưa từng nghe qua có câu ‘không sợ trộm cướp, chỉ sợ trộm nhớ thương’, nếu ta thật sự thương, khẳng định chính là của ta.” Thực sự là kiêu ngạo, nàng đối với lời hấn còn có thể nói cái gì?

“Về phần vì sao ta không đối tốt với lão, rất đơn giản, bởi vì mọi người trong thôn còn miến cưỡng không tính là đáng ghét, mà lão nhân kia, chắc chắn.....” Thì ra nói cho đến cuối cùng, vẫn là lỗi ở Toàn bá, Nhan Thủy Nhu đối với việc một già một trẻ cãi nhau, mỗi ngày cãi nhau, đến bây giờ đã muốn chết lặng, được rồi, nếu bọn họ thật sự muốn xem cãi nhau là việc phải làm, nàng cũng không phá hư loại lạc thú này.

Thời gian mười ngày, đi qua tuy chậm, nhưng dù sao cũng đã qua, hôm nay là ngày bọn họ thành thân.

Hai người chỉ muốn tổ chức một cái nghi thức đơn giản, không cần quá nhiều người, chỉ cần hấn cùng nàng, và Toàn bá là tốt rồi.

Phòng ở của hấn bị thu dọn một lần nữa, trong phòng nơi nơi đều dán chữ hỉ đỏ thắm, nến đỏ lẳng lặng thấp sáng, nàng nắm chặt chiếc khăn tay nhiều màu, dưới sự dẫn dắt của hấn đi vào phòng tân hôn.

Vừa mới hạ khăn voan của nàng xuống, hấn trương nhìn khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ, mắt nhìn quẩn rũ, môi trong suốt, đồng tử hấn co rút mạnh mẽ, nàng thật đẹp, làm cho hấn quên mất phải làm gì, ngay cả hô hấp đều trở nên khó khăn.

“Nhu nhi, hôm nay nàng thực sự rất đẹp.” Vì nàng hạ xuống mũ phượng, hấn nhin không được muốn cúi đầu, muốn hôn lên cánh môi tươi mới như cánh hoa kia.

15. Chương 15

Vừa mới chạm được môi của nàng, liền truyền đến tiếng đập cửa, “A Lực, A Lực.”

“Lão quái nhân này còn dám.....” Hấn thất bại gằm nhẹ, lão nhân này còn cư nhiên dám oán giận có ý kiến về hấn, lão ba lần bốn bận làm như vậy, làm cho người ta như thế nào thích được a?

“Toàn bá khẳng định có việc mới gọi chàng, chàng ra ngoài nhìn thử xem.” Nàng nhẹ giọng trấn an hấn.

“A Lực, người ra đây một chút.” Toàn bá ở bên ngoài vẫn thúc giục.

Hấn không tình nguyện đứng dậy, thở phì phì bước ra, “Lão nhân, người cứ nhất định phải là đêm nay đến tìm ta, có phải hay không?” Ai, ông không thêm so đo với sự nóng giận hấn, “Người đi theo ta, ta có mấy lời muốn nói cùng người.” Toàn bá lôi kéo hấn đi ra ngoài, “Rốt cuộc có chuyện gì, tại sao không nói ở đây?” Hấn không kiên nhẫn nói, nhưng vẫn là thuận theo ý lão nhân đi ra sân.

Đi đến cách tân phòng khá xa, xác định là Nhan nha đầu không nghe thấy đối thoại của bọn họ, Toàn bá mới yên tâm, ông thấp giọng mang theo vài phần không tự nhiên nói: “Uy, người có thể hay không?”

“Cái gì có thể hay không?”

“Liền cái kia a.....” Khụ, nét mặt già nua của ông

“Như thế nào?” Là đầu óc lão xảy ra vấn đề sao? Sao đối với vấn đề của Toàn bá nghe hoàn toàn không hiểu, lão nhân này thực sự là khó hiểu, đêm tân hôn đem hấn lôi ra, sau thì nói chuyện gì cũng không rõ?

“Là....” Ngu ngốc, nhất định phải làm cho lão già này nói rõ ràng sao: “Là viên phòng a.”

“Viên.... Nha” Hấn đã hiểu.

“Việc này đáng ra ta không nên hỏi, nhưng Nhan nha đầu khi ba tuổi mẫu thân đã qua đời, phụ thân của nó là một đại nam nhân khẳng định sẽ không dạy nó loại chuyện này, nên ta liền nghĩ đến hỏi người, nhưng thời gian sau này nhiều việc, liền quên mất.” Chuẩn bị thành thân làm cho thiếu chút nữa một ngã bệnh, “Cho nên ta vừa nhớ ra liền đến hỏi.....uy, xú tiểu tử người đang cười cái gì?”

A Lực thực sự không nhin được nữa, cười haha đứng lên, chuyện này thật sự khôi hài, ngẫm nghĩ lại lão nhân kia cả ngày cùng hấn đấu khẩu, một bộ lễ giáo còn muốn lớn hơn thiên lão nhân gia, hiện tại lại đỏ mặt hỏi hấn “Rốt cuộc có thể viên phòng hay không”, này, ha ha ha ha.....

“Người dám cười, người còn cười, thật quá đáng, ta rất tức giận đó.”

“Khụ...” Hấn cố gắng thanh thanh cổ họng, cố ý đè thấp tiếng nói hỏi: “Nếu ta nói ta không biết làm sao bây giờ? Ha ha ha ha.....” Lời nói còn chưa dứt, lại nhin không được bật cười, Toàn bá đem hết toàn lực không để ý tiếng cười của hấn, “Nếu người không biết, ta có đem theo sách, đây chính là năm đó lúc ta thành thân cha ta giao cho ta.” Toàn bá từ trong lòng lấy ra một quyển sách cũ nát, đưa đến cho hấn.

Loại này nọ vẫn là tổ truyền? A Lực thực sự mới biết.

“Không cần.” Sách kia như vậy cũ, hần mới sẽ không thèm đọc qua, hần liên tục lui vài bước, “Ta nghĩ, có lẽ ta biết”

“Biết như thế nào? Biết chính là biết, không biết chính là không biết, nam tử hán đại trượng phu, thừa nhận sẽ không có gì quá mất mặt, cho dù trước kia người có biết, nhưng hiện tại người đang mất trí nhớ, làm sao có thể còn nhớ rõ! Người không cần thẹn thùng, lại đây, cầm lấy.”

“Ta thực sự không cần, ta khẳng định sẽ biết.” Hần cố gắng thật sự nghiêm túc, nhin cười, tuy rằng mất trí nhớ, nhưng hần mơ hồ cảm giác trước kia có xem qua loại sách này rồi, cho nên hần hần biết sẽ phải làm như thế nào.

Bất quá, rốt cuộc là ai cho hần xem loại sách ấy?

“Phải không?” Toàn bá hoài nghi nói thầm, sau đó đột nhiên nghĩ cái gì, mắt tức giận trừng hần rống to: “Hay là tiểu tử người đã đem Nhan nha đầu.....”

“Không có, không có.” Chuyện này nhất định phải làm sáng tỏ, nếu không đêm nay hần cũng đừng mong được đông phòng hoa chúc.

“Vậy người còn nói người biết.”

“Ta cam đoan sẽ biết, ông yên tâm đi.” Tốt lắm, không cần phải lãng phí thời gian ở đây cùng một lão nhân hảo hảo làm rõ vấn đề, hần còn có đêm động phòng hoa chúc tốt đẹp chờ mình, hần nhắc chân hướng tân phòng mà đi.

“Uy, xú tiểu tử, người thừa nhận chính mình là gà giò không có cái gì là quá mất mặt....”

Hoàng chất à, cái này nhất định phải xem nha, bằng không về sau dù có làm như thế nào cũng không được, nhiều sai sót.

Một giọng nói nam tính sang sảng mà trầm thấp đột nhiên vang vọng trong tai hần, hần bất chợt dừng lại bước chân, nhanh chóng xoay người, phòng tầm mắt tìm kiếm, trừ bỏ rừng cây thâm u, cái gì cũng đều không có, vì sao hần trong đầu lại đột nhiên vang lên cái âm thanh kia??? Giống như quen thuộc, nhưng lại giống như thực xa xôi.

“Uy, xú tiểu tử, người làm sao vậy, choáng váng ah?” Một cánh tay vung lên làm cho hần hồi phục tinh thần.

Thật là, hần ở đây miên man suy nghĩ cái gì đây? Đêm nay là đêm tân hôn của hần cùng Nhan nhi, hần phải là đang hưởng thụ ngày chính mong đợi đã lâu, hần xoay người bước nhanh về phía tân phòng.

Khi hần về đến, nàng ngẩng đầu nhìn hần ôn nhu cười, “Toàn bá gọi chàng có chuyện gì vậy?”

Khóe môi hần mỉm cười, mang theo vài phần tà khí ngồi xuống cạnh nàng, “Lão gọi ta ra ngoài....Dạy ta việc nam nhân phải làm.” Khuôn mặt của nàng nhất thời đỏ bừng, ánh trên người nàng hết sức kinh diễm động lòng người, “Nương tử tốt của ta, nàng nói xem ta có cần lão dạy ta hay không??”

Hần còn cần người ta chỉ bảo sao??? Nàng nghĩ đến những việc hần đối với nàng.... Đột nhiên, cảm giác được lưỡi của hần ở tai của nàng tỉnh tể liếm qua, khiến cho nàng một trận tiếp một trận run rẩy, cổ lui khỏi hần, “Chúng ta còn chưa có uống rượu lễ hợp cầm.”

Này thì đơn giản thôi, hần đứng dậy cầm lấy bầu rượu rót đầy một ly, sau đó đi đến bên giường ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, tùy tay đem chén rượu ném xuống sau đó thượng cúi đầu hôn lên môi nàng.

“Ngô....” Chất rượu mang theo vị cay nồng lẫn vị ngọt từ trong miệng của hần từng ngụm từng ngụm xâm nhập vào trong miệng nàng, nàng bị bắt nuốt xuống chất lỏng mang theo hương vị mãnh liệt của hần, lưỡi của hần nhân tiện thâm nhập vào sâu trong miệng nàng.

Nàng ảm áp lại ngọt ngào, làm cho hần tỉnh tể nhắm nháp lại muốn hung hăng đoạt lấy, hôn tận cùng mọi nơi trong miệng nàng, lại dùng chính lưỡi mình âu yếm cùng câu dẫn nàng, Chờ đến khi hần rốt cuộc cũng buông nàng ra, tay hần mơn trớn môi nàng, một chút một chút theo cái kia ướt át tiến vào miệng nàng, vuốt ve chiếc lưỡi mềm mại, “Nhu nhi, nàng có biết trong khoảng thời gian này, nàng mỗi ngày đều làm cho ta đau đớn không chịu nổi không?”

“Chàng đau??” Mắt của nàng mãnh liệt sương mù đi qua mà nhìn hắn, tay hắn thì luôn đùa tại đầu lưỡi của nàng, dẫn tới nàng không biết rút vào.

“Đúng vậy, rất đau, đau đến nỗi ta nghĩ muốn trực tiếp bắt nàng đi, liền như vậy đem nàng vào trong lòng, hung hăng yêu nàng, hắn đến khi nàng đem nỗi đau của ta biến thành khoái lạc.” Ngón tay của hắn từ miệng nàng rút ra, tham lam chơi đùa ở thùy tai của nàng, lại một đường đi xuống, không thuận thực cởi bỏ y phục của nàng rồi xuống, vải dệt bóng loáng dưới ngón tay của hắn lần lượt rút đi, lộ ra da thịt mềm nhẵn tinh tế, làm đến mảnh vải che đậy cuối cùng của thân thể nàng đều cởi bỏ, thân thể nàng trần trụi mềm mại ở long phượng hỉ chúc hiện ra, hiện ra nước da trắng ngần.

No đủ bộ ngực sữa căng đầy, thắc lưng mảnh mai, hai chân thon dài trắng mịn.... cảnh đẹp như vậy, hắn mỗi ngày trời tối đều tưởng tượng trong tâm trí, thật lại càng hơn cả tưởng tượng, làm cho hắn giây phút nhìn thấy bất giác nín thở ngắm nhìn.

Mãi đến khi ngực truyền đến đau đớn, hắn mới phát hiện chính mình cứ nhiên đã quên hô hấp, hắn hung hăng hít vào một hơi, bàn tay mơn trớn xương quai xanh của nàng, lần lượt đi xuống, xuống chút nữa, rốt cục cũng đặt ở trên bộ ngực của nàng, nhũ hoa phấn hồng của nàng dựng lên trong lòng bàn tay của hắn, nhìn không được xoa bóp chậm rãi, sau đó, tính nhẫn nại của hắn cũng không giữ được.

Cúi đầu hôn lên nhũ hoa dụ hoặc kia, đem nó giữa hàm răng mà cắn mút, thân thể nữ tử của nàng run run đứng lên, tiếng rên rỉ tinh tế phát ra từ môi nàng, làm hắn nghe qua, lại muốn nghe càng nhiều. Bộ ngực trắng nõn, vòng eo lung linh, hắn đều cẩn thận liếm qua, tiếp theo đi xuống, khi hắn chậm rãi tách đôi chân nàng ra, lập tức bị phần nộn trước mắt hoàn toàn mê hoặc, tay tham luyến thâm nhập vào nơi nữ tính thần bí, nơi yếu ớt nhất của nàng, tay hắn đụng chạm qua làm ạt dịch của nàng tự động tiết ra, hắn khó nhọc thở gấp gấp cúi đầu xuống hôn.

“A.....” Loại cảm giác này thật quá cuồng dại kích thích, lúc đầu còn làm nàng giãy dụa chống cự sau không kìm được lại nâng mông chào đón, mãi cho đến khi môi của hắn rời đi, đầu óc nàng trống rỗng, qua thời gian chậm rãi hồi phục tinh thần, thở phào nhẹ nhõm, “Ta làm sao vậy?”

Trên môi hắn gợi lên nụ cười đắc ý, “Ta nghĩ, nàng rất thoải mái.”

Rất.....thoải mái.....Đường như vang lên một tiếng, làm khuôn mặt của nàng đỏ bừng lên, xấu hổ không ngừng.

Hắn cúi xuống đè lên thân thể của nàng, nàng cảm giác được cái gì đó thật lớn đang đè ở nơi yếu ớt của nàng, hắn đi vào trong nàng, thân thể bọn họ kết hợp làm một, nàng là của hắn, hắn cũng là của nàng.

Nước mắt của nàng không tự chủ được chảy xuống, cảm giác được môi của hắn ôn nhu mà hôn, giọng nói nhẹ nhàng an ủi chính nàng, sau đó, buông tay ép buộc.

16. Chương 16

17. Chương 17

18. Chương 18

19. Chương 19

20. Chương 20

21. Chương 21

22. Chương 22

“Các người đừng dọa nàng.” A Lực xoay người hung hăng thưởng cho các bạn của mình một cái liếc mắt, ý tứ cảnh cáo hàm xúc nồng đậm.

“A, có người đau lòng nường tử, ha ha ha ha.” Mọi người giấu cợt đùa không ngừng truyền đến, Nhan Thủy Nhu miễn cưỡng ổn định tâm thần thoáng đẩy hẳn, ý bảo hẳn buông nàng. Tuy rằng không tình nguyện, nhưng hẳn vẫn cẩn thận đem nàng đặt xuống mặt đất.

“Thủy Nhu, tẩu đang nấu gì ngon thế, ta đứng ở đây vẫn ngửi được mùi?” Khuôn mặt ngăm đen của Nhâm gia đại ca lộ ra vẻ dối bụng, “Còn cầm vá, khẳng định đang hầm canh đúng không?”

Nhan Thủy Nhu đến giờ phút này mới phát hiện thì ra trong tay mình vẫn còn cầm cái vá, trời ạ, rất mất mặt, hơn nữa nàng mới vừa rồi còn ở trước mặt mọi người nhào vào trong lòng của hẳn; Đầu nàng cúi càng thấp, không dám nâng lên.

“Ăn canh?”

Tiếng hừ lạnh lẽo từ bên hông của nàng truyền đến: “Tốt nhất, cùng tiến vào uống nha.”

Hắn “Hào phóng nhiệt tình” mời như vậy, ngược lại đem đám người ngoài cửa sợ tới mức vội vã lui lại mấy bước, “Không cần, không cần, chúng ta cũng vội về nhà, ha ha.”

Nhan Thủy Nhu nghe tiếng ngẩng đầu cố gắng làm cho gương mặt tròn trịa của mình không cần hồng như vậy, mỉm cười, “Không sao, tôi nấu rất nhiều, mọi người đều vất vả, tiến vào ăn một chút gì rồi hãy đi.”

“Đúng, vào đi.” Người nào đó thêm câu nói kia, làm ọi người vốn dĩ có chút tâm động đều muốn chạy trốn.

“Thực sự không cần, a, chúng ta rất bận, phải xử lý con hổ này, còn phải về nhà.” Trong nháy mắt đám người chật chội lập tức rời khỏi, chỉ để lại một người đứng ở ngoài cửa, lẳng lặng nhìn bọn họ.

“A Lỗi ca, tiến vào ăn một chút gì đi.” Nhan Thủy Nhu đi đến mở cửa, đối với vị đại ca này vẫn thực chiếu cố nàng, quan tâm nàng, nàng thực tôn kính.

“Không cần.” Triệu Lỗi cười lắc lắc đầu.

“Nha, A Lỗi ca, huynh bị thương.” Đến gần mới phát hiện thì ra cánh tay của A Lỗi ca quần băng vải, “Có nặng lắm không? Chỗ của tôi có được thảo cầm máu.....”

“Thủy Nhu, không cần.” Triệu Lỗi có chút đau thương cười cười, lui về phía sau vài bước, người mình thích bị người khác cười đi, nhưng tình địch lại còn cứu hẳn một mạng, trên đời này còn có chuyện gì bi ai hơn chuyện này?

Hôm nay nếu không phải là A Lực, hẳn đã sớm bị chết dưới móng vuốt con hổ đó, không nghĩ tới thân thủ của A Lực tốt như vậy, một mũi tên thẳng tắp bắn trúng vào tử huyệt của nó, mã mũi tên đó cũng vừa lúc cứu về tánh mạng của hẳn. Hiện tại, hẳn đã không dám tiếp tục có ảo tưởng gì đối với Thủy Nhu, “Muội hạnh phúc không? Thủy Nhu.” Hẳn từ tốn hỏi

Nhan Thủy Nhu ngẩn người, sau đó nở một nụ cười rục rờ. “Vâng, muội thực hạnh phúc.” Thực ngọt ngào, thực ôn nhu.

Hắn nhìn xem thiếu chút nữa rót nước mất xuống, biết nàng từ nhỏ hắn đã thích nàng, nhưng tính cách của hắn rất hướng nội lại rất nhút nhát, cho nên mới vĩnh viễn mất đi cơ hội đứng ở bên người nàng? Có lẽ, là từ đầu đến giờ vốn cũng không có cơ hội.....

Bất quá, chỉ cần nàng hạnh phúc thì tốt rồi, tiểu nha đầu lúc trước ngây ngô, nay đã trở thành đại cô nương trưởng thành ôn nhu, nhìn thấy nàng hạnh phúc như vậy, hắn cũng thỏa mãn.

Triệu Lỗi cười với nàng, sau đó xoay người rời khỏi, thân ảnh cao lớn rất nhanh biến mất dưới ánh trăng.

Kỳ quái, Nhan Thủy Nhu quay đầu nhìn phía nam nhân đứng ở trong sân vẫn không nhúc nhích, “A Lỗi ca làm sao vậy, thoát nhìn giống như là lạ.”

Mà hắn không nói được một lời. Nàng đóng cửa đi trở về bên người của hắn, kéo tay hắn, lại bị hắn tránh đi.

23. Chương 23

24. Chương 24

25. Chương 25

“Không có gì?” Hắn hừ lạnh, “Lúc trước quái lão nhân còn nói muốn cho nàng cùng hắn thành thân mà.”

“Toàn bá chỉ là tùy tiện nói mà thôi, ta vẫn xem Triệu đại ca như ca ca, hắn cũng xem ta như muội muội thôi.”

Phải không? Đối với sự trì hoãn của nàng, hắn thật sự là không lời nào để nói, bất quá như vậy cũng tốt, ít nhất trong mắt nàng nhìn không thấy người khác, chỉ nhìn hắn, “Về sau nàng nên cách hắn xa một chút, biết không? Còn có, không cho phép lại gọi hắn là A Lỗi ca, nếu lại để cho ta nghe được.....” Hắn cúi đầu ở nàng bên tai nhẹ giọng nói một câu nói, lập tức làm cho khuôn mặt của nàng đỏ hồng.

Người này thật sự là rất xấu mà!

Nhưng mà, “Tướng công, chàng đang ghen, đúng không?” Ý cười trong mắt nàng trong suốt.

Hắn sững sờ, sau một lúc lâu, khuôn mặt đỏ lên găm nhẹ: “Ai nói ta đang ghen, nói bậy!”

Thật đáng yêu, tướng công của nàng làm sao có thể đáng yêu như vậy? Nàng tâm động không thôi nhìn nam tử bị nói trúng tâm sự, còn nhớ đến bộ dáng giận dữ của hắn lúc trước, lòng của nàng lập tức mềm mại đến rối tinh rối mù.

Tướng công thành thực ồ ản trọng, nàng thích, tướng công có tính trẻ con hay ganh tị, nàng cũng thích..... Chỉ cần là hắn, mặc kệ là bộ dáng gì, nàng cũng đều thích, làm sao nàng có thể thích một người như vậy chứ?

A Lực nhìn tiểu thê tử rõ ràng đang giấu cột mình, hận nghiêng răng ngựa lợi, còn có tinh lực giấu cột hắn? Tốt lắm, xem ra mình đã dạy dỗ không đủ rồi, hắn nhất định sẽ hung hăng, nặng nề, mà dạy nàng!

Trong gian phòng rộng mở sạch sẽ, sương mù bốc hơi, cuốn theo từng lớp sóng triều nóng bỏng mê người, trong thùng gỗ thật lớn lúc này rõ ràng truyền đến tiếng nước kịch liệt.

“A..... Không cần.....” Nàng mang theo tiếng nỉ non yêu kiều, nghe tới làm cho người ta ngứa ngáy tâm can.

Hắn hai mắt đỏ lên cầm thắt lưng của nàng, ở phía sau nàng nặng nề va chạm, sau một trận kịch liệt giao động, đâm mạnh vào nàng, nàng co rút lại thật chặt, hắn thô ráp thở gấp, “Nhu nhi, thả lỏng một chút, nàng nút ta chặt đến sắp không thể động đậy, ngô.....” Hắn cắn răng nín thở, hoa huyết của nàng vừa nóng lại chặt vây quanh hắn, hút hắn, như là đang hấp nhanh một chút, lại mạnh một chút nữa.

Hắn không có khả năng kháng cự được dụ hoặc này, ôm lấy tấm mông mượt mà của nàng, cho nàng va chạm nhanh nhất mạnh mẽ nhất.

“A Lực..... Nhẹ, nhẹ một chút.....”

Nhẹ như thế nào, nhẹ như thế nào chứ? Vào giờ khắc này, tiếng rên rỉ kiều mị như vậy bảo hắn nhẹ một chút, chậm một chút đơn giản so với muốn mạng của hắn còn muốn khó khăn hơn, hắn dừng không được, thậm chí phải nhanh chóng vọt vào trong cơ thể của nàng, cảm thụ nàng càng ngày càng dày đặc co rút nhanh cùng âm ướt.

“A.....” Nàng tựa vào bên cạnh đục đũng, ngón tay mảnh khảnh gắt gao bám chặt vào thũng gỗ, bám đến mức trắng bệch, móng tay đều đau, đều không thể phát tiết ra khoái cảm không ngừng tăng vọt dâng lên ở trong cơ thể, tất cả những cảm giác của nàng đều tập trung đến nơi riêng tư bị hắn hung hăng ép buộc. Khi khoái cảm chồng chất đến đỉnh điểm, nàng rốt cục nhìn không được khóc thành tiếng kịch liệt lắc lắc đầu, mái tóc dài đen mịn đều xòa tung, toàn thân run đến mức khó có thể tự kiềm chế.

“Lực, tha cho ta.....” Nàng khóc nức nở, khó có thể tưởng tượng ngọt ngào cùng cực hạn cảm thụ bắt được nàng, thân thể của nàng không chịu nổi khoái cảm điên cuồng như vậy, nàng cảm thấy chính mình sắp bị hắn giết chết, nàng chỉ có thể nức nở cầu xin tha thứ.

Nhưng hắn không ngừng, hắn nắm chặt thắt lưng của nàng, tiến lên càng mãnh liệt hơn, đục vụng thật lớn hung hăng đâm mạnh vào ở chỗ sâu trong của nàng, đem tất cả mẫn cảm cùng tất cả mềm mại đều nhất nhất khơi dậy, khi đâm đến chỗ mẫn cảm nhất của nàng, nàng lớn tiếng hút không khí.

Cái mông nhỏ nhắn của nàng điên cuồng vận vẹo, đủ để cho hắn phát cuồng, làm cho hắn thần hồn điên đảo, hắn muốn véo nó sờ nó, nặng nề mà va chạm vào nơi mềm mại đó, vẫn biến thành nàng rút cuộc chịu không nổi, điên cuồng mà vận vẹo đón ý hòa theo hắn, hòa theo nhịp điệu của hắn đem đưa nhấn mạnh về phía sau.

“Chính là như vậy, ngoan Nhu nhi, ngoan.....” Hắn thích nàng phóng dăng, chỉ phóng dăng riêng với một mình hắn, mỗi khi đem nàng ép đến cực hạn sau, nàng sẽ nở rộ ra xinh đẹp phong tình, mê chết hắn, lại làm cho hắn sa vào thật sâu.

Nàng không được, nàng thực sự sắp chết, rất nhiều khoái cảm đánh sâu vào nàng, nàng thét chói tai đem thân mình uốn cong lên.

“Dừng sợ, cứ để cho nó đến.” Hắn nặng nề thở hổn hển, biết cao trào của nàng đã sắp đến, hắn nâng cánh mông mượt mà của nàng lên, dùng tần suất càng sâu hơn, nhanh hơn va chạm nàng, mà nàng rên rỉ, toàn thân run run, bị cái loại này khoái cảm nhẹ nhàng vui vẻ này đánh trúng, rút cuộc không thể phản kháng.

Quá điên cuồng, quá mãnh liệt, quá khoái cảm, lại rất thoải mái, tiểu biệt thăng tâm hôn, có nàng ngọt ngào chờ đợi như vậy, hắn thật sự là cảm thấy không thể tốt hơn.

Rốt cục, chờ hết thấy đều bình tĩnh trở lại, nước tắm đã sớm lạnh ngắt, hơn nữa cũng bị bọn họ làm đổ ra ngoài một phần lớn. Hắn đứng dậy liền đến phòng bếp xách đến hai thùng nước ấm thật to, thay nước ấm sạch sẽ, sau đó rốt cục có thể thoải mái mà nằm, ôm nàng, hưởng thụ dư vị sau trận hoan ái.

“A Lực.” Nàng nằm ở trước ngực của hắn, ôn nhu kêu.

“Hửm?” Tay hắn ôm vào trước ngực của nàng, lưỡi biếng vờ về chơi đùa bầu ngực đã căng cứng của nàng, yêu đến chết mềm mại đầy đủ ở nơi đó, còn có viên hồng quả cứng rắn kia.

“Các người thực sự đánh chết con hổ kia sao?”

Hắn cúi mắt nhìn nữ nhân không biết lãng mạn là gì này liếc mắt một cái, tại loại thời khắc ấm áp ngọt ngào này, nàng lại nhắc đến đề tài như vậy, thật sự là.....

“Nói cho ta nghe thử đi, ta rất hiếu kì.” Tuy rằng đã chính mắt nhìn thấy con hổ kia được bọn họ khiêng về, nhưng nàng vẫn cảm thấy không thực, dù sao nhiều năm qua, hàng năm trên đỉnh núi đầy đặc tuyết kia sẽ có con hổ đói khát xuống núi kiếm ăn hay tấn công người, nhưng mọi người trong thôn đều không có cách nào với nó. Nhưng năm nay chỉ mới mùa hè mà hổ đã chạy xuống núi tấn công người, hơn nữa lạ nhất là năm nay thể nhưng thực sự săn được nó, thật thần kỳ.

“Có cái gì để nói.” Hấn lại cao ngạo, thật là, trưởng phu của nàng làm sao có thể không được tự nhiên lại đáng yêu như vậy nha?

Nàng ấn tay lên lưng hấn, ở trong lòng hấn nhẹ xoay người, “Nhưng người ta thực sự rất muốn nghe mà.” Làm nũng là chiêu vạn lần thử vạn lần linh nhất, lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Hấn nhíu nhíu mày, bất mãn đem bàn tay mình dời khỏi vị trí mà hấn yêu thích nhất, “Ngoan ngoan ngồi đó.”

“Nha.” Lập tức thực nghe lời nằm thật ngoan ở trong lòng hấn.

Nhưng đợi nửa ngày hấn lại vẫn là trầm mặc, không khỏi ngược mắt nhìn, thấy hấn nghiêm mặt cau mày, vẫn trừng mắt nhìn bộ ngực của nàng, còn có, bàn tay của hấn bị nàng không cẩn thận kéo đến phía dưới bộ ngực, thật là, có cần không được tự nhiên như vậy hay không nha! Nàng vừa then thùng lại vừa bắt đặc dĩ kéo tay hấn, đem chúng nó phóng tới phía trên bộ ngực mềm mại của nàng.

Lần này, đại lão gia cuối cùng vừa lòng, “Con hổ này rất giáo hoạt, chúng ta tìm nó suốt hai ngày mới phát hiện tung tích của nó.”

Bị thôn dân vây bắt mãi nên nó giáo hoạt cũng phải.

Dấu chân, phân, tất cả những kĩ xảo để tìm kiếm do thôn dân có kinh nghiệm nói cho hấn biết, nhưng hấn còn có thể có một khả năng khác, khả năng truy tìm tung tích ở trong đầu hấn như hiện ra. Không chỉ có là truy tìm tung tích động vật, dường như có cả truy tìm tung tích người.

Trên đời này đáng sợ nhất không phải mãnh thú mà là người, nhớ kỹ, người phải đề phòng chính là người so với mãnh thú còn muốn đáng sợ hơn.

Khi đó trong đầu hấn không ngừng vang vọng những lời này, thanh âm đã quen thuộc mà lại thân thiết, nhưng làm như thế nào đều không thể nhớ nổi là ai. Bất quá hấn có thể khẳng định, mình trước kia khẳng định học qua kỹ xảo truy tìm tung tích, nếu tất cả mọi người đều hạ quyết tâm truy tìm tung tích, như vậy con hổ làm sao có thể trốn? Vì thế sau khi bọn họ rốt cục tìm được tung tích của nó, hành động, vây bắt chính thức bắt đầu.

Hấn dùng ngôn ngữ thực bình thản thực ngắn gọn miêu tả toàn bộ quá trình đi săn cho nàng nghe, nhưng nàng lại nghe cả người phát run, xoay người ôm thắt lưng của hấn, cúi đầu nói: “Về sau chuyện nguy hiểm như vậy chàng đừng làm nữa, được không?”

Nữ nhân này đang lo lắng cho hấn, thể nghiệm thực mới mẻ lại thực làm cho người ta thỏa mãn bên môi hấn gợi lên một chút cười, “Nàng sợ ta chết.....”

Nàng nhanh chóng đưa tay bịt lấy miệng của hấn, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, “Đừng nói.”

Sợ hãi cùng lo lắng của nàng rõ ràng như vậy, cảm tình của nàng cũng rõ ràng như vậy, cô gái nhỏ nhắn yếu đuối này, thật sự yêu thầm hấn rồi.

Cảm nhận được điểm này, hấn xiết chặt vòng tay đem nàng chặt chẽ ôm ở trước ngực, “ Sinh một đứa nhỏ cho ta, Nhu nhi.”

“Ách?” Đề tài làm sao có thể đột nhiên chuyển tới đây?

Hấn cúi đầu ở môi nàng triền miên môi, vừa hôn vừa nói : “Bọn họ nói khi lột da con hổ đó sẽ tặng cho người đã giết nó, cho nên sinh đứa nhỏ cho ta đi, khi mùa đông chúng ta có thể lấy da hổ sưởi ấm cho đứa nhỏ.” Hấn sáng khoái đáp ứng đi vậy bất hổ là vì như vậy, đều là vì nàng, bởi vì khi con hổ xuống núi tấn công người, như vậy còn có khả năng sẽ làm nàng bị thương, hấn làm sao có thể để cho khả năng có gì đó làm tổn hại đến nàng tồn tại được ? Như thế nào đều không được!

Động tác của hấn cũng càng ngày càng làm càn, bàn tay đang nhẹ vỗ về tay nàng từ bộ ngực của nàng một đường đi xuống, thẳng tắp tham nhập địa phương ẩm ướt ẩm áp kia, “Con trai, hay còn gái đều tốt, chỉ cần là nàng sinh, ta đều thích.”

Rõ ràng không phải lời nói ngọt ngào, vì sao nàng nghe được toàn thân đều run rẩy, là ngón tay hấn, hay là lời hấn nói? Nàng đã không thể suy nghĩ nổi nữa, chỉ có cái miệng nhỏ nhắn tinh tế thổ hỉn hỉn

“Nhu nhi, được không?”

A, được không? Cái này, còn cần phải hỏi sao?

“Được.” Chỉ cần hần muốn, nàng đều sẽ cho, tất cả đều cho hần.

26. Chương 26

Thời gian chậm rãi trôi qua, hết xuân lại đến hè, hết hè lại đến mùa thu, mây mù trên núi nông lục lá cây chậm rãi thay màu áo, cây cỏ càng xanh hơn, mây trắng cũng xa hơn, tại các điền lý hoa màu cũng đã thu gặt xong, đây là thời gian nông dân nghỉ ngơi.

Hôm nay đi xuống thị trấn, đúng lúc Nhan Thủy Nhu có chút đồ muốn mua, liền nói với A Lực, muốn cùng hần đi chợ.

“Cũng tốt, nàng xem có gì muốn mua chúng ta cùng đi mua.” Hần sẵn khoái đáp ứng, vì thế tân nương tử vui vẻ ngồi xe ngựa đi đến trấn trên.

Về sau A Lực tay nghề càng ngày càng tốt, số người tìm hần gia công đồ càng lúc càng nhiều, vì thế hần dùng chính tiền của mình mà mua xe ngựa, tuy rằng phải mất đến hai tháng tiền công đi làm, nhưng không thể không thừa nhận có xe ngựa lợi rất nhiều.

Tử Tiền trấn cách con sông nhỏ ở thôn mười dặm về phía trước, dọc đường đi hần lo lắng đi quá nhanh sẽ làm nàng không thoải mái, cố ý đi chậm một chút, cho nên khi bọn họ đến nơi, chợ đã sớm nhiều người tấp nập, phi phàm náo nhiệt. Tử Tiền trấn cứ cách bảy ngày sẽ họp chợ, tập hợp mọi người ở sáu thôn lân cận tới mua bán này nọ, hơn nữa tuy trấn nhỏ nhưng vốn liếng khá lớn nên hần có thể đoán độ náo nhiệt của nó.

Nhan Thủy Nhu im lặng đứng một bên, chờ hần đem đồ đã gia công đi đổi ngân lượng, A Lực ngẩng đầu nhìn nàng mỉm cười, “Đi thôi, mọi việc đều đã ổn, nàng muốn mua cái gì, ta đi cùng nàng”

Nàng muốn mua chút vải dệt, quần áo nàng chuẩn bị cho hần trong khoảng thời gian nàng bận rộn, thật sự đều đã cũ, hơn nữa cũng sắp đến mùa đông, cũng nên chuẩn bị một ít quần áo ấm.

Nàng dừng đến kia vải bông mềm mại, ngượng ngùng nở nụ cười, vải thật nhuyễn, lại mềm mại đáng yêu, vừa vặn có thể lấy một ít làm quần áo còn có tã linh tinh.

Bình thường nam nhân đối với việc mua quần áo hoặc vải dệt linh tinh đều không có sự nhẩn nại, nhưng A Lực lại nguyện ý bởi nàng, hơn nữa vẫn là luôn ở một bên của nàng, trả tiền cùng lấy hàng hóa, ngay cả một tiếng oán giận đều không có, hơn nữa lão bản còn cùng hần quen biết, bởi vì các tú lệ trong cửa hàng đều do hần làm, cho nên mua vật gì đó đều lấy giá ưu đãi bán cho bọn họ, lão bản vẫn còn khen ngợi nàng gả ột tướng công tốt, đã ôn nhu lại biết săn sóc.

Ôn nhu thì không chắc, nhưng săn sóc đó là chắc chắn, tướng công của nàng có bao nhiêu điểm tốt, nàng đều biết hết, ôn nhu hướng hần cười nói: “ Ta chọn xong rồi, chúng ta về nhà đi.”

“Như vậy liền xong?” Hần nhíu mày, nhìn trong tay mình toàn vải dệt, không hài lòng nhìn nàng, đem này nọ đồ vật gói lại cửa hàng của lão bản, không nói liền lôi kéo nàng hướng đường cái mà đi: “Đi một vòng nữa, xem có cái gì muốn mua không?”

Đường cái thực sự phồn hoa và náo nhiệt, ăn , uống, đùa, nói về mua bán thì cái gì cũng có.

Nhưng hỏi đến tơ lụa, kim châm châu sai, nàng toàn bộ lắc đầu, “Ta bình thường đều không dùng đến những thứ đó.”

Kia điểm tâm tinh xảo, mỹ vị ẩm thực lâu, nàng cũng lắc đầu, “Chẳng lẽ người cảm thấy những món ta làm không thể ăn?”

Đôi mắt ngập nước nhìn hần, hần nếu có thể trái lương tâm nói ra “ Không” mới thực là kì quái, cho nên đi lòng vòng suốt một canh giờ, nàng đều không cần gì, cũng không mua gì, làm cho hần rất là bất đắc dĩ.

Đứng ở trước một quầy hàng, hắn trừng mắt nhìn nàng, “Nàng không cần tiết kiệm cho ta, mấy thứ này tương công nàng đều có thể mua được tốt.”

Nàng vẫn như trước là uyển chuyển hàm xúc cười, “Ta không có tiết kiệm tiền nha, chỉ là ta không có nhìn trúng thứ gì ma thôi.”

Thực là hắn tức chết, buồn bực quay đầu nhìn chằm chằm lò rèn đối diện, không thềm để ý tới nàng.

Lại giận dữ, nàng thật sự là bất trị a, bộ dạng hắn cấu kính như vậy làm sau nàng có thể vui đây?

Hắn vốn là vô tình đánh giá, ai biết lại bị thờ rền một phen vô ý lộ ra đại đao hấp dẫn hắn, bả đao kia, tại sao nhìn lại quen thuộc đến như vậy? Đột nhiên trong đầu của hắn xuất hiện một hình ảnh, có một cây đao với một loại tốc độ quỷ dị đâm vào ngực một người nào đó, mà người kia, lạichính là hắn!

Hắn nhanh chóng hồi phục lại tinh thần, sắc mặt tái nhợt hít sâu mấy cái, vì sao trong đầu hắn lại hiện lên cảnh như vậy? Mà trong khoảng thời gian gần đây hiện tượng này không ngừng mà lặp lại, có khi bởi vì một câu nói, có khi lại vì một đồ vật nào đó. Chẳng lẽ, việc này liên quan đến việc hắn mất trí nhớ? Hắn lập tức cẩn thận liếc nhìn Nhan Thủy Nhu một cái, may mắn, nàng cúi đầu xem này nọ, cũng không có chú ý tới sự khác thường của hắn.

Nhan Thủy Nhu tùy ý nhìn tiểu quán bài biện này nọ, bỗng nhiên mắt sáng lên, cầm lấy cây trầm xanh biếc mà tinh tế đánh giá.

“Phu nhân thật sự là có mắt nhìn, đây chính là gia truyền chi bảo của nhà ta.” Chủ quán thấy có người ghé xem, lập tức thao thao bất tuyệt giới thiệu.

Đứng lên: “Người nhìn cây trầm này , xanh biếc nhưng lại trong sáng nha, lại nhìn ở mặt trên có đóa hoa phù dung, người hãy nhìn cho kĩ, cái này cũng không phải do chúng ta điêu khắc ra, nó chính là tự nhiên hình thành.”

Tự mình hình thành? Thật đúng là rất khác biệt, nàng nhìn cây ngọc trầm, một cây trầm rất đơn giản, cũng không có họa tiết điêu khắc phiền phức, trên cây trầm chỉ có một đóa hoa phù dung đặt biệt, nửa nở nửa khép, ngượng ngùng lại xinh đẹp.

“Cây trầm này bao nhiêu tiền?”

“Gặp phu nhân biết thưởng thức như vậy, ta lấy một trăm lượng bạc thôi.”

Một trăm lượng? Nhan Thủy Nhu thật sự hít vào một hơi, chỉ cần hai mươi lượng, nàng có thể sống cả một năm, nhưng sao chỉ có một cây trầm nhỏ, lại đến một trăm lượng, nàng như thế nào cũng không có khả năng bỏ tiền ra mua nó! Nàng cẩn thận buông cây trầm xuống, chuẩn bị chạy lấy người. Ai ngờ cây trầm kia rất nhanh bị cầm lên, “Cái này bao nhiêu tiền?” Nam nhân cấu kính kia đột nhiên xoay người lại chen vào nói.

“Ách....”

“Một trăm lượng không có, ta chỉ còn có sáu mươi lượng.”

Nhan Thủy Nhu một lần nữa hít không khí, nam nhân này điên rồi, mất tới sáu mươi hai lượng bạc để mua một cây trầm, sáu mươi lượng bạc kia là của bọn họ để dành suốt nửa năm nha, “A Lực, đừng mua, ta không cần.”

“A Lực!”

“Ách....” Tiểu thương ánh mắt duy chuyển, “Thấp nhất tám mươi lượng, không đủ có thể ghi sổ...”

“Ta toàn bộ gia sản chỉ có sáu mươi lượng, người muốn bán liền bán, không bán ta cũng không có biện pháp.” Hắn hơi khép đôi mắt nâu lại.

“A Lực!” Nhưng hai nam nhân đều không để ý tới lời nói của nàng.

Hắn là người trời sinh đã có khí thế lập tức làm cho tiểu thương nhân phải nhượng bộ, “Được, sáu mươi lượng thì sáu mươi lượng.”

“Đây là hai mươi lượng tiền đặt cọc, còn lại bốn mươi lượng ngày mai ta.....”

“A Lực!” Nhan Thủy Nhu tức giận cầm ngân lượng hất xuất ra, liềm mình kéo hất đến một bên, “Ta thực sự rất tức giận.” Nàng tức đến cả người phát run, đôi mắt đỏ ngầu.

“Nàng.....Đừng khóc nha.” Vốn là người nào đó muốn phát giận liền bị nàng sắp khóc làm cho hoảng sợ tay chân luống cuống, “Đừng khóc, ta sẽ không nổi giận với nàng.”

“Chàng tiêu tiền phung phí.”

“Ta.....” Khuôn mặt tuấn mỹ của hấn có chút ửng đỏ, một lúc lâu sau, hấn bắt đầu dĩ thử dài, “Ta chỉ là muốn, muốn yêu thương nàng, không được sao?” Nàng ôn nhu lại vừa nhu thuận như vậy, tinh tế chăm sóc cuộc sống của hấn, nhưng cho tới bây giờ nàng đều không cần cái gì, hấn cũng muốn yêu thương nàng, mua cho nàng thứ nàng yêu thích, tâm tình của hấn, nàng như thế nào lại không hiểu được đây?

Hốc mắt của nàng vẫn đỏ, bên trong ngập tràn nước mắt, dầu dầu môi, hơn nữa ngày vẫn là câu kia lên án hấn: “Chàng tiêu tiền phung phí.”

Hấn thật sự đối với người vợ mới cưới này một chút cũng không có biện pháp, “Tiền tiêu rồi lại có thể kiếm, ta có tay có chân, có thể nuôi sống nàng, cũng có thể mua cho nàng vài thứ nàng thích.”

“Chàng tiêu tiền phung phí.”

“Ta.....” Vừa mới nãy ai nói là nàng ôn nhu lại vừa nhu thuận?? nay muốn nổi dậy, giống nhau muốn là làm.

“Chúng ta vất vả lắm mới để dành được đến sáu mươi hai lượng bạc, chàng liền lấy đem mua cây trầm?”

“Nhưng là nàng thích.”

“Ta càng thích sáu mươi hai lượng bạc hơn.” Mắt nàng trợn trừng lên nhìn hấn, “Chàng có biết sáu mươi hai lượng bạc có thể mua cái gì không? Có thể cho con của chúng ta mua quần áo vài năm, có thể cho nó đồ ăn ngon, còn có thể cho nó đi học.”

“Đứa nhỏ?” Hấn tự nhận năng lực phân tích luôn luôn đúng, nhưng vì sao những lời nàng nói hấn nghe đều không hiểu???

“Ngốc!” Nàng hờn dỗi trừng mắt liếc hấn một cái, “Da hổ của chàng, màu đông năm sau là có thể dùng.”

Nàng là nói.....Hấn ôm chầm lấy nàng một cái, “Nàng có mang rồi, đúng hay không?”

Nàng xấu hổ bịt miệng hấn lại, “Nơi này là trên đường lớn, có cần như vậy không?”

“Ta mặc kệ đây là đâu!” Hấn kích động hỏi: “Nhu nhi, nàng có thai, có phải hay không?”

27. Chương 27

Hấn kích động vui vẻ lây đến cả nàng. “Uhm.” Khóe môi nàng không tự giác mỉm cười.

“Khi nào thì nàng biết, tại sao không nói cho ta biết?”

“Ta cũng vừa mới biết được vài ngày.” Kinh nguyệt của nàng một thời gian dài chưa có xuất hiện, cho nên nàng mới chính mình đi bắt mạch, biết được đáp án làm cho nàng vừa mừng vừa sợ, hôm nay đến trấn chợ nhớ tới đứa nhỏ nên mới cùng với hấn đi mua chút vật liệu may mặc, nàng ngẩn đầu nhìn hấn, “A Lực, chàng vui vẻ sao?”

“Nàng nói thử làm sao ta không vui.” Hấn ôm chặt nàng, “Ta đương nhiên rất vui vẻ, vui đến sắp điên lên được! Đứa nhỏ, nàng mang hài tử của ta, đúng rồi, ta muốn đi mua cây trầm kia.....”

“Chàng còn nói cây trầm!” Nàng tức giận đến chụp tay hấn, “Chàng mà mua, mua về ta cũng không cài.”

“Được, được, được, tất cả đều nghe lời nàng, không mua, không mua.” Sợ nàng tức giận, hắn vội giữ chặt tay nàng, “Chúng ta đi hiệu thuốc Bắc Lý tìm một đại phu cần thân bắt mạch, thuận tiện mua chút thuốc bổ.”

“Uhm.” Đề nghị này tốt lắm, nàng thực nhu thuận đáp ứng.

Nhan Thủy Nhu mang thai được hơn hai tháng, nhưng tin tức này lại làm cho Toàn bá buồn rầu, lại nhìn đến xuất thân của tiểu tử kia thật đúng là làm cho người ta trong lòng lo lắng không thôi. Đương nhiên, tâm trạng buồn rầu không chỉ có Toàn bá, ai kia sắp phải làm cha tâm trạng lúc nào cũng khấn trương, cái bộ dạng bình tĩnh tự tin cùng ngạo mạng trước đây hoàn toàn không thấy đâu.

Tại thời điểm nàng mang thai ba tháng, liền xuất hiện các triệu chứng nôn nghén cùng buồn ngủ, nàng mỗi ngày đều mệt mỏi không chịu nổi, ăn cái gì cũng ỏi ra, đến cả khí lực nói chuyện cũng không có, mỗi ngày chỉ có thể suy yếu nằm ở trên giường, tỉnh ngủ thì ỏi, ỏi xong lại ngủ.

Nàng không sức để lo lắng chuyện nhà, cũng không có sức để quan tâm chăm sóc nam nhân của nàng. Bất quá, đời thường có lắm chuyện ngạc nhiên, kia nam nhân vốn chán ghét phòng bếp khói dầu cực độ, lại vì nàng mà xuống bếp làm cơm.

Có đôi khi không thể không thừa nhận, người nào đó thông minh bất phàm, không am hiểu chuyện gì, chỉ biết điều khắc còn làm cơm thì không biết gì, nhưng khi hắn bưng tới chén canh hỗn tạp, nàng nhìn ngón tay hắn bị vô số vết cắt, không khỏi rơi lệ cảm động.

“Khóc cái gì, canh này tuy rằng thoát nhìn rất tệ, nhưng hương vị cũng không phải quá kém, ta vừa mới thử qua.” Hắn đem nàng ở trên giường đỡ dậy, “Thật sự là kì quái, rõ ràng là làm theo lời của Toàn bá, nguyên liệu cũng không thiếu không thừa, như thế nào nấu xong lại không đúng?”

Khi nàng đưa tay đón lấy chén canh, hắn đột nhiên lại lùi về, “Nàng vẫn là đừng nên uống, vạn nhất nó bị hư rồi....”

“Không sao đâu.” Nàng mỉm cười, “Chàng vừa mới nói công thức là Toàn bá cho, vậy không có vấn đề.”

Chỉ cần không bỏ thêm bất cứ thứ gì vào trong, uống bát canh này sẽ không có chuyện gì. Nói gì, đây cũng là hắn tự tay vì nàng mà nấu, nàng nhất định phải uống.

Vừa nếm thử, đôi mi thanh tú của nàng hơi nhíu lại, làm đồ ăn đã nhiều năm, lần đầu tiên trong đời nàng ăn không biết là hắn nấu cái gì, hơn nữa cũng hoàn toàn không nếm ra vị, không mặn cũng không nhạt, không ngọt cũng không chua, chính là ngũ vị vừa vặn kết hợp. Có thể làm đến loại tiêu chuẩn này, nàng thực sự bội phục, nhưng vẫn là một giọt cũng không chừa uống cạn chén canh, sau đó lại lần nữa sảng khoái toàn bộ phun ra.

Sau lần đó, phòng bếp tạm thời hoàn toàn giao cho Toàn bá tiếp quản, bọn họ nhất trí cho rằng A Lực chỉ cần phụ trách kiếm tiền cùng chăm sóc nàng là tốt rồi.

Kỳ thực chăm sóc nàng thực sự rất nhẹ nhàng, bởi vì nàng trừ bỏ ăn, chính là ngủ, lại nhiều chính là tắm rửa. Bất quá nàng kiên quyết không cho hắn giúp đỡ tắm rửa, bởi vì hắn mỗi lần nàng tắm xong, đều đã kích động khó thở, nghẹn đến không được, sau đó sẽ chính mình đi tắm nước lạnh.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, hắn như vậy rất dễ nhiễm phong hàn, cho nên nàng không đồng ý để hắn giúp nàng tắm rửa, vì thế biến thành nàng ở trong tắm rửa hắn ở bên ngoài canh giữ chờ nàng phân phó.

Hai nam nhân, một già một trẻ, đem nàng thực sự chăm sóc thỏa đáng, nàng cảm nhận được hạnh phúc trước nay chưa từng có cùng thích thú, ngay cả khi ngủ mỗi cũng mỉm cười trên mặt.

Nhưng đến khuya, nàng luôn luôn trong lúc mơ màng mà tỉnh lại, không biết là tại sao, có lẽ do ban ngày nàng ngủ nhiều, cho nên đến tối lại có chút không ngủ được. Lại có lẽ là do thân thể nàng suy yếu rất cực cũng khôi phục lại, tuy rằng thời gian hồi phục có chút kỳ quái, nhưng lúc này nàng thực sự cảm thấy tinh thần vô cùng sảng khoái.

Hắn không có nằm ở bên cạnh nàng, không cần nhúc nhích, nàng cũng biết chuyện này là đúng, bởi vì mỗi tối hắn đều ôm nàng mà ngủ, nàng đã muốn thành thói quen bị nhiệt độ cùng hơi thở của hắn bao quanh.

Nàng xoay người, thấy có ánh sáng yếu ớt phản phát qua màn trúc, đứng dậy lấy xiêm y ở bên mặc vào, xuống giường chậm rãi đi tới.

Hắn đưa lưng về phía nàng, thực rõ ràng là để ngăn cản ánh sáng không chiếu đến giường ngủ của nàng, hắn đang cúi đầu, thật sự tập trung, cùng với động tác của hắn còn có tiếng мэng trầm thấp.

Hắn đang làm cái gì?

Nàng cẩn thận đi tới, sau đó nàng nhìn thấy, ấm áp trong lòng, tay trái hắn cầm một cây ô trầм bằng gỗ, tay phải cầm khắc đao cẩn thận khắc, kia khối vật liệu gỗ đã muốn có thể nhìn ra hình dạng là một cây trầм. Hắn điều khắc, cố gắng muốn khắc ra một đóa hoa phù dung hoàn mỹ, không thể mua cây trầм kia nên hắn muốn tự tay làm ra một cây để tặng nàng.

Nàng nhìn hắn hốc mắt chột ước.

Nàng dùng sức che miệng, muốn nhịn xuống tiếng nghẹn ngào, đáng tiếc vẫn là thất bại, thanh âm nhỏ vụn nứt vỡ của nàng vang lên truyền ra, hắn miễn cưỡng lập tức dừng lại động tác xoay người lại nhìn

Trong ánh đèn mờ ảo ấm áp, nàng khoắc xiêm y tổ sắc đứng đó, mái tóc đen dài tùy ý xõa trên vai, đôi mắt trong suốt ánh lệ lờ mờ, một rồi lại một giọt nước mắt lại rơi xuống.

“Nhu nhi, nàng làm sao vậy?” Hắn hoảng lên lập tức ném đao khắc xuống, đứng dậy ôm lấy nàng, “Trời lạnh như thế, tại sao nàng lại đứng đây? Có phải cần cái gì hay không, muốn uống nước hay là đói bụng, hay là muốn đi nhà vệ sinh?”

Mỗi một câu hỏi của hắn nàng đều liều mình lắc đầu, nước mắt rơi đến trên da hắn, nóng tận đáy lòng của hắn, hắn ôm nàng ngồi ở trên ghế, đem nàng điều chỉnh cho ngồi thoải mái, sau đó vì nàng mà lau nước mắt, nhẹ giọng dỗ nàng: “Đây là làm sao vậy, ta chọc nàng tức giận ah?” Nàng lại lắc đầu.

“Nhu nhi, nàng nói một chút được không? Ta thực sự lo lắng.” Nàng chỉ khóc nhưng không nói lời nào, làm cho hắn tâm loạn như ma, lại tìm không thấy biện pháp có thể giải quyết.

Nếu có thể, nàng cũng rất muốn nói chuyện, nhưng yết hầu nói không nên lời, cố gắng đã lâu mới miễn cưỡng ngừng nứt vỡ. Nàng hấp hấp cái mũi, tay chỉ chỉ trên không trung nhưng là chỉ cây trầм chưa thành hình dáng ở trên bàn kia.

Hắn lập tức hiểu, khuôn mặt đỏ lên, khuôn mặt không được tự nhiên mở mắt, “Này....ta còn....chưa có làm tốt.” Hắn thực sự không có tài điêu khắc, cố gắng như thế nào vẫn là không thể khắc ra một đóa hoa phù dung xinh đẹp.

“Chàng Chàng làm đã bao lâu?” Miễn cưỡng theo miệng truyền ra những lời này, âm thanh vốn là run run.

Hai má của hắn càng đỏ, trầм mặt nửa ngày, mới không tình nguyện trả lời: “Mười bảy ngày.”

28. Chương 28

Nói cách khác, như vậy hắn đã bí mật làm cây trầм suốt mười bảy đêm, nhưng nàng vẫn không hề phát hiện. Trong lòng nàng ề ẩm ngọt ngào, các loại cảm xúc đều trỗi dậy, thiếu chút nữa nước mắt lại rơi.

Hắn có thể lưu loát trong ba ngày liền làm ra cái bàn tinh mỹ, lại tìm suốt mười bảy đêm lại không có biện pháp làm ra một cái gọi là giống hình dạng cây trầм, nhưng hắn vẫn cố gắng.

Nàng nâng tay cầm lấy cây trầм vẫn chưa thành hình dáng rõ ràng kia, thân cây trầм đơn giản xinh đẹp bóng loáng chưa khắc hoa văn, nhưng trên đỉnh đầu có khắc đóa phù dung loạn thất bát tao. Trước không nói đóa hoa một mảnh lớn, một mảnh nhỏ, riêng là ngoại hình còn thiếu chút nữa nhìn không ra được nó là một đóa hoa, chứ đừng nói đến là chiếc chầм ngọc bích mà nàng từng xem.

Nàng buông cây trầм, đưa tay đi đến kéo bàn tay hắn, vừa vậн thấy đầy vết thương.

Vết thương mới rồi vết cũ, bàn tay kia từng thon dài trắng nõn giống bàn tay quý tộc, bởi vì muốn nàng an dưỡng mà càng không ngừng lao động càn cù vất vả, lại bởi vì muốn làm cho thê tử một cây trâm nàng thích còn bị thương trong lúc khắc hoa.....

Nước mắt của nàng lại chảy xuống.

“Nhu nhi, đừng khóc, ta một chút cũng không đau.”

Làm sao có thể không đau, làm sao lại có thể không đau! Toàn thân nàng do khóc mà run run.

“Ta.....ta đi lấy thuốc mỡ cho chàng.” đều do nàng trong khoảng thời gian gần đây rất không mệt mỏi, luôn mơ mơ màng màng, nửa ngủ nửa tỉnh, bằng không nàng đã sớm phát hiện trên tay hắn ngày càng thêm nhiều vết thương.

“Không vội.” Hắn chạy thật nhanh đến ôm lấy nữ nhân muốn chạy đi kia, thật là, rất là cho người ta quan tâm, cũng không giấu lại hiện tại trong bụng nàng đang mang thai đứa nhỏ, làm sao có thể vận động mạnh như vậy được, “Ta đã bôi qua thuốc mỡ.”

Nàng bình tĩnh lại, từng chút từng chút sợ trốn những vết thương không thể đếm hết của hắn, có cái thật nhỏ, có cái lại rất lớn, có nông, có sâu, có cũ, có mới, tràn đầy là những dấu vết. Nàng cúi đầu, ở những vết thương của hắn mà ôn nhu hôn lên, “Thực xin lỗi, đều là do ta sai.” Là nàng liên lụy hắn, nàng ngày đó vì sao lại đi xem cây trâm đó.

“Làm sao có thể là lỗi của nàng chứ?” hắn cười, “Nếu ta có tiền, ta khẳng định sẽ vì nàng mà xuống dưới mua, nhưng bởi vì chúng ta muốn để dành tiền nuôi hài tử, cho nên không mua nổi, ta chỉ có thể chính mình làm cho nàng một cây trâm, nhưng do ta quá ngu ngốc, luôn làm không tốt.” Hắn ở trên núi mây mù rất lâu mới tìm được cây thích hợp làm trâm, nhưng hắn lại luôn khắc không ra một đóa hoa giống như hoa phù dung.

“Tại sao lại không tìm Toàn bá giúp đỡ?”

“Đây là quà ta tặng cho nàng, đương nhiên là muốn mình tự hoàn thành nó, với lại những gì Toàn bá biết đều đã muốn dạy toàn bộ cho ta a.” Hắn bắt đầu dĩ cười khổ, “Vẫn là bởi ta không có được trời cho tài năng này.”

“Không, ta thực sự thích.” Nàng cầm lấy cây trâm kia đưa cho hắn, “Cài cho ta, được không?”

“Ta còn chưa có làm xong.” hơn nữa cái này đã là chuyện xấu, trong khoảng thời gian ngắn này hắn đã không biết lãng phí bao nhiêu vật liệu gỗ, vẫn là không có tiến bộ.

“Cái này là tốt rồi.” Mặt nàng hàm chứa nước mắt hướng hắn mỉm cười, “Ta thích không phải là hoa phù dung hoàn mỹ, cài giúp ta được không?”

Ai có thể cự tuyệt lời thỉnh cầu như vậy? Hắn tiếp nhận, bước đến yên lặng vì nàng vén tóc, đem cây trâm từ từ cài lên mái tóc đen của nàng, phù dung mới nở, tóc rơi bên má, cái kia cũng không phải trâm cài tóc hoàn mỹ lại làm nàng thanh lịch mà xinh đẹp.

Tay nàng vòng qua ôm cổ hắn, khuôn mặt tựa trên bờ vai hắn, cúi đầu gọi tên hắn: “A Lực.”

“Ừm?”

“Ta yêu chàng.”

Niềm vui mừng nháy mắt bao trùm lấy hắn, hắn thì ra nghĩ đến nàng nói thích hắn, nguyện ý cùng hắn thành thân, đã muốn là chuyện tốt đẹp nhất trên đời, bây giờ lại mới phát hiện, chuyện tốt đẹp đi qua sẽ còn có chuyện tốt đẹp khác đến.

Tỷ như, nàng nói thương hắn. Lại tỷ như, hắn phát hiện chính mình cũng yêu nàng.

“Nhu nhi.”

“Dạ?”

“Ta cũng yêu nàng.”

Bên môi của nàng chợt hiện lên nụ cười hạnh phúc, hấn không nói yêu nàng, kỳ thật nàng cũng biết. Yêu dù không có nói ra miệng, lại vẫn có thể cảm giác thật là sâu sắc.

Nàng đối với lựa chọn của chính mình lúc trước, không có chút chần chờ nữa, nàng không hối hận gả cho hấn, chẳng sợ tương lai hấn khôi phục lại trí nhớ, không yêu nàng nữa, nàng cũng không sợ. Ít nhất, hấn từng như vậy đối với nàng, từng như vậy nhường nhịn làm chuyện tình cho nàng cảm động, nàng lại còn có thể yêu cầu cái gì? ở thời điểm còn có thể yêu liền cố gắng để yêu đi, về phần ngày mai, sẽ chờ đến hững đông nói sau.

Nàng ngẩng đầu, ghé vào lỗ tai hấn nhẹ nhàng mà nói: “Ôm ta đến giường đi, tướng công?”

Thân hình của hấn cứng đờ, sau đó hô hấp nhanh hơn.

“Ta muốn chàng.” Nàng vươn người liếm liếm vành tai hấn.

Hấn hoảng hốt thiếu chút nữa ôm nàng không xong, trời ạ, loại tra tấn này thực sự ngọt ngào vừa đau khổ, nhiều lần khẳng định hấn sẽ điên mất. Hạ thân của hấn không ngừng nóng lên, nhưng thật là không được, “Nhu nhi, thân thể của nàng hiện tại, tuyệt đối không thể.”

“Ai nói.” Nàng nhìn hấn cười, mặt mày ửng đỏ, ngọt ngào lại tà ác, “Ta hiện tại tinh thần thực sự tốt,” Nhưng nàng ban ngày này ới đến tối trời đen kịt, nằm ở trên giường không ngồi dậy nổi.

“Tướng công, ta thực muốn.... Chàng không nghĩ muốn ta sao, àn?” Mềm mại bàn tay nhỏ bé mơn trớn trên ngực của hấn chậm rãi một đường đi xuống, phủ đến cái kia địa phương đang sưng phồng lên, ý cười bên môi nàng càng sâu, “Ngô, xem ra là muốn, rất muốn.”

Hấn hơi thở thô gấp nơi ngực kịch liệt phập phồng, một phen đè tay của nàng, thì ra một nữ nhân rụt rè một khi buông thả, cũng thật là muốn lấy mạng người, “Nàng xác định?”

“Uhm, chỉ cần chàng nhẹ một chút.” Bốn tháng, hấn là không sao đâu.

Lực nhấn nài của hấn, cũng chỉ có thể đến đây, hấn vươn tay ôm lấy nàng hướng đến giường, thời gian dày như vậy không đụng đến nàng, hấn đã sớm đến mức phát cuồng. Phi thường thấu hiểu, chu môi hé mở, nữ nhân đẹp nhất nhân gian, bất quá cũng như thế này.

Đêm nay hấn tuy rằng kích động, tuy rằng tình cuồng, nhưng vẫn là thật cẩn thận chế trụ, sợ chạm vào làm đau nàng.

Liên phía trước nơi dụ dỗ chất lỏng tuông ra, hấn nâng đùi phải của nàng lên, nghiêng thân mình thông thả mà sáp nhập, không dám giống như mọi lần một lần đẩy vào, mà là phi thường chậm rãi, phi thường chậm rãi từng chút từng chút một tiếng vào.

Đôi mắt như ngọc của hấn gắt gao nhìn chăm chăm vào biểu tình của nàng, nhìn thấy nàng một cái nhú mày rất nhỏ liền dừng lại động tác, nhẹ giọng hỏi, mãi cho đến lúc nàng thúc giục, hấn mới lần nữa thẳng tiến.

Rốt cuộc, cũng hoàn toàn thâm nhập vào trong thân thể nàng, bọn họ đồng thời thở một hơi dài, cảm giác đã lâu không có ở chung một chỗ, loại này cảm giác thật thân thiết, thực sự tốt đẹp làm cho người ta muốn khóc.

“Cảm giác có khỏe không, hửm?”

“Ngô....” Tiếng rên rỉ tinh tế từ mũi của nàng đi ra.

“ ‘Ngô’ là ý gì?”

“Ý tứ là, nếu chàng di động, cảm giác thật rất tốt.”

Nữ nhân này, khi nào thì trở nên lớn mật như vậy? Nhưng, hấn lại thích nàng lớn mật, thích nàng chỉ lớn mật đối với một mình hấn mà. Phủ trên bụng của nàng, hấn ôn nhu di chuyển, cho dù không thể tận tình rong ruổi, nhưng có thể ôm nàng, cùng nàng hòa chung làm một, loại cảm giác này làm cho hấn hưng phấn không thôi.

Đây là một loại hoan ái ôn nhu như nước, mỗi động tác của hắn đều tràn ngập nhu tình cùng săn sóc, loại ôn nhu này cũng đủ làm chết người giống như một lốc xoáy trong hồ chậm rãi chuyển động, tưởng chừng làm cho đem nàng cuốn vào bao phủ, so với hoan ái kịch liệt, cuồng dã kia, cảm thụ phi thường khác nhau, thì ra ôn nhu cũng đủ để giết người, càng có lực sát thương.

Bọn họ rất nhanh liền toàn thân run run đạt tới cao trào, hắn nhẹ nhàng mà hôn lên nước mắt của nàng, trấn an cảm xúc kích động của nàng, rốt cuộc cũng đợi cho nàng bình tĩnh trở lại, ở trong lòng hắn yên tâm đi vào giấc ngủ.

Hắn ôm chặt nàng, ôn nhu hôn lên mặt còn ướt át của nàng, thời điểm ôm nàng, hắn cảm thấy chính mình ôm toàn hạnh phúc thế giới, trong thế giới này, có nàng, còn có con của bọn họ.

Hạnh phúc, đôi khi cũng có thể đơn giản như vậy.

29. Chương 29

30. Chương 30

31. Chương 31

Sắc mặt của nàng đột nhiên trở nên tái nhợt, bởi vì nàng nhìn đến khuôn mặt của người cầm đầu kia có vài phần quen thuộc, lòng của nàng trầm xuống. Liều mình dưới đáy lòng cầu nguyện vô số lần, trăm ngàn lần đừng là người kia trong trí nhớ của nàng, trăm ngàn lần không cần, nhưng khi bọn họ càng ngày càng đến gần, hy vọng của nàng như bị đập tan hoàn toàn.

Nàng nhận ra người kia! Bọn họ đến cửa nhà nàng ngừng lại, người cầm đầu nọ dẫn đầu xuống ngựa, ở ngoài cửa vững vàng đứng nghiêm, có lẽ nhưng rõ ràng cao giọng hỏi:“Xin hỏi, trong nhà có người không?”

Nàng lén lút buông một góc rèm cửa đột ngột xuống, cắn môi co mình trên giường, đối gạt mình hy vọng, nàng không trả lời bọn họ sẽ rời khỏi, tuy rằng, nàng biết điều đó không có khả năng.

“Xin hỏi Nhan cô nương có ở nhà không?”

Người nọ thanh âm rất cao.

Hắn cư nhiên biết họ của nàng? Môi của nàng cắn càng chặt, hay là, nếu bọn họ có thể tìm tới nơi này, biết tên của nàng cũng không thần kỳ, như vậy, bọn họ khẳng định đã muốn biết được tất cả mọi chuyện. Mà A Lực, thực rõ ràng, chính là “Hắn” mà nàng luôn luôn âm thầm đoán trong lòng! Bởi vì nàng nhận ra được vị cầm đầu kia, chính là lúc trước ở kinh thành, A Lực trong lúc vô ý cứu nàng, người kia là người hắn lưu lại xử lý mọi chuyện.

Thì ra nàng cùng A Lực, lại thật là mây cùng bùn khác biệt..... Nước mắt ở trong hốc mắt chậm chậm chảy ra, trái tim của nàng thống khổ xiết chặt, vì sao lại đến nhanh như vậy, chỉ cần lại cho nàng một chút thời gian, cho nàng thêm chút thời gian để nàng hạnh phúc vui vẻ là tốt rồi, vì sao nhanh như vậy?

“Nhan cô nương, Nhan cô nương.”

Nàng không thể không lên tiếng, bằng không khẳng định sẽ đem Toàn bá đưa tới, nàng thanh thanh tiếng nói, rốt cuộc có thể mở miệng nói chuyện:“Ta đây, cửa không có khóa,các vị vào đi.”

Nàng nghe được tiếng bước chân, thực ồ ồ trầm trầm, một chút một chút như là dẫm nát trái tim của nàng, mỗi một bước đều mang đến thống khổ cho nàng. Rốt cuộc, cửa phòng được đẩy ra cho nàng cùng người nọ mặt đối mặt.

“Nhan cô nương, tại hạ Hạ Vân Phi.” Chắp tay hành lễ xong sau, Hạ Vân Phi đứng thẳng dậy đánh giá nữ nhân xinh xắn ngồi ở trên giường, mái tóc đen dài dùng một cây trâm bằng gỗ quấn quanh mái tóc, nàng ngũ quan thanh tú, ánh mắt thật to, cánh mũi khéo léo còn có đôi môi hồng nhuận, không tính đặc biệt xinh đẹp, nhưng hết sức dịu dàng động lòng người. Nàng lặng lẽ ngồi ở chỗ kia, bụng đã nhô ra thực rõ ràng, đáy mắt là một mảnh đau thương.

Chính là nàng cứu chủ tử của hần? Nữ nhân yếu đuối như vậy mềm mại như vậy, lại có thể cứu chủ tử của hần?

Nàng có vài phần nhìn quen mắt, hần nhíu nhíu mày, lại nghĩ không ra chính mình rốt cuộc gặp qua nàng ở đâu, mà bụng của nàng..... Hạ Vân Phi không tự giác nhìn xe ngựa đang đậu ở bên ngoài, đôi mày nhíu càng chặt. Nhưng mặc kệ như thế nào, cũng phải hỏi cho rõ chuyện quan trọng trước.

“Xin hỏi Nhan tiểu thư, mười tháng trước tiểu thư ở trên núi cứu được một người, giờ người đó ở nơi nào?”

Nàng gắt gao cắn môi, cắn cánh môi đều trắng bệch, lại vẫn là không trả lời.

Hần nhìn vẻ mặt nàng như vậy, không khỏi có chút không đành lòng, điều cần phải hỏi vẫn là phải lên tiếng hỏi: “Hoặc là ta đổi một cách hỏi khác vậy, Nhan tiểu thư, trượng phu A Lực của ngươi lúc này ở nơi nào?”

Thì ra bọn họ đã biết cả rồi! Khuôn mặt Nhan Thủy Nhu tái nhợt, thân mình không tự chủ được run run, nàng cảm thấy tuyệt vọng, một loại tuyệt vọng trước nay chưa từng có.

A Lực mang theo rất nhiều con mồi sẵn được trở về, suốt bốn canh giờ ở trên núi săn bắn, thu hoạch của hần làm cho hần vẫn là cảm thấy phi thường vừa lòng, mấy con tuyết hồ trắng noãn kia, vừa vặn có thể làm áo khoác cho Nhu nhi, mà mấy con gà rừng thỏ hoang này có thể giao cho Toàn bá, cho ông đun canh làm cho nàng bồi bổ thân mình.

Ở chân núi sau khi cùng nhậm đại ca tách ra, A Lực đạp lên lớp băng tuyết thật dày, hưng trí bừng bừng trên đường trở về nhà, dọc theo đường đi khắp nơi mờ mịt, phương xa dâng lên khói bếp lượn lờ, vừa vặn là giờ cơm chiều. Nhu nhi của hần khẳng định ở nhà lo lắng chờ hần trở về đây.

Nghĩ đến đây,

Bước chân của hần trở nên càng nhanh hơn.

Xuyên qua lớp tuyết động đóng trong rừng trúc, nghĩ đến nhà của hần đã gần ngay trước mắt, lập tức là có thể nhìn thấy thê tử ôn nhu, bên môi của hần gợi lên nụ cười sung sướng. Mà khi hần bước ra khỏi khu rừng trúc, thấy cảnh tượng trước mắt, bước chân của hần đột nhiên cứng đờ.

Một chiếc xe ngựa phi thường đẹp dễ quý giá lẳng lẳng đứng ở cửa nhà của hần, đứng cạnh xe ngựa là một đám người mặc y phục màu vàng vẽ mặt nghiêm túc, trên vai bọn họ đều đầy tuyết, nhưng không hề đưa tay gạt bỏ, dưới chân đã đầy tuyết trắng, thực rõ ràng bọn họ ở nơi này chờ đã lâu. Hần cảnh giác đi về hướng đó, không có ý định chạy trốn, bởi vì thê tử hần ở nhà, hần không biết nàng hiện tại rốt cuộc thế nào ?

Bọn họ đều thấy được hần, trong nháy mắt kia, hần ở trên mặt bọn họ thấy được kinh hãi, thấy được kích động, hần nghi hoặc nhíu nhíu mày, cái loại cảm giác quen thuộc này lại tới nữa..... Hần giống như ẩn ẩn biết, mình có lẽ biết những người này, mà bọn họ sẽ không tạo thành gì uy hiếp đối với hần.

Hần càng chạy càng gần, càng chạy càng gần, đôi mắt lợi hại gắt gao nhìn chằm chằm chiếc xe ngựa rực rỡ kia, sau đó nhìn đến hoa văn phiền phức trên thân xe, đó là hoa văn cùng ngọc bội trên người hần giống nhau như đúc, hần cảm thấy rất quen thuộc, phi thường phi thường quen thuộc, trong đầu rất nhanh hiện lên vô số hình ảnh..... Quá nhanh lại nhiều, hần nhớ không được. Cửa xe ngựa chậm rãi mở ra, hé ra khuôn mặt tuyệt diệu mà tinh xảo xuất hiện trong mắt của hần, nữ tử kia chậm rãi hướng hần hé ra nụ cười xinh đẹp, đôi môi đỏ mọng hé mở, nhẹ nhàng lên tiếng: “Trạch nhi.”

Hần nắm chặt con mồi, bàn tay mạnh mẽ buông ra, cái loại cảm giác choáng váng này rất quen thuộc, rất mãnh liệt hướng hần vọt tới, trước mắt hần một mảnh tối đen.....

“Ai, Nhan nha đầu, con nên ăn một chút gì đi.” Toàn bá bưng một chén cháo nấu chín đứng ở bên cạnh Nhan Thủy Nhu, thở dài, nhẹ giọng khuyên nhủ.

Nhan Thủy Nhu lắc lắc đầu, “Toàn bá, cảm ơn bá, con ăn không vô.”

“Con không đói bụng, đứa nhỏ trong bụng cũng sẽ đói, vì nó, con nên ăn chút gì đi.”

Nàng trầm mặc một lúc, rồi đưa tay tiếp nhận bát cháo nóng kia, mãi cho đến khi cầm bát, nàng mới phát hiện thì ra tay mình rất lạnh. Kỳ thật không chỉ là tay, ngay cả trái tim nàng cũng lạnh. Chén cháo ngọt

ngào khi vừa vào trong miệng lại trở nên đắng chát, cảm giác vô cùng khó chịu, nước mắt của nàng không tự chủ được một giọt rồi lại một giọt rơi vào bát cháo, đau lòng không chịu nổi.

“Ai, lúc trước ta đã cảm thấy lai lịch của tiểu tử kia có vấn đề, cũng không nghĩ đến hắn lại có xuất thân phú quý.” Toàn bá hôm nay vừa đến đã nhìn thấy một đám người xa lạ đang đứng cửa nhà Nhan nha đầu, lúc ấy ông còn tưởng rằng có người khi dễ Nhan nha đầu, lập tức tiến lên chuẩn bị để hỏi. Ai biết còn không kịp mở miệng, đã bị “Thỉnh” đi vào, khi ông nhìn thấy Nhan nha đầu mạnh khỏe ngồi ở trong nhà, trừ bỏ vẻ mặt đau thương, cũng là không có gì không ổn, thế này ông mới yên tâm.

Hỏi thật lâu sau Nhan nha đầu mới miễn cưỡng nói vài câu, ông mới hiểu được đại khái, thì ra những người đó là tới tìm A Lực.

Bọn họ mượn phòng của ông, nói có việc muốn trao đổi, Toàn bá đầy bụng nghi vấn, định chờ A Lực trở về để hỏi rõ ràng. Ai biết tiểu tử kia sau khi trở về, lại đi theo đám người kia vào phòng, đến bây giờ cũng không có đi ra.

Đến tận cùng những người đó đến đây để làm gì, vì sao tìm đến A Lực? Nhìn thấy chiếc xe ngựa hoa lệ kia, còn cách ăn mặc của đám người đó, Toàn bá dù chưa từng thấy qua cũng biết, bọn họ khẳng định là người phú quý, A Lực làm sao có thể cùng người như vậy có liên hệ, thật sự là kỳ quái.

Nhìn nhìn sắc trời, đều đã sắp canh hai, xú tiểu tử A Lực lại vẫn chưa về nhà, cùng một đám người xa lạ ở nơi nào, hắn quên chính mình còn có lão bà, đứa nhỏ đang đợi hắn sao?

Mà Nhan nha đầu, đứa ngốc này lại ăn cũng ăn không vô, uống không trôi, vẫn ngồi ở chỗ kia chờ hắn, Toàn bá thật sự là đau lòng khoong thôi, khuyên nàng đi nghỉ ngơi nàng cũng không nghe, khuyên nàng ăn một chút gì, thì chưa ăn được mấy miếng đã rơi nước mắt, bộ dáng này, giống như trời sắp sụp xuống vậy,

Làm cho ông muốn hỏi cũng không dám hỏi, trên thực tế cũng không biết hỏi gì, chỉ có thể ở bên cạnh trông chừng nàng, sợ nàng có cái gì chẳng may.

Đêm nay, đối với mọi người, đều là một đêm khó ngủ.

32. Chương 32

Nhan Thủy Nhu ngược lại yên tĩnh, nàng cứ lẳng lặng ngồi ở phía trước cửa sổ như vậy, nàng đang đợi, luôn luôn đợi. Gà gáy tảng sáng, khi ánh mặt dawning lên từ bên dãy núi kia, bầu trời rốt cục đã thoát khỏi bóng tối vây quanh. Bầu trời trong xanh, ánh thái dương trong sáng chiếu lấp lánh trên lớp tuyết thật dày, lóe lên ánh sáng đủ màu sắc chói mắt.

“Nhan cô nương, mời cô nương đi ra một chút được không?” Hạ Vân Phi ở ngoài cửa phòng có lẽ gõ cửa, nhẹ giọng nói.

Vẫn ngồi ở bên cửa sổ Nhan Thủy Nhu được Toàn bá đỡ chậm rãi đứng dậy, toàn thân của nàng lạnh như băng mà chết lặng, cho dù Toàn bá dùng rất nhiều chăn bông bọc nàng, nàng cũng ấm áp không nổi. Hạ Vân Phi giúp nàng mở cửa phòng, bên ngoài không khí mới mẻ nghênh diện đánh tới, thân mình nàng lắc lư, trước mắt là một mảnh đau đớn, cái loại không khí thẩm lãnh này hít vào, ngay cả ngực đều là rầu rĩ phát đau, nàng rất nhanh liền ổn định thân mình, lấy lại bình tĩnh.

“Nhan cô nương, chủ tử của nhà ta ời.” Hạ Vân Phi làm thủ thế, nàng theo tay hắn đi qua, đồng tử trong suốt co lại, nàng nhìn hắn, thấy được người mà nàng luôn chờ đợi kia.

Một thân trường bào màu tím, một mình đứng ở nơi tuyết trắng mờ mịt quần áo tinh xảo mà sang quý, càng làm cho gương mặt hắn sáng lấp lánh như ngọc ngọc, tuấn đạt bất phàm, hắn kiêu căng khoanh tay mà đứng..... Vị Vương gia thiếu niên lạnh lùng cao quý kia, đã trở lại.

Không phải, hắn chính là như thế, mặc dù mặc quần áo thô ráp, bình thường nhất, cũng không có cách nào che giấu đi phong phạm vương giả trời sinh, mà hiện tại hắn chỉ quay trở lại chính bản thân hắn, vị trí

kia.Quả nhiên, chỉ có như vậy mới thích hợp với hần, cũng chỉ là như vậy hần mới là hần, qua mười tháng ở chung hiểu nhau, chẳng qua chỉ là một giấc mộng của nàng mà thôi.

Nàng cẩn thận đi trên tuyết, chậm rãi từng bước một đi về hướng hần, xa xa dãy núi là màu trắng, rừng cây là màu trắng, ngay cả căn nhà cũng đều biến thành màu trắng, nơi nơi đều là một mảnh tuyết trắng, nơi nơi đều là trống trải mà tĩnh lặng, tại trong thế giới màu trắng này, giữa trời đất bao la, dường như chỉ còn lại có hần cùng với nàng; Mà nàng, đang đi từng bước một về hướng hần.

Hần vẫn lẳng lẳng nhìn nàng, đôi mắt đen thăm thăm không có một tia dao động, vẻ mặt một mảnh lạnh nhạt cùng bình tĩnh.

Nàng mặc áo bông thật dày, làn váy hồng nhạt kéo trên tuyết, tóc đen thật dài rối tung, mặc dù có vài phần tiêu tụy, nhưng thanh lệ như trước, cách hần một khoảng, nàng ngừng lại.

Hai người im lặng đối diện, thế nhưng đều là trầm mặc.

Thời gian trôi qua vào lúc này đều đã muốn mất đi ý nghĩa, trong trời đất bao la như thế, chỉ có hần cùng với nàng, chỉ có thể đối diện mà không nói gì; Rốt cục, hần mở miệng, thanh âm thanh nhã lãnh đạm và bình tĩnh:“Ta lại tất cả rồi.”

Mỗi nàng nở nụ cười thật bình thản,“Ta biết.” Nhìn đến đồ hần mặc, còn có vẻ mặt của hần, nàng cũng đã biết, A Lực của nàng đã sớm rời khỏi nàng, hoặc là nói, là bây giờ không còn tồn tại nữa.

“Tên của ta là Long Thừa Trạch.”

Nàng cười, nhưng trong nụ cười có vài phần chua xót, Long Thừa Trạch, chỉ cần là thần dân Tử Húc quốc, ai cũng đều biết họ Long , chỉ có Thiên Tử cùng con cháu hoàng gia mới có thể họ Long.Mà Tử Húc quốc bọn họ, cũng chỉ có hoàng tử hoàng tôn mới có thể mặc y phục màu tím, nàng tuy rằng thân ở thôn dã, nhưng điểm ấy hiểu biết, nàng vẫn phải có.

Hần quả nhiên chính là vị ái tử của Bảo Thạc Vương gia, Long Thừa Trạch kia,đường ca của đương kim Thánh Thượng.

Hần nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, trầm mặc càng lâu, mới chậm rãi mở miệng lần nữa:“Ta muốn hỏi kinh.”

Rốt cục vẫn là đến một ngày này sao? Tay nàng dùng sức nắm chặt làn váy, dùng hết tất cả sức lực mới miễn cưỡng nói ra:“Tốt.” Nói đến nơi đây, đã muốn đủ, hần công đạo chuyện trọng yếu nhất, cùng nàng cáo biệt, nàng cũng có thể thỏa mãn.

“Chủ tử.” Thanh âm của Hạ Vân Phi ở cách đó không xa truyền đến:“Nên khởi hành rồi.”

Nàng cắn răng nuốt vào thanh âm ghen ngào vào nơi miệng, hơi nghiêng đầu, nhìn thấy đội nhân mã đã sớm chuẩn bị tốt để đi, chỉ đợi chủ tử của họ đi qua là có thể xuất phát. Hần phải đi, sau mười tháng sống chung một cách vui vẻ nhất đẹp đẽ nhất, hần cuối cùng cũng phải rời đi, đi về khung trời nên thuộc về hần.

Long Thừa Trạch liếc mắt nhìn nàng thật lâu, sau đó bước đi, đầu cũng không hề quay lại đi về hướng đám người kia. Nhẹ nhàng phi thân phóng lên tuần mã đen, trầm thấp nói một câu:“Đi.”

Đại đội nhân mã kia im lặng mà có trật tự bắt đầu đi tới, tiếng vó ngựa dẫm lên tuyết nghe vô cùng rõ ràng.

Nàng đứng ở nơi đó, nhìn bọn họ đi qua, nhìn nam nhân quan trọng hơn cả sinh mệnh của mình, đi từng bước một rời xa nàng, vĩnh viễn đi ra khỏi cuộc đời của mình.

Bọn họ đều không thương xót chỉ liếc mắt nhìn nàng một cái, vẫn tiếp tục đi về phía trước. Mà đôi mắt của nàng, thủy chung chỉ nhìn nam nhân kia. Nhìn hần cưỡi ngựa đi qua, nhìn hần rời nàng đi.

Đột nhiên, hần nắm chặt dây cương, ngồi ở trên lưng ngựa nhìn xuống nàng, thời gian tựa hồ quay lại thời điểm thật lâu thật lâu trước kia, khi nàng lần đầu tiên nhìn thấy hần, hần cũng ngồi ở trên lưng ngựa nhìn nàng như vậy. Khi đó hần cùng với nàng đều không hề nghĩ đến, vận mệnh sẽ đem hai người vốn dĩ không hề liên quan đến nhau lại cột lại cùng nhau, khi đó bọn họ đều không có nghĩ tới sẽ quen nhau, yêu nhau, rồi lại cách xa nhau. Nàng ngẩng đầu, nhìn lên hần, hai người vẫn là không nói gì.

Sau một lúc lâu, hắn giục ngựa tới gần nàng, thấp thân mình vươn tay, nàng ngây ngẩn cả người, qua thật lâu mới chậm rãi phản ứng lại, chần chờ vươn tay. Mà hắn cầm tay nàng, bàn tay ấm áp mà kiên định “Bảo trọng chính mình, biết không?”

Sau đó hắn buông tay ra, giục ngựa mà đi.

Nàng đứng ở nơi đó nhìn theo hắn rời đi, bàn tay mảnh khảnh gắt gao nắm lại, ánh mắt không chớp chỉ nhìn thân ảnh của hắn đi xa, càng ngày càng xa, càng ngày càng xa, mãi cho đến khi rốt cục biến mất không thấy. Nàng như là đột nhiên kịp phản ứng lại, phát cuồng chạy về hướng hắn đi, lệ rơi đầy mặt.

“Nhan nha đầu, Nhan nha đầu!” Vẫn đứng ở cạnh cửa Toàn bá sợ tới mức hồn phi phách tán, chạy nhanh đuổi theo, “Con đừng chạy, cẩn thận đứa nhỏ trong bụng, Nhan nha đầu!”

Nàng không nghe thấy, cái gì đều không nghe thấy, nàng chỉ muốn đuổi kịp hắn, thậm nghĩ nếu có thể nhìn thấy hắn một lần nữa là được, không cần rời nàng đi, không cần cứ như vậy rời khỏi nàng, nàng chịu không nổi, thực sự chịu không nổi. Đau lòng đến chết mất, nước mắt của nàng tựa hồ như thế nào cũng không ngừng lại được, A Lực, A Lực của nàng, A Lực ôn nhu cùng nàng nói sẽ bảo vệ và chăm sóc cho nàng, A Lực trẻ con, A Lực thành thực đảm đương, nàng muốn.....

Một đôi tay vươn đến kéo lại nàng đang điên cuồng

“Nhan nha đầu, con không muốn sống nữa sao, đây là tuyệt, nếu con té ngã thì sao?”

“Con muốn tìm huynh ấy, con muốn tìm A Lực.” Nàng khóc, toàn thân run run, “Toàn bá, bá giúp con tìm A Lực trở về được không, được không?”

Nàng khóc làm mắt của ông cũng lên men theo, bất đắc dĩ thở dài, “Nhan nha đầu, con tỉnh lại đi, người kia đã không còn là A Lực nữa rồi, hắn..... Hắn thực rõ ràng là thiếu gia sang trọng chúng ta không xứng với người ta, coi như hết, Nhan nha đầu.”

Quên đi, quên như thế nào, nên như thế nào quên đây? Hắn nói rằng hắn yêu nàng, hắn nói rằng muốn vĩnh viễn chung sống cùng nàng, hắn rõ ràng nói thế, vì sao lại nói có thể quên là quên đây ?

“Hắn đã đi rồi, sẽ không trở về nữa đâu, con ngoan, kiên cường một chút, con còn có đứa nhỏ, còn có Toàn bá.”

Đi rồi, hắn thực sự đi rồi! Nhan Thủy Nhu nắm chặt lòng bàn tay, chậm rãi gơ lên, mở ra, là một miếng ngọc bội xanh biếc, lẳng lặng nằm ở trong lòng bàn tay nàng; Nàng khóc lớn lên, đây là kỉ vật cuối cùng hắn lưu lại cho nàng, khi nắm tay nàng, hắn liền đem ngọc bội này đặt vào trong tay nàng.

Hắn muốn cùng nàng cáo biệt, cáo biệt A Lực mất trí nhớ mà yêu thương của nàng.

Hắn là Long Thừa Trạch, con của Bảo Thạc Vương gia hoàng triều Tử Húc, hoàng tử hoàng tôn của hoàng thất.

Hắn là nàng không thể đuổi kịp.

33. Chương 33

34. Chương 34

35. Chương 35

36. Chương 36

Cảm giác đau đớn lại thổi quét toàn thân nàng, nàng dùng sức nắm chặt tay hắn, đau đến nỗi cắn chặt môi.

“Đau thì kêu lên, không có vấn đề gì, ta ở cạnh nàng, ta sẽ bảo vệ nàng.” Hắn đưa tay đến tách đôi môi rớm máu của nàng ra, “Không cần cắn chính mình, muốn cắn thì cắn ta.” Tay hắn để vào trong môi của nàng.

Thật là hần, thật sự là hần, hần đang ở bên cạnh nàng, nàng không cần giả vờ như không sao nữa, không cần giả vờ kiên cường, bởi vì hần ở đây.

“A.....” Nàng thét chói tai, lại dùng lực cắn tay hần, cắn tới mức máu tươi tanh hồng đều chảy vào miệng của nàng.

“Các người còn đứng đó làm gì, chờ thưởng thức sao?” Long Thừa Trạch nghiêng đầu, lạnh lùng nói những người trong phòng, đám bà mụ kia đều vội vàng tiến lên xem xét, bọn họ đều là người hần đưa từ kinh thành tới, là bà mụ có kinh nghiệm trong kinh thành, ngay cả ngự y tốt nhất trong cung, hần đều dẫn tới đây.

Ngự y tiến lên bắt mạch cho Nhan Thủy Nhu, sau đó chạy nhanh mang được liệu đến, một cây nhân sâm thật lớn, nhanh chóng cắt thành lát mang đến, “Tiểu vương gia, cho tiểu thư ngâm cái này vào miệng, có thể bổ khí, có trợ giúp sinh sản.” Tiếp theo châm cứu cho nàng, “Tiểu vương gia xin yên tâm, thân thể tiểu thư tốt lắm, chính là bởi vì là thai đầu, hơn nữa thai vị có chút không thuận, cho nên sinh sản có vẻ khó khăn, nhưng lão thần đã châm cứu cho nàng, tiểu thư rất nhanh sẽ sinh hạ đứa nhỏ.”

Wương bà mụ vỗ về bụng Nhan Thủy Nhu, nhìn thời gian nàng đau, gật đầu nói: “Ta xem cũng kém không nhiều lắm, hần là sắp sinh.”

Vẫn nóng rực như trước, đau đớn như trước, nhưng hần vẫn ở bên cạnh nàng, nàng bỗng nhiên cảm thấy đau đớn cũng không khó chịu như trước, đây là đứa nhỏ của hần, đứa nhỏ của hần và nàng, nàng muốn sinh hạ, nhất định phải sinh hạ.

Một canh giờ, hai canh giờ, rốt cục, khi cảm giác đau đớn ấy đánh úp tới, nàng tê tâm liệt phế kêu to, cảm thấy có cái gì trong cơ thể thẳng tắp chui ra ngoài.

Thanh âm thanh thúy trẻ con khóc nỉ non truyền đến, khí lực toàn thân nàng hoàn toàn mất hết, không thể mở mắt ra nữa, một mảnh hắc ám ôn nhu vây quanh nàng.....

Loáng thoáng tựa hồ nghe được tiếng khóc trẻ con non mịn, nhưng nàng quá mệt mỏi, thật sự không muốn mình tỉnh lại, lại lần nữa mê man, chờ khi nàng rốt cục có khí lực mở mắt, đầu tiên mắt nhìn đến, chính là nam tử tuấn mỹ kia; Hần ngồi ở bên giường, lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt thật sự chăm chú nhìn nàng.

Hóa ra, thật sự là hần.....

Trong mắt nàng hiện lên một tia chua xót, vẫn nghĩ khi đó là ảo giác mình mơ mơ màng màng, nhưng hóa ra hần thực sự đã trở lại, “Là nam hài hay là nữ nhi?” Nàng nhẹ nhàng mà mở miệng.

“Là con trai.”

Nàng khó khăn mỉm cười, “Chàng trở về để mang nó đi, có phải không?” Ngẫm lại, cũng chỉ có đứa nhỏ này mới có thể đủ sức hấp dẫn hần trở về, nếu là nữ nhi, có lẽ nàng còn có thể giữ lại được, nhưng đó lại là nam hài...

Sắc mặt của hần trở nên xanh mét, “Nàng nghĩ ta sao, hừm?”

“Bằng không nên nghĩ như thế nào?” Nàng đã học được cách không cần chờ đợi, lúc trước hần làm cho nàng ý lại cũng làm cho nàng tín nhiệm, mà khi nàng không bỏ được hần, hần lại kiên quyết mà đi, đã đau qua một lần, nên hiểu được.

“Sao nàng không nghĩ ta đến vì nàng?”

“Vì ta?” Nàng cười khổ, “Ta gốc, nhưng không đến mức gốc như vậy?”

Nữ nhân này! Trong mắt Long Thừa Trạch hiện lên tức giận, hần cầm tay nàng, “Không gốc, vậy trong tay nàng nắm là cái gì?”

Vận bụng lòng bàn tay của nàng ra, khối ngọc bội lúc trước hần lưu cho nàng nằm ở nơi đó, “Ngay cả sinh đứa nhỏ, nàng đều gắt gao nắm nó không chịu thả, thậm chí ngủ nàng cũng không thả lỏng. Nhan Thủy Nhu, nàng nói cho ta biết, nếu nàng không thương ta, ta đây lập tức bước đi, vĩnh viễn không đến phiền nàng.”

Sao hắn có thể bá đạo như vậy? Nước mắt nẩy lên hốc mắt của nàng, sau ngày đó nàng vốn không khóc, nhưng hóa ra lại khóc, vẫn là bởi vì hắn, “Là chàng đi trước, để lại ta một mình, là chàng không cần ta! Long Thừa Trạch, chàng đường đường là tiểu vương gia, ta thừa nhận ta là không xứng với chàng, xin chàng thương xót, buông tha ta đi.”

“Không cần nàng, ta có nói ta không cần nàng sao?” Hắn oán hận lấy khăn lau mắt nàng, lau khô nước mắt của nàng, “Ta để lại ngọc bội cho nàng, nàng cũng không hiểu được đó là có ý tứ gì sao?”

“Ta.....” Có ý gì, ngọc bội này có ý gì, làm sao nàng có thể biết?

“Trên đời này làm sao có thể có nữ nhân nào ngốc như nàng vậy, ta còn cố tình.....” Hắn cắn răng, sau một lúc lâu mới tiếp tục nói: “Khối ngọc bội kia là khi ta sinh ra hoàng tử phụ của ta tặng cho ta, con cháu Long gia chúng ta mỗi người đều có một khối, nó biểu đạt cho thân phận địa vị, cũng là biểu đạt cho chúng ta. Ta để lại nó cho nàng, chính là ý muốn nàng chờ ta, điều này cũng không hiểu được?”

Rốt cuộc ai đó đã minh bạch, ngày đó hắn rõ ràng cái gì cũng không nói! Nhan Thủy Nhu bực mình trừng hắn.

“Cho dù ta không nói gì cho nàng nghe, nhưng nàng cũng có thể nghĩ đến, ta từ trên vách núi ngã xuống, trên người cái gì cũng không có, chỉ có một khối ngọc bội này, hàm nghĩa nó là gì nàng cũng nên biết chứ; Ta tin tưởng nàng, tùy tiện lấy cái này bồi thường một chút, trực tiếp cho nàng ngân lượng thì tốt rồi, dù sao ta có rất nhiều, vì sao ta cố tình đem vật này cho nàng? Nàng dùng đầu óc suy nghĩ một chút, được không?” Cái miệng của hắn, vẫn ác độc như trước!

“Vậy ngày đó chàng có thể nói ra, vì sao không nói?” Được, nàng thừa nhận mình ngốc, không rõ, nhưng nói muốn giải nghĩa mới có thể hiểu chứ, đoán, ai có thể cam đoan nhất định đoán đúng?

“Chính là không thể nói, ta mới dùng hành động.” Hắn gầm nhẹ.

“Có ý gì?”

Hắn cắn răng thở dài, quên đi, nữ nhân này chính là ngốc, hay là muốn hắn giải thích một chút cho nàng nghe: “Nàng có biết ta là con Bảo Thạc Vương gia, nhưng nàng không biết mẫu thân của ta là một.....”

Bảo Thạc Vương phi là một nữ tử tính cách vô cùng cực đoan, bà xuất thân danh môn, vô cùng xinh đẹp, cho nên luôn luôn tự đánh giá mình rất cao, năm đó Bảo Thạc Vương gia đối với bà nhất kiến chung tình, vô cùng vất vả mới có thể đem đoá danh hoa này giữ trong phủ, sau khi có con, cảm tình vợ chồng ngày càng tốt. Nhưng một lần ngoài ý muốn, Vương gia rượu say cùng nha hoàn trong phủ có một đêm phong lưu.

Vốn dĩ tính che di, ai biết nha hoàn kia lại có bầu, còn nháo đến trước mặt Vương phi, Vương phi là một nữ tử rất cao ngạo, cảm tình của bà vô cùng cực đoan, muốn thôi chính là yêu, muốn thôi chính là hận, tuy rằng nha hoàn kia không cẩn thận có mang, nhưng Vương phi đã không thể chấp nhận trượng phu mình, bà vô cùng yêu thương vị trượng phu kia nên không thể tha thứ.

Từ đó về sau Vương phi tính cách cao quý hào phóng liền thay đổi nhanh chóng, nàng cho rằng bản thân không dạy nổi một a hoàn, cũng cho rằng bọn họ một lòng thâm nghĩ thấy người sang bắt quàng làm họ, dùng hết thấy tâm cơ đều muốn bay lên đầu nàng.

Mà từ nhỏ đến lớn do mẫu thân dạy bảo, hơn nữa trong hoàng tộc đủ loại nữ tử ái mộ hư vinh này, mỗi ngày mưa dầm thấm đất, Long Thừa Trạch vô cùng khinh thường nữ tử, nhất là cái loại hắc cho rằng nghèo kiết xác, lại càng không để trong mắt.

Hắn là hoàng chất của Cửu vương gia Tử Húc có quyền thế nhất, được yêu thương nhất, tuy rằng tuy rằng tuổi tác so với hoàng thúc hơn kém không lớn, nhưng từ nhỏ học thức cùng võ công của hắn đều là Cửu vương gia tự mình dạy, sau Cửu vương gia phát hiện hắn có khả năng thiên phú, càng dốc lòng dạy bảo, làm cho Long Thừa Trạch trở thành tai mắt đế vương, chuyên quản việc thu thập, sở hữu mọi tình báo.

Mùa thu năm trước, bởi vì Tứ vương gia muốn mưu loạn soán vị mà bị Cửu hoàng thúc đưa tới bộ phận Tây nghị thành giang san lại rục rịch, cho nên Cửu hoàng thúc phái hắn đến điều tra rõ rệt.

Lần đó hắn coi như là quá mức tự phụ cũng quá kiêu ngạo, cho nên mới trúng kế Tứ hoàng thúc, hắn bị sát thủ đứng đầu phái đi bao quanh vây quanh, lấy một địch mười, trận chiến ấy thực thâm thiết cũng thực vất

vả, tuy rằng cuối cùng hắn đều giải quyết hết toán sát thủ, nhưng bị đối phương làm đâm một đao trúng ngực. Để tránh bị sát thủ thứ hai thứ ba đuổi theo, hắn bị thương mà chạy đi, ban đêm tối đen, trong rừng cây thâm nồng, hắn không biết mình chạy bao lâu, cũng không biết chạy bao xa, cuối cùng sức cùng lực kiệt trong lúc vô ý ngã xuống vách núi đen.

Sau khi tỉnh lại, liền gặp nàng.

Thủ hạ của hắn từ sau khi chủ nhân mất tích liền lập tức một bên tìm kiếm một bên thương bầm kinh sư, trong cung kinh hãi, phái ra vô số người ngựa đi tìm, nhưng bởi vì địa phương hắn lúc trước cùng với sát thủ giao chiến vừa vặn là một con đường lớn, nơi đó bốn phương thông suốt, có thể đi thông sáu địa phương, khu vực rất lớn; sau ngày đó còn mưa lớn khiến dấu vết hắn đều biến mất, hơn nữa khinh công hắn tốt lắm, tuy nhiên trời mưa lạc đường mới té rớt vách núi đen, cho nên bọn họ tìm suốt mười tháng mới có thể thấy được hắn.

“Kỳ thật sau đó trí nhớ của ta đã dần dần khôi phục, lúc ban đầu là hiện lên hình ảnh hoặc là lời nói, không nói liền cũng không xác thực, mãi cho đến ngày đó ta nhìn thấy mẫu thân ta.” Thanh âm Vương phi nói “Trạch nhi” như là cái chìa khóa mở ra cánh cửa trí nhớ hắn, giống thủy triều không dừng được.

Chỉ có thể nói não người thực sự thực kỳ diệu, vì sao mất trí nhớ cũng không rõ ràng, về phần vì sao khôi phục cũng không hiểu được, ngự y chỉ có thể phỏng đoán có thể là lúc trước hắn té rớt vách núi đen khi té bị thương ở gáy, khiến mất trí nhớ, nhưng trải qua thời gian dài điều dưỡng, miệng vết thương đã hoàn toàn khôi phục, hơn nữa máu chốt khi tỉnh lại, trí nhớ của hắn lại lần nữa đã trở lại.

Kỳ thật ngày đó, hắn rất muốn mang nàng cùng nhau về kinh, nhưng khi trở lại kinh thành đường xá rất xa xôi, đường đều là tuyết, nàng lại hành động không tiện, hơn nữa hắn lại hiểu mẫu thân mình, nếu mẫu thân biết lúc ấy hắn muốn mang Nhu nhi hồi kinh, chỉ sợ tính mạng Nhu nhi cũng không giữ được; Mẫu thân có bao nhiêu hận nữ tử bình dân, hắn rất rõ ràng, ngay cả chính hắn, lúc trước cũng rất kì thị loại nữ tử thân phận hèn mọn này.

Nếu hắn muốn Nhan Thủy Nhu, sẽ cho nàng một tương lai bình an và hạnh phúc, cho nên không nắm chắc tình huống, hắn không thể hành động thiếu suy nghĩ, cũng không thể biểu lộ cảm tình mình. Bằng không hắn khẳng định, đứa nhỏ của bọn họ nhất định sống không quá ngày hôm sau, thủ đoạn của mẫu thân, hắn hiểu rất rõ như nha hoàn “Không cần thận” để non năm đó.

Hắn muốn cưới nàng làm Vương phi, trước tiên sẽ làm ấu thân chấp nhận nàng.

Trải qua bốn tháng cố gắng, hơn nữa phụ vương giúp, trên đời này chỉ có thể dùng tình yêu để óa giải hận thù, bọn họ rốt cục cũng hóa giải được oán hận trong lòng mẫu thân, trở lại thành cao ngạo nhưng là nữ tử thiện lương như năm đó. Trên đời này không có người nào nữ nhân trời sinh là ngoan độc, nữ tử yêu hận rõ ràng, đều là bởi vì quá yêu mà hận.

“Vậy sao chàng có thể trở về khéo như vậy, vừa vặn là ngày ta sinh sản đó?” Nghe xong đoạn chuyện xưa, nàng rốt cục lý giải lúc trước hắn rời đi, nên trách hắn sao? Trách hắn không nên như vậy vì nàng thiếu tin tưởng, trách hắn chính là muốn tận hiếu nghĩa lại muốn bảo toàn tình yêu? Không, nàng hoàn toàn không thể trách hắn; Hơn nữa biết hắn khôi phục trí nhớ, căn bản không có ghét bỏ nàng, cũng không có ý định vứt bỏ nàng, tuy rằng nàng vẫn oán hận làm cho nàng thương tâm như vậy, nhưng nàng đã không hề đau lòng.

Câu hỏi này làm mặt hắn hơi hơi đỏ lên, “Ngày đó ta để lại một gã tâm phúc ở tiểu Giang thôn.”

“Cái gì?” Nàng không thể tin tưởng hướng hắn, hắn luôn..... Luôn phái người giám thị nàng, mà nàng hoàn toàn không biết.

“Nàng đương nhiên không biết, nếu thủ hạ của ta bị nàng phát hiện, hắn cũng sẽ không nói là người của ta.” Bọn họ là những cao thủ tin tức đứng đầu Tử Húc quốc, trải qua huấn luyện đặc thù, đến vô ảnh đi vô tung, nếu ngay cả nàng cũng có thể phát hiện, bọn họ chính là nên đi tự sát tập thể.

“Chàng vẫn phái người đi theo ta sao?”

“Đương nhiên, ta làm sao có thể yên tâm cho nàng một mình ở tại chỗ này?” Hắn trả lời một cách hợp tình hợp lý, thủ hạ của hắn cách vài ngày sẽ báo lại tình hình của nàng cho hắn, bao gồm ăn mấy món, ngủ

cười mấy lần..... Ách, chi tiết này sẽ không để cho nàng biết, miễn cho nàng lại phát hỏa, cho nên hắn mới đưa bà mẹ cùng ngự y đến giúp nàng sinh sản thật tốt, coi như là may mắn, hôm nay hắn trở về, nàng vừa lúc sinh đứa nhỏ của bọn họ.

Nàng bị tức đỏ khóc đỏ cười, nam nhân này, thì ra ngày đó hắn nhìn như tuyệt tình rồi đi, cứ nhiên còn để lại chuẩn bị nhiều như vậy, nàng lúc trước rốt cuộc thương tâm cái gì? Tức chết nàng!

Vươn người nắm lấy tay hắn, lại phát hiện tay hắn đang bao băng gạc, nàng lập tức thay đổi sắc mặt, “Chàng làm sao vậy?”

“Một chút vết thương nhỏ, không có gì.” Hắn nói vô cùng nhẹ nhàng băng quơ.

“Thương?” Nàng đột nhiên hồi tưởng ngày đó sinh đứa nhỏ khi nàng đau luôn luôn cắn..... Tay hắn, nước mắt của nàng lại chảy ra, đau lòng vỗ về tay hắn, “Là ta cắn đúng không, đau không?”

“So với nàng, một chút cũng không đau.” Đơn giản một câu, nàng cũng hiểu được.

Hắn là muốn nói, so với những ngày nàng khổ sở tan nát cõi lòng, tay hắn thương cũng không đau; So với nàng sinh đứa nhỏ đau triệt nội tâm, vết thương trên tay hắn cũng không đau..... Nam nhân này, luôn có thể ở thời khắc nàng lơ đãng, công phá lòng nàng, làm cho nàng như thế nào cũng hận không nổi hắn, làm cho nàng không thể không thương hắn.

“Thưa Trách, chàng còn..... Muốn ta sao?” Nàng ngược hai mắt đắm lệ ôn nhu hỏi hắn.

“Đương nhiên muốn.” Hắn lạnh lùng trừng nàng liếc mắt một cái, “Nàng đã quên, nàng là nương tử ta cưới hỏi đường hoàng sao!”

“Vậy..... Chàng còn yêu ta sao?” Hắn cho nàng dừng khí dám hỏi câu này nữa.

“Ta yêu hay không yêu?” Hắn tức giận đến mức muốn bắt nàng lại đây hung hăng hôn một chút, “Ta nói nhiều như vậy, sau khi làm nhiều như vậy, nàng lại còn dám còn muốn hỏi ta yêu hay không yêu nàng sao?”

“Ta không biết, nói cho ta biết, được không?” Sự ôn nhu của nàng hắn vĩnh viễn không thể ngăn cản, chỉ có thể bất đắc dĩ khuất phục, “Yêu, yêu đến chết, yêu muốn phát cuồng, nàng vừa lòng chứ?”

Ở trong hai mắt đắm lệ của nàng cười càng ngày càng ngọt cũng càng ngày càng diễm lệ, nàng nằm trong lòng hắn, nhẹ nhàng mà dựa vào hắn, “Ta cũng yêu chàng, Long Thừa Trạch.” Mặc kệ hắn là ai, mặc kệ hắn là thân phận gì hoặc địa vị gì, nàng cũng không tự ti, không hề cho rằng chính mình không xứng với hắn, bởi vì tình yêu của nàng cũng không thiếu nửa phần so với hắn, nàng hoàn toàn xứng đôi cùng hắn!

Tâm tình của hắn theo lời của nàng mà không ngừng mà bay lên, đưa tay tới cầm cửa nàng, đem khuôn mặt của nàng nâng lên, cúi đầu hôn lên môi của nàng; Vừa mới khẽ chạm, một tiếng trẻ con khóc nỉ non non mẹn thanh thúy vừa đúng thời gian, đánh gãy âm áp của bọn họ.

“Chết tiệt, quên mất tiểu tử kia.” Hắn thấp giọng rửa một tiếng, cẩn thận buông nàng ra, đứng dậy đến bên thiên đình ôm đến một đứa trẻ đang gào khóc lớn, luống cuống tay chân đỡ; Nhưng đứa trẻ không chịu hợp tác, luôn khóc, hắn phiền não cau mày tựa hồ không biết nên làm thế nào cho phải. Có thể nhìn thấy hắn buồn rầu như vậy, có đáng giá không?

“Ôm lại đây cho ta đi.”

Nghe được nàng mở miệng, nhãn tình hắn sáng lên, lập tức nhìn qua, “Nhưng thân thể của nàng.....” Vừa mới sinh xong, có thể ôm đứa nhỏ sao?

Nàng mỉm cười, “Ta tốt lắm, chàng yên tâm.” Trừ bỏ bụng còn có từng đợt co rút đau đớn, toàn thân mềm không có khí lực, nàng hết thấy đều tốt, so với khi sinh sản cái loại đau đớn không có ngày đêm vô tận đó, như bây giờ đã coi là tốt rồi.

“Được rồi.” Hắn đem đứa nhỏ ôm đến bên nàng, đặt ở khuỷu tay của nàng.

Nàng cúi đầu, rốt cục nhìn đến đứa nhỏ nàng vất vả mang thai chín tháng mười ngày này lại chịu đau đến hai ngày mới sinh hạ được, khuôn mặt nhiều nếp nhăn đỏ bừng, mày cũng gắt gao lui cùng một chỗ, trên đầu thưa thớt sơ mấy tóc, mắt nhắm lại khóc hăng say.

“Hắn quá xấu, đúng không?” Long Thừa Trạch nhìn cơ thể nhỏ nhỏ kia, nhíu nhíu mày.

“Ai nói?” Nàng vuốt mái tóc đen mềm của đứa nhỏ, “Rõ ràng rất được, bộ dạng giống với chàng.”

“Hừ, ta nào có khó coi như vậy.” Hắn hừ lạnh, vẻ mặt khinh thường.

Cái loại ẩm áp này bắt đầu khởi động lại đánh sâu vào trái tim của nàng, lúc này Long Thừa Trạch quen thuộc chỉ xuất hiện trong trí nhớ nay lại xuất hiện trước mặt nàng, làm cho hốc mắt của nàng lên men, muốn rơi lệ; Hít sâu mấy hơi thở khổng chế cảm xúc, nàng cúi đầu xem đứa nhỏ.

Tiểu tử kia ngửi được mùi mẫu thân, lập tức vội vàng xoay động quay đầu ở trước ngực nàng, cái miệng nhỏ nhắn đớp đớp không ngừng.

“Xem ra là hắn đói bụng.” Tuy rằng là lần đầu tiên làm mẫu thân, nhưng mọi thứ nàng đều đã hỏi Chu đại nương rõ ràng.

“Đúng vậy, cho nên nàng mau cho hắn ăn đi.” Hắn đưa tay cởi xiêm y của nàng.

Nàng xấu hổ nhanh đè lại, “Chàng làm gì thế?”

“Nàng thật khó hiểu, làm sao mà cho hắn ăn đây?” Bộ dáng hắn có vẻ vô cùng hợp tình hợp lý.

“Ta..... Ta tự mình làm.” Khuôn mặt của nàng càng đỏ.

“Xấu hổ cái gì, không phải ta đã từng xem qua sao?” Hắn cũng không để ý đến nàng, trực tiếp hành động, thuần thực đem xiêm y của nàng cởi bỏ, làm ngực nàng lộ ra, bởi vì căng sữa mà trở nên vô cùng đầy đặn.

Miệng tiểu tử kia đụng tới đầu vú của nàng, liền lập tức ngậm lấy, ra sức hút đứng lên, hắn tuy rằng còn nhỏ, nhưng lực đạo lại cũng không hề nhỏ, ra sức hút cho ra sữa, gây cho nàng đau đớn nhưng lại nhin xuống.

“Nàng làm sao vậy?” Hắn lập tức nhận thấy nàng có vẻ không ổn.

“Không..... Không sao.” Nàng hướng hắn mỉm cười, “Lần đầu bú sữa đều là như vậy, sẽ đau một chút, sau thì tốt rồi.”

“Nàng đau à?” Sắc mặt hắn lập tức thay đổi, tay muốn ôm đứa nhỏ, “Ta đem hắn đi ra ngoài, lấy tạm cái gì cho hắn ăn.”

“Chàng dám!” Mẫu tính vào lúc này phát huy tác dụng, nàng ôm lấy đứa nhỏ, “Hài tử của ta, ta muốn chính mình nuôi nấng.” Nàng cúi đầu nhìn đứa nhỏ, đứa nhỏ rốt cục hút đến ngọt sữa tươi, mi nhắm lại chậm rãi buông ra, từng ngậm từng ngậm hút đứng lên.

Thật sự là đối với nàng không có cách nào, Long Thừa Trạch thở dài một lần nữa ngồi xuống, nhìn con mình hút sữa, cảm giác trong lòng không thể dùng lời nói mà hình dung được. Bộ dáng nàng ôm đứa nhỏ bú sữa, làm cho trong lòng hắn dâng lên tràn đầy cảm động, làm cho hắn nhin không được ngồi vào bên nàng, đem nàng cả con cùng nhau ôm vào trong lòng, “Chờ hắn đầy tháng, các người liền theo ta cùng nhau về kinh đi.”

“Được” Nàng biết hắn có thiên địa càng rộng lớn muốn sải cánh để bay, mà nàng cũng chỉ muốn đứng ở bên cạnh của hắn làm bạn hắn, từ nay về sau, hắn ở nơi nào, nàng sẽ ở ngay sau hắn.

Nhu thuận của nàng làm cho hắn vừa lòng mỉm cười, cúi đầu nhìn con ra sức uống sữa, hắn cứ nhin hút đầy miệng, là có nhiều lòng tham?

Hơn nữa nơi đó đầu tiên là của hắn, thế nhưng giờ phải cùng đứa nhỏ này chia sẻ, đáng giận!

“Tướng công.....”

“Ngô, làm sao?”

“Tay chàng.....”

“Tay ta làm sao? Hắn chiếm bên kia, ta cầm bên này không được sao?”

Luận ngang ngược, trên đời này còn có ai có thể hơn Long Thừa Trạch?

Nhan Thủy Nhu đỏ bừng mặt bất đắc dĩ cúi đầu, hấn chính là như vậy, ngẫu nhiên không được tự nhiên, ngẫu nhiên ngây thơ, nhưng nàng lại vô cùng thương hấn, mặc kệ hấn là ai, mặc kệ hấn là cái dạng gì, hấn vĩnh viễn đều là tướng công của nàng, tướng công ngạo mạn nhất.

Toàn thư hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khat-phu>